

Yên Tri Phi Hồ

Contents

Yên Tri Phi Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	18
5. Chương 5	26
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	55
9. Chương 9	64
10. Chương 10	71

Yên Tri Phi Hồ

Giới thiệu

Editor: Mi Mi, Lặng, Ngô Trúc Ngọc Trâm, Vĩ ViBeta: AmeThế loại: cổ đại, cung đình, cường cường, HEThụ trên đường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-tri-phi-ho>

1. Chương 1

Editor: Vĩ Vĩ

Beta: Ame

Tuy là mùa đông, nhưng lúc giữa trưa mặt trời lên cao, cát vàng vẫn bị nắng làm cho ấm lên, nằm trên cát thực thoải mái. Nhiếp Dao khép hờ đôi mắt phượng, có chút buồn ngủ, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng lại, xem ra đang chạy về phía bên này. Chỉ một lát sau đã đến nơi.

Y mở mắt ra, nâng nửa người ngồi dậy, chợt phát hiện có bốn con tuần mã đang đứng trước mặt mình. Mấy người ngồi trên ngựa đều mặc đồ đen, đường nét gương mặt góc cạnh sắc bén, cường tráng dũng mãnh, bàn tay nắm chặt cương ngựa khớp xương rõ ràng rắn chắc, Nhìn qua đã biết đó đều là những kẻ đã được huấn luyện bài bản kỹ càng về sức mạnh và võ thuật.

Khi Nhiếp Dao âm thầm đánh giá bốn người này thì đồng thời họ cũng đánh giá y. Lát sau, một vị nam tử trung niên trầm giọng quát hỏi: “Người từ đâu tới đây?”

Tiếng nói trầm thấp mà mạnh mẽ âm vang, Nhiếp Dao che lỗ tai bị chấn động đến đau, trả lời: “Trung Nguyên.” Nếu những người này đã không biết y, tất nhiên không phải người tộc Khương Nguyệt, y cũng sẽ

không để bại lộ thân phận. Song câu trả lời này nói ra cũng như không, nhìn thân hình cùng với diện mạo của y, kẻ ngốc cũng biết được rằng y đến từ Trung Nguyên.

Mấy người trao đổi ánh mắt một chút, người trung niên thấp giọng nói: “nghe nói công chúa của Khương Nguyệt vừa mới cưới phò mã đến từ Thiên Triều, người này chẳng lẽ là đi theo hầu?”

Đã nhiều ngày Nhiếp Dao liên tục bị Hách Liên cưỡng ép phải luyện võ, không có chút cơ hội mặc lên người những bộ y phục mềm mại từ gấm vóc lụa là kia, quần áo trên người đều may từ vải bố đơn giản, chỉ có cái áo da cừu là đáng giá, nhưng sau cú ngã rồi lăn lộn trên cát vừa rồi nó cũng đã hoàn toàn thay đổi hình dáng ban đầu. Những người này thấy bên cạnh y có bản đồ, vẻ mặt toát ra khí phách cao quý nên đoán rằng hẳn là người theo hầu hoàng tử Thiên Triều bị lạc đường.

Nhiếp Dao vội vàng xua tay, “Nhà ta đã nhiều đời làm nghề y, cũng không phải người hầu. Lần này kết giao cùng thương nhân đến vùng bên ngoài lãnh thổ để tra cứu thêm hiểu biết, ai ngờ nửa đường gặp bão cát, ngựa bị kinh sợ liền hất xuống, cho nên ta bị thất lạc với mọi người.” Nếu để cho tộc khác biết y là hoàng tử Thiên triều thì hẳn là việc không bắt y mang đi uy hiếp Thiên triều hay tộc Khương Nguyệt cũng thật khó xảy ra đi? Y cũng không muốn trở thành cá nằm trên thớt mặc người ta xử lý, vì thế thuận miệng nói.

Tất nhiên là những người đó không tin, ngay lúc đó liền có một thiếu niên nhảy xuống ngựa, không chút khách khí lục soát trên người Nhiếp Dao, thấy trừ khăn tay cùng chút bạc vụn ra cũng chỉ có ngân châm và gói thuốc. Nhiếp Dao khá tinh thông thuật châm cứu, châm bao luôn tùy thân mang theo trên người, đúng lúc cung cấp vật chứng cho lời nói dối của hắn.

Thiếu niên mở gói thuốc ra, thấy bên trong có các loại ngân châm dài ngắn khác nhau, bên cạnh túi tiền còn có các loại thuốc dạng bột. Vùng Tái ngoại ít đại phu, càng ít người có châm thuật tốt, thấy gói thuốc cổ quái, hắn bước tới nắm chặt lấy cổ tay Nhiếp Dao, lớn tiếng quát: “Đại phu sao lại cổ quái như vậy? Người rốt cục là ai, nói!”

Cổ tay bị bẻ ngược ra sau, Nhiếp Dao đau đến trắng bệch cả mặt, hút khí nói: “Đây là châm thuật của thầy thuốc Trung Nguyên bọn ta, phạm là người học y thì đều mang nó theo tùy thân.....Đau! Ta không chạy được, người buông tay ra trước được không?”

Thiếu niên thấy y gãy yếu vô lực, tâm đề phòng cũng giảm đi, tay đang bị bẻ ra sau của Nhiếp Dao cũng được hạ xuống, nhưng vẫn bị nắm chặt không buông. Nhiếp Dao đang định cầu xin, chợt nghe trong đoàn ngựa có người nói: “Y không nói dối, thả y.”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng, nhẹ nhàng lại ẩn giấu uy nghiêm, thiếu niên lập tức buông tay. Nhiếp Dao theo tiếng nói bước tới, thấy được một người nam nhân trẻ tuổi, làn da màu tiểu mạch dưới ánh mặt trời của buổi trưa mùa đông sáng lên rực rỡ, đôi con ngươi thâm trầm, lộ ra khí thế mạnh mẽ cương liệt của dân du mục vùng Tái ngoại. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, giống như con sói hoang cuồng ngạo mãnh liệt của đồng hoang, cho dù khi ngủ say cả người vẫn toát ra hơi thở hoang dại nguy hiểm, khiến người ta phải kinh sợ lùi bước.

Nam nhân này như loài dã thú đang sẵn mồi, bình tĩnh không chút dao động, hơi thở mang theo sự ngoan cường của sinh mệnh toát ra từ thân thể kiện tráng của hắn đã thuyết minh điều đó một cách hoàn hảo.

“Người tên gì?” Nam nhân hỏi.

Tựa hồ như kinh sợ trước khí thế trầm mạnh đầy cuồng dại, kiêu ngạo của hắn, Nhiếp Dao hoảng hốt đáp lời: “Dao.....Dao.....”

Cả đoàn người cười phá lên, thiếu niên nắm cổ tay Nhiếp Dao châm chọc: “Dao Dao? Người Trung Nguyên các người thật thú vị, đại nam nhân như ngươi lại lấy tên như tiểu cô nương.”

“Không phải.....” Y muốn nói mình họ Diêu.....

Không để Nhiếp Dao giải thích, nam nhân nói: “Tên cũng rất xứng với người.” Người vùng Tái ngoại lớn lên đều vô cùng cường tráng khỏe mạnh, thiếu niên nhỏ nhắn mềm mại mà tuấn nhã như Nhiếp Dao tất nhiên là không có. Nhìn y, tựa như đang ngắm nhìn một bức tranh thủy mặc về phong cảnh Giang Nam uyển chuyển hàm súc mà trầm tĩnh. Nam nhân cảm thấy được cái tên Dao Dao này rất hợp với y.

Trong lòng Nhiếp Dao trở mình xem thường, quyết định không thêm giải thích với mấy kẻ ngu ngốc này, dù sao tên cũng chỉ là cái danh, bọn họ muốn gọi thế nào thì gọi.

Thiếu niên trả lại gói thuốc cho Nhiếp Dao, hỏi: “Người đã thất lạc với thương đội, vì sao không nhanh chóng đuổi theo bọn họ lại còn ở nơi này nghỉ ngơi?”

“Ngựa của ta chạy mất, chân lại bị thương, ta thấy khí trời rất tốt, nên tính toán nghỉ ngơi trước rồi sẽ đi, nếu gặp lại thương đội cũng có thể thuận tiện giải thích.”

Mọi người lại cười ồ lên, nam tử trẻ tuổi lại nói: “Đây là lần đầu tiên người đến biên cương? Nơi này không thể so với Trung Nguyên, ban ngày cho dù nóng như mùa hè thì buổi tối cũng sẽ lạnh vô cùng. Hơn nữa nơi này lệch so với con đường chính, thương đội cũng sẽ không đi qua đây. Người nên thừa dịp ngày nắng ấm mà đi đi, phía trước có trạm dịch, đến đó rồi lại nghĩ biện pháp khác.”

Nhìn theo hướng nam nhân chỉ, đập vào mắt là cánh đồng hoang vu mênh mông, Nhiếp Dao cười khổ: “Tựa hồ rất xa, đi bộ chỉ sợ đến khi trời tối đen cũng không đến, huynh đài có thể mang ta đi một đoạn đường?”

“Bọn ta không đi hướng đó.”

“Vậy hay là bán cho ta một con ngựa đi? Ta sẽ trả giá cao.”

Không ai phản ứng trước đề nghị của Nhiếp Dao, thiếu niên phi thân lên ngựa, giơ roi giục ngựa chạy đi. Thấy bọn họ có ý muốn nhanh chóng rời đi, Nhiếp Dao gấp đến độ kêu to: “Vậy các người đi nơi nào? Mang theo ta được không?”

Tiếng ngựa hí truyền đến, nam nhân mặc đồ đen đánh ngựa quay lại, chạy tới trước người Nhiếp Dao rồi xuống ngựa, nói: “Cho ta xem một chút thương thế của người.”

Thấy chuyện có thể xoay chuyển, Nhiếp Dao vén ống quần lên, mắt cá chân đã sưng tấy, y nói: “Ta là thầy thuốc, chút thương ấy không có gì, chỉ cần người bán ngựa cho ta.”

“Ở đây sẽ không ai bán ngựa cho người.” Nam nhân một lần nữa nhảy lên ngựa, lại nói: “Muốn sống thì phải xem bản lĩnh của người.”

“Bản lĩnh?”

Nam nhân gật đầu, “Vùng Tái ngoại chiến đấu nhiều, người Phong Diệu ta cần một thầy thuốc tốt.”

Nguyên lại bọn họ là người Phong Diệu, nhìn trúng y thuật của y, quả nhiên bản lĩnh không hại người a, Nhiếp Dao lúc này gật đầu, “Ta có thể lưu lại một lần, chỉ các người một ít thuật châm cứu.”

Nam nhân khẽ mỉm cười, vươn tay về phía y đến. Xem ra phải ngồi chung ngựa với hắn rồi, Nhiếp Dao do dự một chút, đứng dậy bước đến, chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm chặt, sau đó cả người liền bay đến trước người nam nhân, ngồi trên lưng ngựa, nam nhân nắm cương ngựa, cố định y trong hai cánh tay rắn chắc, nói: “Ngồi vững.”

Tuần mã chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy tới bên cạnh ba người kia, thấy hắn mang theo Nhiếp Dao, nam tử trung niên nhíu mày nói: “Chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm, mang theo cái tên thư sinh tay trái gà không chặt này chỉ sợ hỏng việc.”

“Ta sẽ chiêu cố y.” Nam nhân thần nhiên nói: “Y thông thạo y thuật, rất hữu dụng đối với chúng ta.”

Nhiếp Dao dựa sát vào người nam nhân, khi hắn nói, hơi thở nóng hổi phả vào bên tay, y nhíu mày, nghĩ muốn tránh ra một chút, nhưng lại lập tức bị nam nhân đưa tay ôm vào trong ngực. Cánh tay rắn chắc tựa sắt giữ y lại, tư thế này thực an toàn, tuyệt đối không sợ bị ngựa quất xuống. Cứ như vậy, y dường như bị đối phương khóa chặt trong ***g ngực, khiến y dễ dàng cảm nhận được nhịp tim đập vững chãi của nam nhân.

Nam nhân trẻ tuổi cũng gật đầu tỏ ý tán thành, “Nói cũng đúng, cái vị đại phu chữa bệnh dựa vào thần linh – ma quỷ của bộ tộc chúng ta ngoại trừ tế lễ cầu thần và uống nước bùa chú ra thì chẳng còn bản lĩnh nào khác cả. Nếu như Dao công tử ở đây, sau này các tộc nhân có đau yếu bệnh tật gì thì cũng không cần lo lắng nữa.”

Vừa nói chuyện, bốn con tuấn mã vẫn không ngừng chạy, ngày càng cách xa nơi mà Nhiếp Dao ngã xuống vừa rồi.

Yên ngựa mềm dẽo, kỹ thuật cưỡi ngựa của nam nhân lại tốt, chạy xuống vùng đất bằng phẳng, Nhiếp Dao ngẩng nhìn phong cảnh thảo nguyên. Mọi người vẫn không ai nói chuyện, y nhàm chán hỏi: “Không biết nên xưng hô với các vị thế nào?”

“Ta gọi là Hải Chiến, vị này chính là Hải Khuê thúc, Hải Anh.” Thiếu niên có vẻ như khá hoạt bát, giới thiệu từng người cho Nhiếp Dao, rồi sau đó nhìn vào người cùng ngồi với y, trên mặt lộ vẻ sùng bái, “Đây là thủ lĩnh của chúng ta Thiên Lang.”

“Ta gọi là Hải Đông Thanh.” Nam nhân tự báo danh tính.

(*Hải đông thanh (): chim cắt Bắc Cực)

“Phụt.....” Không nghĩ tới có người lại lấy tên loài chim để đặt tên, nhớ lại khi còn ở trong vương phủ nuôi mấy con chim cắt, Nhiếp Dao không nhịn được cười rộ lên. Ba người kia lập tức biến sắc, đồng loạt nhìn thủ lĩnh của mình. Nhiếp Dao đưa lưng về phía Thiên Lang, nhìn không thấy sắc mặt của hắn, song trong nháy mắt thân thể hắn cứng đờ, không cần nghĩ cũng biết sắc mặt hắn “đẹp” cỡ nào. Cười nhạo tục danh của tộc trưởng, tuy không phải có ác ý nhưng chỉ sợ người này mất hứng sẽ vung đao, Nhiếp Dao vội vàng giải thích, “Thực xin lỗi, ta chỉ cảm thấy tên này rất có cá tính, vừa rồi các người cũng cười tên của ta, mọi người huề nhau....”

Vệt sáng bạc lạnh lẽo lóe lên trước mắt, đao ở thắt lưng Khuê thúc đã rời vỏ. Nhiếp Dao dự cảm đúng, giờ phút này lưỡi đao đang kề trên cổ y, tùy thời đều có thể kết liễu mạng y, Khuê thúc lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, nếu ngươi còn dám bất kính với thủ lĩnh của chúng ta, ta là người đầu tiên không bỏ qua cho ngươi!”

“Khuê thúc.” Cảm giác được người trong ngực run lên, Thiên Lang có chút buồn cười, dùng ánh mắt bảo Khuê thúc thu đao, sau đó phóng ngựa chạy đi trước.

Dám cười nhạo hắn, kẻ đó sẽ không còn tư cách sống thêm trên cõi đời này, nhưng Dao Dao là ngoại lệ. Hắn sẽ không ra tay với người không biết võ công, đặc biệt là người nhìn qua còn có chút ngu ngốc này, hôm nay nếu không có bọn họ, chỉ sợ y ở đây mấy ngày cũng sẽ không gặp được ai.

Có thể gặp nhau ở đây, là vận khí của y, có lẽ.....cũng là vận khí của mình.

Tay hắn đặt bên hông Nhiếp Dao, vòng eo tinh tế mảnh khảnh, tựa hồ còn mềm mại hơn cả nữ tử. Trên người y tỏa ra mùi hương thoang thoảng dịu dịu, Thiên Lang không biết là hương liệu gì, chỉ cảm thấy rất hợp với y, thanh nhã mà sâu xa, giống như một lò đàn hương đốt mỗi đêm hè.

“Ngươi.....cũng không cần phải giữ chặt như vậy được không? Ta sẽ không ngã.” Sau một lúc lâu, thấy Thiên Lang không có ý trách tội, Nhiếp Dao cẩn thận hỏi. Y không quan dựa gần người khác như vậy, hơn nữa hơi thở của nam nhân không ngừng phả ra bên cổ y, rất ngứa, còn thật mờ ám.

“Đã ngã một lần, rất có thể sẽ có lần thứ hai.” Thiên Lang thản nhiên nói.

Ngã cũng thành thói quen được sao? Nhiếp Dao bĩu môi, được rồi được rồi, dù sao người ta cũng là tộc trưởng, muốn ôm thì ôm, dù sao mình cũng không mệt. Tựa vào ngực Thiên Lang giống như tựa vào một cái lò sưởi ấm tự nhiên, còn được che bảo che cát, Nhiếp Dao đột nhiên cảm thấy làm một đại phu cũng có được đãi ngộ không tồi a!

Đã được hưởng thụ thì tất nhiên y sẽ không bỏ qua, Nhiếp Dao thoải mái dựa vào người Thiên Lang chớp mắt một lát, lúc tỉnh lại thì mặt trời cũng đã sắp lặn. Mọi người xuống ngựa tìm chỗ tránh gió, ba người Thiên Lang cùng Khuê thúc, Hải Anh dựng trại, Nhiếp Dao giúp Hải Chiến nấu cơm. Từ trước đến nay chưa bao giờ làm những chuyện như nấu cơm thế này, nhưng y lại thông minh, mới học từ Hải Chiến mà đã có thể được không tồi.

Tâm tính Hải Chiến vẫn thiếu niên, hai người vừa làm vừa tán gẫu, quay đi quay lại một lát đã thấy cơm chín. Nhiếp Dao thuận miệng cảm khái: “Tộc trưởng các người thực trẻ a!”

“Đúng vậy, nhưng võ công hắn rất lợi hại, mười tuổi đánh chết con báo, ngay cả huynh đệ Ngột Khắc của tộc Vị Lương cũng phải sợ hắn.” Nói đến Thiên Lang, Hải Chiến liền thao thao bất tuyệt.

Hai huynh đệ Ngột Khắc Đồ, Ngột Khắc Báo là hai tộc trưởng của tộc Vị Lương, cũng là hai thủ lĩnh hung tàn ngoan độc nhất trên thảo nguyên. Tộc Vị Lương có tộc nhân nhiều nhất, nô lệ cũng nhiều, vì mở rộng thế lực, mười mấy năm nay tộc Vị Lương vẫn luôn phát động chinh chiến không ngừng, thậm chí ảnh hưởng đến an bình của biên thành. Mãi đến khi Nhiếp Anh nhận lệnh đến trấn thủ biên quan, hai huynh đệ Ngột Khắc mới có chút thu liễm, chỉ ở thảo nguyên tung hoành ngang ngược. Mà hiện tại ngay cả bọn họ cũng đều kiêng kỵ Thiên Lang, có thể thấy được nam nhân này quả thực rất có uy thế.

Nhiếp Dao nhìn Thiên Lang đang dựng trại bên kia. Mặc dù y khá gầy, nhưng cũng là nam tử trưởng thành, người nọ bị mình coi như đēm dựa cả một ngày lại không thấy có chút mệt mỏi nào, tựa hồ trong cơ thể kia ẩn dấu nguồn sinh mệnh không bao giờ khô kiệt.

Tuy vậy, một thảo nguyên không thể dung được hai con báo. Mấy năm gần đây, bên ngoài thì nhìn có vẻ yên lặng êm dịu, trong khi đó chiến loạn lại xảy ra thường xuyên, tựa hồ ai cũng đều muốn trở thành thủ lĩnh duy nhất của nơi đây. Mặc kệ hai bọn họ ai là người thắng, Khương Nguyệt cùng với các bộ lạc nhỏ khác đều trở thành vật hi sinh, đây cũng là nguyên nhân y buộc phải trở thành phò mã của Hách Liên. Vấn đề này không thể làm khác được.

“Cháy kia!” Nhiếp Dao nghĩ đến xuất thần, mãi đến lúc bị tiếng kêu sợ hãi của Hải Chiến làm tỉnh lại mới phát hiện lương khô đã cháy xém hơn phân nửa, liền cuống quýt gỡ xuống. Tay chân y lúng ta lúng túng, cảm thấy có chút không được tự nhiên, nâng mắt lên lại phát hiện lều trại đã dựng xong, Thiên Lang đứng một bên nhìn y, con người đen thẫm thuộc về dã thú lóe lên một chút ý cười ôn nhu.

“Người cười cái gì?”

Thiên Lang không đáp, đi tới đưa một cái khăn cho Nhiếp Dao. Thấy y có vẻ mờ mịt, Hải Chiến phá lên cười to: “Dao công tử, trên mặt người toàn bụi a!”

Xấu mặt rồi, ai bảo trước kia y chưa từng xuống bếp a! Nhiếp Dao lau mặt, trả lại khăn cho Thiên Lang, đột nhiên bị hắt nắm lấy cổ tay, mở bàn tay ra xem, Nhiếp Dao giật mình, lại nghe hắt nói: “Thật sự xinh đẹp, mười ngón tay không dính nước thán ba, thật sự là công tử được nhà giàu dưỡng ra!”

Ngón tay nhỏ nhắn, lòng bàn tay có chút vết chai, chắc là do cầm bút lâu ngày tạo nên. Nhìn thấy Nhiếp Dao học nấu cơm cùng Hải Chiến, có chút ngốc nhưng rất cố gắng, Thiên Lang thầm buồn cười, nắm bàn tay dính đầy bụi của hắt, nói: “Sau này người không cần làm việc nặng, để Tiểu Chiến đến là được rồi.”

“A?” Nhiếp Dao có chút kinh ngạc.

“Người là lang trung của chúng ta, ngoại trừ xem bệnh cái khác đều không cần làm.” Vùng Tái ngoại có rất ít lang trung, cho nên mọi người vô cùng kính trọng đối với bọn họ, có việc chỉ cần mở miệng sẽ có người làm thay.

Lương khô nướng xong mọi người chia nhau ăn, lại tự lấy ra túi rượu của mình. Ngửi mùi hương liền biết là rượu mạnh, nhưng Nhiếp Dao vẫn có chút động tâm, đẩy Thiên Lang ngồi bên cạnh một chút, “Cho ta uống chút rượu đi.”

Thiên Lang đưa túi cho hắt, nói: “Uống ít thôi, uống nhiều sẽ say.”

“Sẽ không, ta ngàn chén không say!” Để chứng minh mình không nói dối, Nhiếp Dao ngửa đầu uống liền mấy ngụm.

2. Chương 2

Tất cả mọi người nở nụ cười, Hải Anh nói: “Người xem, người còn chưa uống mà đã bắt đầu nói lời say.”

Quả nhiên, uống xong mấy ngụm rượu mặt Nhiếp Dao liền phỉm hồng, đôi mắt phỉm nước lấp lánh như ánh sao mê ly, có chút chống đỡ không được. Thiên Lang đoạt lại túi rượu trong tay y, người Tái ngoại bọn

họ có thói quen uống rượu mạnh, thật không biết tại sao người Trung nguyên lại không thể chịu được chút rượu mạnh ấy.

Rượu vào người say, không bao lâu trăng đã lên giữa trời, khí lạnh bắt đầu lan tràn khắp bốn phía, mọi người thu thập đơn giản một chút rồi quay về lều trại nghỉ ngơi. Nhiếp Dao đứng lên, khoanh tay giữa đầu, loạng choạng bước về phía trước. Không ý thức muốn làm gì, Thiên Lang đuổi theo, chỉ thấy y đột nhiên lao đảo ngã về phía trước, Thiên Lang không kịp nghĩ gì đã vội tiến lên phía trước đỡ lấy y.

Người này nhìn vẻ ngoài thật thông minh, sao lại làm ra động tác ngốc như vậy, đã say thành thế này còn khoanh tay giữa mặt lên trời mà đi, không ngã mới là lạ!

May mắn Thiên Lang khinh công không tồi, giúp Nhiếp Dao tránh được tình cảnh bị thảm. Nhưng Nhiếp Dao lại không vừa lòng mà đẩy hắn ra, “Ta đang ngắm trăng, ngươi kéo ta làm gì?”

Thiên Lang giữa đầu nhìn vầng trăng to tròn trên cao, lúc này mới hiểu được Nhiếp Dao là đang tản bộ. Bị y oán giận, hắn dở khóc dở cười, “Trăng thì có cái gì đẹp?”

“Trăng nơi này rất đẹp, hơn nữa nhìn thực gần, không giống ở Trung Nguyên trăng sáng treo cao tận trời, khoảng cách xa đến vĩnh viễn không thể chạm tới.” Nhiếp Dao giữa đầu nhìn trăng lẩm bẩm nói, thật lâu sau ánh mắt lại chuyển đến người Thiên Lang, “Chẳng lẽ ngươi không cho rằng như vậy sao?”

Tái ngoại là một vùng bình nguyên rộng bát ngát, trời đất như nối liền thành một đường thẳng, khiến con người sinh ra một loại ảo giác có thể chạm đến vầng trăng trên cao kia. Thiên Lang đã đi qua Trung Nguyên, đương nhiên biết bầu trời nơi đó thực vắng lặng, giờ phút này nhìn đôi mắt tựa như vì sao của Nhiếp Dao đọng đầy ánh nước, lộ ra vẻ mê ly, nhìn thẳng hắn không chớp mắt, không khỏi làm trái tim hắn đập mạnh, hoảng hốt nói: “Rất đẹp.”

Hiển nhiên không quá vừa lòng với đáp án của Thiên Lang, Nhiếp Dao hơi nhíu mày, lại tiến lên phía trước vài bước rồi ngồi xuống một gốc cây, nhìn lên ánh trăng xuất thần. Trăng sáng thả xuống gương mặt y từng giọt ánh sáng bằng bạc, khiến gương mặt y càng thêm nhu hòa, tựa như khối ngọc quý chưa được tạo hình.

Nhiếp Dao vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Thiên Lang ngồi xuống, sau đó thân thiết xoa bóp cánh tay hắn, “Người thực cường tráng, khó trách có thể tay không đánh chết báo hoang.”

“Chỉ là trùng hợp.” Thiên Lang luôn luôn ghét người khác đụng chạm, nhưng Nhiếp Dao là ngoại lệ, mùi hương thoang thoảng theo động tác của y mà tinh tế thoảng qua, khiến Thiên Lang hoảng hốt nghĩ đến từng chuỗi từng chuỗi hoa đình hương nhỏ bé mỏng manh tựa mưa phùn, vì thế ngậm đồng ý động tác làm càn của y.

“Mất cá chân ngươi còn đau không?”

“Vừa rồi đã thoa được, không có việc gì.” Giờ phút này hứng thú của Nhiếp Dao dừng ở trên người Thiên Lang, dọc theo cánh tay, ngón tay y trượt vào lòng bàn tay hắn, mặt trên phủ đầy những vết chai, gân cốt chìm dưới cơ bắp phân bố đều đặn mà ẩn chứa sức mạnh, cho thấy chủ nhân của chúng có nội công thâm hậu. Y nâng mắt nhìn trời, lại lẩm bẩm: “Ngươi có điểm không giống so với trong truyền thuyết.”

Thiên Lang nhướng mày, “Không giống chỗ nào?”

“Trên Thảo Nguyên có truyền thuyết kể rằng, ngươi là con của sói, trên người chảy dòng máu của sói hoang, cho nên tính tình trời sinh bạo ngược, tất cả mọi người nói có thể chọc ác hổ chứ không thể chọc vào Thiên Lang. Nhưng ta lại không thấy ngươi đáng sợ. Ngươi có ngoại hình tốt, công phu cũng giỏi, còn nói đạo lý, sẽ không động một chút là đánh người.” Câu cuối cùng là do đột nhiên y nghĩ đến Hách Liên mà nói ra.

Sắc mặt Thiên Lang hơi đổi, hắn là trẻ mồ côi bị vứt bỏ, dựa vào sữa sói và con mồi săn được mà lớn lên, bị dân du mục phát hiện khi đã hai ba tuổi. Không biết hắn làm cách nào mà sống sót được trong bầy sói, chỉ biết là trong người hắn chảy dòng máu của sói, đồng thời cũng có được tính bạo ngược và kiên nhẫn của dã thú, không ai dám phạm đến kiêng kỵ của hắn – ở trước mặt hắn mà nói đến hai từ “con của sói”.

Nhìn Nhiếp Dao, y rõ ràng đã say bí tỉ, ánh mắt sâu như biển lóe ra ánh sáng âm mờ, “Ngươi uống sữa sói mà lớn lên cho nên lợi hại như vậy, nếu lúc nhỏ ta cũng uống nhiều sữa sói sữa hổ thì cũng sẽ lợi hại giống người!”

Thiên Lang cười rộ lên, hần cường tráng to lớn đâu liên quan gì đến việc uống sữa sói chứ, đây là luyện ra từ những lần đấu tranh sinh tử. Nhưng họ nói hần tàn nhẫn bạo ngược thật đúng là chính xác. Thảo nguyên vốn chính là một nơi cá lớn nuốt cá bé, nếu muốn sinh tồn thì phải đem toàn bộ sự âm hiểm tàn bạo mà bộc lộ ra, làm một người trở nên giống dã thú một cách không hề cố kỵ. Mà so với dã thú thì hần càng đáng sợ hơn, không có lựa chọn, bởi vì nơi này chỉ cho kẻ mạnh tồn tại.

“Khi còn nhỏ nhất định ngươi cũng đã uống sữa đi? Ngươi cũng rất khỏe mạnh mà, không phải sao?” Thiên Lang buồn cười phản bác Niếp Dao, hần cảm thấy bộ dáng Dao Dao say rượu híp mắt lại cực kỳ giống tiểu hồ ly, tràn ngập hơi thở tình quái.

Niếp Dao nhú mày ngẫm lại, tựa hồ cảm thấy lời này rất có đạo lý, vì thế cũng không rối rắm nữa, lại hỏi: “Hải Đông Thanh đích thực là tên ngươi sao? Vì sao mọi người lại gọi ngươi là Thiên Lang?”

“Hải Đông Thanh không phải là bầu trời của sói sao?” Nhìn sao sáng yên lặng trên bầu trời, Thiên Lang nói. Hải Đông Thanh, bầu trời hung hãn nhất, cũng rất cô độc, tựa như hần ở trên thế gian này.

Tựa hồ cảm giác được Thiên Lang lộ ra hơi thở tiêu điều cô độc, Nhiếp Dao đung đung cánh tay hần, “Giúp ta hái một phiến lá cây xuống đây.”

Trong lời nói mang theo hơi thở bá đạo của một hoàng tử. Không hề phát hiện có gì không ổn, Thiên Lang cười, thân mình khẽ nhảy lên – một mảnh lá cây đã nằm trong tay, đưa cho Nhiếp Dao. Nhiếp Dao sờ sờ độ dày của lá cây, sau đó đặt lên bên môi, trong giây lát một giai điệu mềm nhẹ truyền ra, từ từ phiêu tán trong không trung, lan tỏa trong khoảng không vắng lặng.

Thiên Lang không hiểu âm luật, chỉ cảm thấy làn điệu này du dương uyển chuyển, không giống tiếng sáo phóng khoáng ở phía Bắc, lại mang hơi thở triền miên vùng sông nước Giang Nam, làm người khác say mê.

“Khúc này gọi là gì?” Khúc nhạc kết thúc, hần hỏi

“Không tên, là ta hứng trí thổi ra thôi.” Cầm kỳ thư họa – Nhiếp Dao không gì không giỏi, hơn nữa đàn sáo lại là hạng bậc nhất. Âm nhạc có tác dụng giúp trấn an tâm tình, thấy Thiên Lang có vẻ không vui, y liền thổi một khúc giúp hần lấy lại tâm tình.

“Rất êm tai.”

Niếp Dao nở nụ cười, bình thường các công tử con cái nhà quan lại vương hầu trong triều tụ hội, ngẫu nhiên y sẽ thổi mấy khúc, nhất định sẽ lại nghe mấy lời a dua nịnh nọt. Đây là lần đầu tiên có người đánh giá chỉ ba chữ, nhưng vậy là đủ rồi, bởi vì y nghe ra được đây là thực tâm khen ngợi.

“Còn muốn nghe gì, ta thổi cho ngươi nghe.”

“Ta không biết nhiều lắm, chỉ cần ngươi thổi, ta đều thích.”

Niếp Dao đem lá cây đặt trên môi thổi, tiếng sáo lá uyển chuyển, đưa về tận cùng nơi thảo nguyên hoang dã, Thiên Lang nghiêng đầu nhìn y, thấy y mỉm cười, mắt phượng như tơ, trong ánh mắt còn mơ hồ lộ ra một tia xinh đẹp, mị hoặc không nói nên lời, bất giác nhìn đến ngây ngốc.

Ngày hôm sau, trời vẫn còn sớm tinh mơ, mọi người đã thức dậy. Nhiếp Dao nửa tỉnh nửa mê bị Thiên Lang đưa lên ngựa, vì thế lại tựa vào người hần mãi mãi ngủ, đến khi mặt trời đã lên cao mới tỉnh lại. Trên đường đi, Nhiếp Dao thuận miệng hỏi Thiên Lang, “Sao các ngươi đi vội như vậy?”

Thiên Lang đang uống nước, vẻ mặt lãnh đạm, phảng phất giống như không nghe thấy, Khuê Thúc lại giận tái mặt, quát: “Ngươi chỉ là một lang trung, chuyện không liên quan tốt nhất ít hỏi đi!”

“Khuê Thúc, ngươi nhỏ giọng chút, đừng dọa sợ người ta.” Thấy Khuê Thúc phát giận, Hải Anh cười giải hòa. Thiên Lang lại không nói chuyện, chỉ nghỉ ngơi một chút sau đó phân phó mọi người tiếp tục lên đường.

Bị trách cứ vô cớ, Nhiếp Dao có chút không vui, chợt thấy bên hông ấm áp. Là cánh tay của Thiên Lang đang gắt gao ôm lấy, cảm xúc kia so với hôm qua càng thêm dữ dội. Tâm y chợt động. Không phải vị thủ lĩnh này thích nam nhân đấy chứ?! Nhưng hình như chưa từng nghe qua có lời đồn như vậy.

Niếp Dao còn trẻ, cũng rất phong lưu, dù chưa đại hôn, nhưng trong vương phủ cũng có khá nhiều thị thiếp. Y không quá thích nam quan, nhưng khi xã giao cũng có thể ngẫu nhiên gọi tiểu quan. Đối với việc

phong nguyệt này không chỉ trông cậy vào tay, y không biết là mình mẫn cảm. Với võ công của Thiên Lang, hấn không cần ôm như vậy cũng có thể chiếu cố y, trừ phi là toan tính, hoặc là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Nhiếp Dao ngẫm lại, bộ dáng của mình tuy rằng nhỏ bé hơn một chút so với người phương Bắc, nhưng cũng không hề mỏng manh yếu đuối giống tiểu quan, lẽ ra Thiên Lang cho dù thích nam cũng không nên thích người như y, nhưng nếu hấn thật sự coi trọng y thì tình cảnh của y cũng thật gay go.

Nghĩ đến đây, y hơi hơi dùng lực, lặng lẽ đẩy cánh tay Thiên Lang đang vắt qua hông mình ra. Ai ngờ vừa đổi được tư thế, tay đổi phương lại lập tức đưa đến. Nghĩ y đang buồn bực, Thiên Lang nói: “Đừng nóng giận, Khuê Thúc chỉ là luận việc mà xét, không có ý xấu.”

“Luận việc mà xét?”

“Đúng vậy, Tái ngoại rất ít lang trung, cho nên có khi gian tế giả trang thành lang trung trà trộn vào tìm hiểu tin tức. Trước kia, tộc Phong Diệu cũng đã từng có việc như vậy, Khuê Thúc lo lắng cũng không thừa.” Thiên Lang dừng một chút, lại nói: “Nhưng ta tin tưởng người, vừa rồi không nói chính là không muốn xung đột với Khuê Thúc, kì thật chúng ta đi tộc Vị Lương tìm kiếm tin tức của Mặc Kiếm.”

“Mặc Kiếm?” Nhiếp Dao lập tức dấy lên hứng thú, cũng không để ý bị Thiên Lang tiếp tục ôm, nghiêng đầu hỏi.

Thấy đôi đồng tử màu đen của y lóe lên, mang theo tâm tính trẻ con quyết hỏi đến cùng, Thiên Lang cười nâng tay vén vài sợi tóc của y bị gió làm bay lòa xòa trước trán, nói: “Việc này nói ra dài dòng, chờ khi nào có thời gian ta sẽ nói cho người nghe.”

Đám người giục ngựa chạy lên đường, trời tối thì vừa đến một hang động vắng vẻ, trên mặt đất có nhiều dấu ấn, mơ hồ đoán được đã có rất nhiều ngựa chạy qua nơi này. Cũng đã sắp đến địa phận tộc Vị Lương, mọi người ở trong động nghỉ ngơi một chút, thẳng đến giữa đêm, mặt trăng đã treo cao, Thiên Lang nói với Nhiếp Dao: “Người ở lại chỗ này, đừng rời đi, chúng ta làm xong sẽ lập tức trở lại tìm người.”

Gió lạnh thấu xương, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng sói tru bén nhọn, ngân nga thê lương, nghe trong đêm tối lại càng thêm âm trầm, so với tối hôm qua yên tĩnh đúng là một trời một vực, Nhiếp Dao sợ hãi nhìn bốn phía, nói: “Mang ta đi, để ta một mình ở lại đây lỡ như có sói đến thì phải làm sao?”

“Nơi này rất gần địa phận Lương Tộc, ở trên ngựa của chúng ta lại có được thảo, bầy sói sẽ không đến gần. Đừng lo lắng, chúng ta sẽ nhanh chóng trở lại.” Thiên Lang nói xong, thấy Nhiếp Dao khịt khịt mũi, vẻ mặt vẫn lộ ra sợ hãi, liền đưa chủ thủ tùy thân của mình cho y, “Dao này chém sắt như chém bùn, khi cần thì lấy nó ra.”

Nhiếp Dao rút ra chủ thủ, nhìn thấy lưỡi dao lạnh giá, như ẩn như hiện một tầng ánh sáng trong trẻo lạnh lùng bao quanh, quả nhiên là lợi khí, khí thế không nhỏ, vì thế y không khách khí nhận lấy. Nhìn bọn họ rời đi, y gắt gao nắm áo khoác, cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi tới bên ngựa của Thiên Lang, xoa lỗ tai nó dụ dỗ: “Hỏa Nhĩ, nằm xuống cho ta gối đầu được không?”

Nói một chút, tuần mã thật sự nằm xuống, Nhiếp Dao cũng nằm xuống theo, gối lên bụng nó sưởi ấm mà ngủ. Đang mơ màng chợt nghe một trận tiếng vang, y mở mắt ra, mọi người đã trở lại. Dưới ánh trăng, hắc y trên người hiện ra màu đỏ của máu đầy quỷ dị, trên mặt cũng dính nhiều vết máu, y không khỏi hoảng sợ, vội vàng đứng lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trúng mai phục, tất cả mọi người bị thương.” Thiên Lang giúp Hải Anh cầm máu, thuận tiện trả lời.

Nhìn Nhiếp Dao, Khuê Thúc nắm chặt đao, trong mắt lóe ra tia nghi ngờ, “Nhất định là người mật báo, huynh đệ Ngột Khắc mới có phòng bị!”

Nhiếp Dao sợ tới mức liên tục xua tay, “Không liên quan tới ta, ta ngay cả các người muốn làm gì cũng không biết...”

“Không phải y.” Thiên Lang nói.

Thủ lĩnh lên tiếng, Khuê Thúc không tiện nhiều lời, oán giận thu đao. Lúc này Nhiếp Dao lúc này mới run rẩy đi qua, lấy ra thuốc trị thương đưa cho Hải Anh và Hải Chiến cầm máu, trong bao được của y có thuốc tê, xoa một chút liền hết đau. Hải Chiến thán phục nói: “Y thuật của người thật cao minh.”

Khuê Thúc lấy ra được tủy thân xoa lên miệng vết thương, Nhiếp Dao cũng không đi qua để tự làm mất mặt, lại giúp Thiên Lang bôi thuốc. Vì chần cho Hải Chiến mà cánh tay hắn bị mũi tên bắn trúng, thân tên đã đứt nhưng đầu mũi tên vẫn nằm trong cánh tay, da thịt xung quanh đã biến đen, hiển nhiên là do mũi tên có độc.

Nhiếp Dao dùng dao nhỏ lấy đầu mũi tên ra, xoa thuốc giải độc, chờ máu dần dần chuyển hồng, lại xoa thêm thuốc trị thương. Bình thường y vẫn thường thảo luận được lý cùng các ngự y trong cung, lo liệu loại ngoại thương này không thành vấn đề. Thiên Lang nhìn y, thấy mi mắt y thoáng hạ xuống, cẩn thận xoa thuốc, chuyên chú không nói lên lời.

“Không có việc gì, miệng vết thương không sâu, chờ hết độc rồi vài ngày sau sẽ khỏi hẳn.” Xoa xong được, Nhiếp Dao nói, lần này y đi biên cương xa xôi đã dự đoán trước sẽ gặp nguy hiểm nên mang theo rất nhiều loại thuốc quý, nên mới tự tin như vậy. Dùng khăn buộc chặt miệng vết thương của Thiên Lang, ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện hắn đang chuyên chú nhìn mình, đôi đồng tử như bảo thạch đen bóng, xinh đẹp mà tinh thuần.

Không lẽ người này đang ôm loại tình cảm kia với mình thật sao? Lấy kinh nghiệm tình trường của y mà xem xét, khả năng đó thật sự rất lớn. Ánh mắt nóng bỏng kia nhìn y giống như nhìn trúng con mồi, chuẩn bị bắt đến miệng, trong lòng Nhiếp Dao không khỏi nổi lên một trận gió lạnh. Y không chán ghét tình yêu nam nam, nhưng tuyệt đối chán ghét cảm giác trở thành con mồi bị vây trong nguy hiểm.

Theo bản năng thu tay về, lại lập tức bị đối phương cầm lại, hắn cúi đầu nói: “Cảm ơn.”

“Không cần, ta chỉ làm tròn bổn phận của mình thôi.” Nhiếp Dao cười gượng gạo, vừa liều mạng rút tay về. May là Thiên Lang cũng không dây dưa nhiều, đứng lên phản phó mọi người lên đường.

“Tất cả mọi người đều bị thương, không cần phải nghỉ ngơi sao?” Nhiếp Dao không nhận được mà hỏi, một câu đã đem ánh mắt của Thiên Lang dời lại đến người mình, y rụt cổ cười cười: “Kia, cái gì ta cũng chưa nói.”

“Nơi này gần tộc Vị Lương, không nên ở lâu.” Thiên Lang phi thân lên ngựa, lại đưa tay về phía Nhiếp Dao, Nhiếp Dao vội hỏi: “Người bị thương, sẽ không làm phiền.....” Lời còn chưa nói hết, cổ tay liền bị nắm chặt, lập tức bị kéo qua, tuấn mã hí dài một tiếng, phi nước đại.

Trong bóng đêm Nhiếp Dao cười khổ, quên đi, y cũng không trông cậy vào việc có thể giao tiếp với con người bá đạo này.

Chạy vội một đêm, đến tận giờ Ngọ ngày hôm sau, khi đã cách xa tộc Vị Lương, Nhiếp Dao cũng đã ngồi trên ngựa lâu đến mức toàn thân đều đau. Ở Trung Nguyên y cũng thường xuyên cưỡi ngựa, nhưng dù sao cũng không giống bây giờ, lấy ngựa là nhà, còn liên tục như vậy trong vài ngày, phong cảnh thảo nguyên cũng đã xem đủ rồi. Y chỉ cảm thấy cánh tay Thiên Lang khoát trên hông mình không rắn chắc hữu lực như hôm qua, mà hơi thở phả vào cổ y cũng trở nên nóng rực. Y lập tức phản ứng lại, xoay người nhìn, quả nhiên thấy hai má hắn phồng hồng, lại nâng tay sờ vào trán hắn, thấy nóng dọ người, vội can ngăn: “Người phát sốt, nhất định là độc vẫn chưa trừ hết, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, ta giúp người phối được.”

“Không có việc gì.” Thiên Lang đem tay của Nhiếp Dao đặt trên trán mình lấy xuống, lại để y ngồi ngay ngắn lại, khẽ cười: “Dao Dao, người phải nhớ kỹ, ở nơi này vĩnh viễn không được khinh xuất, phớt lờ một chút cũng có thể phải trả giá bằng mạng của mình.”

“Người... không cần gọi ta như thế.” Còn hơn vấn đề trước, Nhiếp Dao càng quan tâm cái này, đường đường một đại nam nhân tất nhiên y không muốn bị gọi như vậy.

“Không thể.” Câu trả lời rõ ràng ngắn gọn, khiến Nhiếp Dao ghen hòng trở mình xem thường, nhận mệnh mà im miệng.

3. Chương 3

Editor: Lặng

Beta: Ame

Mãi đến khi mặt trời lặn, Thiên Lang mới phân phó mọi người dừng lại nghỉ ngơi, hắn nằm úp sấp dán tại trên mặt đất nghe hồi lâu, sau đó phân phó Hải Chiến đi đến vị trí mà hắn nói để tìm nước, không bao lâu Hải Chiến liền đem nước trở về, Nhiếp Dao quan sát từ đầu đến cuối, rất bội phục nỗ lực cùng sức phán đoán của Thiên Lang.

Ăn xong cơm chiều, Nhiếp Dao giúp Thiên Lang điều chế thuốc lại phát hiện cơn sốt đã lui đi, muốn đồ thuốc đi lại bị hấn ngăn lại, một ngụm nuốt xuống, nói: “Thuốc tốt đừng lãng phí.”

Nhiếp Dao lại giúp Hải Anh và Hải Chiến xem xét thương thế, đều đã không còn gì đáng ngại, Khuê thúc vẫn mang khúc mắc trong lòng với y, nên y không cần xem.

Tất cả mọi người đều bị thương, lại phait phi ngựa chạy trốn suốt một ngày, buổi tối cũng không dừng lều, chỉ đốt một đồng lửa rồi ngồi xung quanh nghỉ ngơi. Thiên Lang cầm lấy một cuốn da mượn ánh sáng từ đồng lửa để xem xét. Nhiếp Dao nhìn lướt qua, thấy cuốn da dê hình như đã qua nhiều năm, giấy đã ố vàng, trên đó có phác họa một số tuyến đường kỳ dị, y đoán tối hôm qua bọn họ đã thê những tuyến đường bí mật này mà chạy tới tộc Vị Lương, không biết có liên quan gì tới Mặc Kiếm không. Sở Thiên Lang nghi ngờ, y không hỏi nhiều, gấp một cái nghiêng người nằm xuống, chỉ nghe Thiên Lang nói: “Ngày mai có bão tuyết, trước khi nó đến chúng ta phải chạy về bộ tộc.”

“Làm sao ngươi biết?” Từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ đồng lửa ấm áp, Nhiếp Dao mơ màng buồn ngủ, thuận miệng hỏi.

“Nhìn quãng trăng, còn có tiếng gió.”

“Ta chỉ nghe được tiếng sói tru.” Xa xa truyền đến một tiếng kêu thê lương, khiến Nhiếp Dao ngay cả tâm tư thoỉ một khúc cũng không có, cưỡi ngựa suốt một ngày, xương sống thắt lưng đều đau, lấy tay vuốt ve phần eo, rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp.

Thiên Lang nói không sai, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy liền thấy bông tuyết tung bay, gió bắc càng lúc càng mạnh, lửa đã sớm tắt. Nhiếp Dao vừa tỉnh lại, phát hiện Thiên Lang đem cái áo da cừu đắp ở trên người mình, còn hấn chỉ mặc một lớp áo mỏng bên ngoài ngồi xếp bằng ở bên cạnh vịn công điều tức.

“Sao lại đem áo khoác cho ta? Chính ngươi còn đang phát sốt đấy, muốn làm anh hùng cũng phải tùy trường hợp.” Nhiếp Dao vội đem đem áo khoác trả lại cho Thiên Lang, hấn muốn làm anh hùng cũng không liên quan đến y, nhưng nếu sốt cao hơn vậy sẽ có quan hệ, Khuê thúc còn như hổ rình mồi theo dõi y, chỉ cần xao lãng một chút thôi, nói không chừng lưỡi đao sẽ lập tức chém tới.

Chỉ nói việc Nhiếp Dao quan tâm hấn, trên mặt Thiên Lang liền hiện ra tươi cười, tiếp nhận áo khoác nói: “Ta không sao, đừng lo lắng.”

Mọi người ăn điểm tâm sau liền lập tức lên đường. Trên đường Nhiếp Dao bắt mạch cho Thiên Lang, quả nhiên phát hiện mạch tượng của hấn đã vững vàng, không khác gì người bình thường, không khỏi âm thầm kinh ngạc khả năng khôi phục của hấn.

Sau giờ Ngọ mọi người chạy về lãnh địa của bộ tộc, thật ra nơi đây cũng chỉ là một trong những lãnh địa của tộc Phong Diệu, ngoài ra còn rất nhiều những bộ lạc lớn như phân bố khắp nơi. Tộc Phong Diệu có khoảng mấy vạn người, dù Thiên Lang vẫn muốn cả bộ tộc về cùng một chỗ với nhau, nhưng có rất nhiều người đã quen với cuộc sống ổn định một chỗ, không muốn di dời, cho nên ở nơi này chỉ có mấy trăm người sống.

Thấy thủ lĩnh trở về, rất nhiều người chạy đến nghênh đón, cũng dâng lên trà nóng thơm ngon. Đã chạy một đường, Nhiếp Dao cảm thấy khát nước, không khách khí mà tiếp nhận thay Thiên Lang uống. Hải

Chiến thực sự sùng bái Nhiếp Dao, ở bên cạnh thêm mắm thêm muối tán dương y thuật của y cỡ nào cao siêu, đang nói đến cao hứng, chỉ nghe có người kêu lên: “Tộc trưởng đến đây.”

Tộc trưởng không phải là con Lang Ưng* bên cạnh y ư? Sao lại xuất hiện thêm một vị tộc trưởng? Nhiếp Dao theo tầm mắt mọi người nhìn lại, thấy một nam nhân trẻ tuổi đang đi tới, Thiên Lang tiến lên cùng hắn ôm một cái, nói với Nhiếp Dao: “Dao Dao, đây là tộc trưởng Hải Nhạc.”

* Lang Ưng:

Nghe nói Nhiếp Dao là đại phu Thiên Lang đem về, Hải Nhạc cao thấp đánh giá y, ánh mắt lạnh lùng, đã tràn ngập rõ ràng địch ý*.

* địch ý: thái độ thù địch.

“Chúng ta đi vào trong nói chuyện.” Lạc Tuyết thực thiếu kiên nhẫn nói, trong mỗi lời nói tỏa ra từng tầng lạnh lẽo bao phủ mọi người.

Mọi người đi vào trong lều, khi nghe Thiên Lang nói chuyện bị tập kích vào ban đêm khi đi thăm dò ở tộc Vị Lương, ánh mắt Hải Nhạc ngay lập tức nhìn chăm chăm vào trên người Nhiếp Dao, lạnh lùng nói: “Chúng ta cũng có thầy thuốc, cần gì phải tìm đến một kẻ Trung Nguyên mọi rợ? Là chúng ta chuẩn bị không tốt hay vẫn là do nội gián của Vị Lương cùng Khương Nguyệt tộc phái tới.”

“Y thuật của y tốt lắm, ta đảm bảo.” Nghe Thiên Lang trả lời xong Hải Nhạc nhú mày, lại không nhiều lời nữa, trái lại Hải Anh nói: “Y thuật của Dao công tử thật sự rất cao minh, người xem vết thương của chúng ta khép miệng rất nhanh liền biết trình độ của y, hơn nữa bọn họ phái nội gián cũng sẽ không tìm người Trung Nguyên.”

Hải Nhạc hừ một tiếng, “Ta chỉ sợ là dẫn sói vào nhà, nhưng nếu Thiên Lang đã đảm bảo, vậy còn có cái gì để nói sao?”

Nhiếp Dao ngồi ở bên cạnh nhàn nhã tự đắc mà uống trà nóng, nghe mọi người nghị luận. Y đại khái hiểu rõ thân phận của Hải Nhạc, hắn là con trai của tộc trưởng, tộc trưởng kia chỉ là cái danh hiệu, thủ lĩnh thực tế của Phong Diệu tộc chính là Thiên Lang.

Thủ lĩnh của các bộ lạc vùng Tái ngoại có vị trí thừa kế, cũng có nhường ngôi, còn có chút là dựa vào vũ lực tranh đoạt mà đến, Nhiếp Dao đoán Thiên Lang thuộc loại sau, hắn dựa vào bản lĩnh giành được vị trí thủ lĩnh, thân là nhi tử của lão tộc trưởng, Hải Nhạc nhất định ghen ghét, việc đối nghịch với hắn cũng thực bình thường, chỉ hy vọng Hải Nhạc đừng vì vậy mà tìm mình gây phiền toái.

Có Thiên Lang đảm bảo, Nhiếp Dao thuận lợi ở lại, Hải Chiến dẫn y đi chuẩn bị tốt lều trại. Bên trong bài trí đầy đủ mọi thứ, đệm chăn làm bằng da dê mềm mại, bên cạnh bày một cái ghế dựa trải da hồ ly, bàn làm từ gỗ đàn hương, văn phòng tứ bảo cũng đều có chuẩn bị. Nhìn cách bài trí so với đãi ngộ của y ở Khương Nguyệt tộc còn tốt hơn nhiều, mặc dù tộc nhân kính trọng lang trung, nhưng đối đãi như thế này cũng quá mức phô trương lãng phí.

“Thiên Lang nói người Trung Nguyên các người thân thể gầy yếu, phòng ở không ấm áp chút rất dễ nhiễm phong hàn. Người còn cần cái gì thì nói với ta, ta sẽ giúp người lấy, ta ở lều bên cạnh.”

Nhiếp Dao nói cảm ơn. Chờ Hải Chiến rời đi, y đuổi thất lưng, nằm lên ghế dựa, da cáo ấm áp mềm mại, vừa lúc được nghỉ ngơi, xóc nảy lâu như vậy, rốt cục có thể thoải mái nằm, y nằm ở ghế bỗng nhiên thở dài, “Nếu có rượu ngon cùng mỹ nữ, nơi này liền trở nên hoàn mỹ.”

Màn trướng mềm mại ấm áp, thoải mái nói không nên lời. Nhiếp Dao nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghĩ đến giờ này A Sữu cùng với tộc nhân Khương Nguyệt tộc nhất định đang ở nơi nào đó vất vả tìm người, nhìn không được bật cười: “Mọi người chậm rãi tìm đi, nhưng trong thời gian ngắn ta sẽ không trở về, nơi này rất tốt.” Y vùi đầu vào tắm da hồ, trước khi rơi vào mộng đẹp còn lẩm bẩm nói: “Nếu không có kia đầu sắc lang thì sẽ càng tốt tốt.”

Thiên Lang đi vào trong lều khi Nhiếp Dao đang ngủ say, mái tóc thật dài buông xuống, che khuất nửa khuôn mặt, nhìn y cuộn mình nằm trên ghế, lưng eo cong lên, càng nhìn càng giống một tiểu hồ ly vì thiếu cảm giác an toàn mà cuộn tròn lại. Thiên Lang nở nụ cười, tiến lên ôm lấy y đưa đến trên giường, lại thay

y đắp chăn, người đang ngủ say mơ mơ màng màng lắm lắm trong miệng vài câu nghe không rõ, lại chìm vào mộng đẹp.

“Người lớn như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng chịu qua khổ cực thế này đi?” Vuốt mái tóc đen buông xõa xuống, ngắm khuôn mặt tinh tế nhu hòa kia, Thiên Lang nói. Thân thể Nhiếp Dao rất nhẹ, cho hắn cảm giác tựa hồ y còn không nặng bằng con mồi bình thường hắn đi săn bắn. Người đẹp dễ như ngọc này hắn đã quen với cuộc sống quý công tử chốn cung đình, nơi hiu quạnh chỉ có gió cát này không thích hợp với y. Công kích của dã thú, chiến tranh của bộ lạc, tất cả những thứ đó lúc nào cũng có thể hủy hoại y. Thế nhưng vì tư tâm mình vẫn mang y về nơi này.

“Yên tâm, tất cả khó khăn cực khổ, ta sẽ chịu cho người.” Thiên Lang cúi đầu nói, có hắn ở đây, sẽ không để y chịu nửa điểm ủy khuất, đây là bản thân hắn hứa hẹn với y.

Thực ra Nhiếp Dao đã sớm tỉnh, lười cùng Thiên Lang chào hỏi, mới giả vờ đang ngủ. Thầm nghĩ rằng hắn nhìn mình ngủ say sẽ rời đi, ai ngờ hắn không chỉ không có lý khai, còn thực thân mật mà ghé vào bên người mình, bàn tay thô ráp lại vuốt ve khuôn mặt, có một loại cảm xúc kỳ lạ nổi lên, chuông báo động trong lòng Nhiếp Dao vang lên hồi, nếu hiện tại y còn cho rằng Thiên Lang không hề có ý gì với mình thì đó chính là ngu ngốc.

Không thích bị người một mực nhìn chăm chú mà không lên tiếng, Nhiếp Dao quyết định tốt nhất là nên tỉnh lại, mở mắt ra lười biếng ngáp một cái, liền ngồi dậy.

“A? Người như thế nào ở trong này?” Chớp chớp mắt, y ra vẻ khó hiểu hỏi Thiên Lang.”

“Người trong tộc vừa mới kết thúc một cuộc đi săn lớn, săn bắn được không ít chiến lợi phẩm nên đêm nay sẽ tổ chức tiệc mừng săn bắn, ta tới nói cho người biết một tiếng.” Đôi mắt buồn ngủ vẫn còn mơ mơ màng màng, lấp lánh mê ly như nước mùa xuân, tâm Thiên Lang vừa loạn, vội vàng mở mắt hồi thần.

“Loại chuyện này Hải Chiến sẽ đến nói cho ta biết, người là người đứng đầu, vừa trở về nhất định còn bề bộn nhiều việc, không cần cố ý qua đây.” Y không ghét Thiên Lang, thậm chí còn có chút tán thưởng hắn, nhưng tiếp tục tiếp xúc nhiều như vậy là không cần thiết.

“Tiệc rượu bất thành văn này chính là tập tục, Hải Chiến vẫn còn là đứa nhỏ, ta sợ hắn nói không rõ.”

Nhớ tới lần trước phải trải qua tiệc rượu ở Khương Nguyệt tộc, Nhiếp Dao vội hỏi: “Sẽ không cưỡng ép uống rượu đầu vật đi?”

“Có, cho nên ta đến chỉ người một ít phương pháp ứng đối.”

Tiệc rượu của dân du mục ở vùng Tái ngoại cũng na ná như nhau, chẳng qua là uống rượu đầu vật, tiếp đến lại ngẫu hứng ca múa một chút. Ban đêm, gió tuyết lạnh giá bị lửa trại nóng rực át đi, mọi người ngồi trong lều lớn, đặt con mồi đi săn được quay trên lửa, người trẻ tuổi rất nhanh liền vây quanh ở một chỗ vừa múa vừa hát. Nữ tử ngoại tộc tính cách nhiệt tình hào phóng, thấy Nhiếp Dao tuần tú nhanh nhẹn, vì thế sôi nổi tiến lên mời rượu, nhân tiện mời hắn nhảy cùng.

Nhiếp Dao không dám nhận chén rượu của các nàng, chỉ lấy chén rượu còn ít của mình đối ẩm với họ. Thiên Lang đã từng dặn y, nữ tử mời rượu là vì trong lòng có tình ý, nhận chén rượu của đối phương là gián tiếp đồng ý kết giao với họ, nếu bây giờ mà ở kinh thành, gặp cô gái nhiệt tình lại diễm lệ thế kia, chắc chắn Nhiếp Dao sẽ không từ chối, nhưng giờ phút này đang tha hương*, y chỉ cầu mong có thể hoàn thành sứ mệnh một cách thuận lợi, bình an trở về kinh thành, nào dám gây thêm chuyện?

*tha hương: lưu lạc nơi đất khách quê người

Sau khi ăn uống no say mọi người bắt đầu chơi đoán số hành lệnh, Nhiếp Dao rất nhanh liền thân quen cùng bọn họ. Đang lúc chơi đùa vui vẻ, Hải Nhạc lại qua đây mời rượu hắn, hai người chạm chén, Nhiếp Dao nhấp một ngụm nhỏ, Hải Nhạc lại giữa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó tiến đến bên tai hắn lạnh lùng nói: “Ta ghét nhất loại người giả hoạt, đừng lối nói để lừa bịp người khác như người, nhưng nếu Thiên Lang coi người là người một nhà, ta sẽ tin người một lần, người Phong Diệu chúng ta mời rượu, là coi đối phương là bằng hữu, nếu người dám cô phụ phần tín nhiệm này, ta sẽ khoét tim người đi tể trời!”

Đe dọa trắng trợn, làm Nhiếp Dao đang ngà ngà say tỉnh lại một phần, nhìn Hải Nhạc rời khỏi, sau đó đi qua chỗ Khuê thúc, giống như chưa nói gì với hắn, Thiên Lang thì ngồi ở phía xa tán gẫu sôi nổi cùng mấy vị trưởng lão trong tộc, không chú ý tới hành động của Hải Nhạc.

Nhiếp Dao bỗng có chút buồn cười, hóa ra cho dù ở nơi đâu, thanh danh và danh lợi vĩnh viễn đều là thứ mà mọi người muốn theo đuổi, xem ra một con sói muốn cần bảo trụ địa vị của mình phải tốn thêm chút tâm tư, muốn trở thành Vương, chỉ dựa vào võ công và hoài bão là không đủ. Trái tim vốn lạnh lẽo được rượu nóng sưởi ấm, Nhiếp Dao tránh đi tộc dân đang ca múa sôi nổi, đi đến nơi sân bãi yên tĩnh cách khá xa lều trại, theo đuổi náo nhiệt đón mừng là cá tính của y, nhưng cũng không phải là điều y thực sự yêu thích, chẳng qua đó chỉ một loại biểu hiện phong lưu lúc còn trẻ mà thôi, cho nên lúc người khác vui vẻ uống rượu thỏa thích thì ngược lại, y sẽ tránh đi ồn ào náo loạn, tìm nơi yên tĩnh nghỉ ngơi.

“Người chính là thần y?” Giọng nói sắc bén vang lên từ phía sau, Nhiếp Dao chỉ thấy thắt lưng đau xót, bị lực mạnh đâm vào lão đảo mấy bước về phía trước, y quay đầu lại nhìn thì thấy một nam nhân với thân hình tướng ngũ đoản, khuôn mặt lại bị bộ râu quai nón che mất một nửa, đôi mắt ẩn hiện sự ngoan độc trong không gian tĩnh mịch.

* Tướng ngũ đoản: đầu ngắn, mặt ngắn, thân ngắn, tay ngắn, chân ngắn.

“Ta không phải thần y, ta chỉ là một thầy thuốc thích dạo chơi khắp bốn phương.” Không biết đối rõ ràng về đối phương nên y hòa nhã nói.

“Chết tiệt, chẳng qua ngươi chỉ là một kẻ lừa đảo, tộc Phong Diệu không cần có thầy thuốc, bọn họ chỉ cần thờ phụng thần linh, liền bách bệnh bất xâm*!”

Thì ra là Vu sư*, vùng Tái ngoại không giống Trung Nguyên đã được khai hóa, bị bệnh đều đến tìm Vu sư cứu chữa, Nhiếp Dao đương nhiên là không tin việc Vu thuật* chưa bệnh, hỏi: “Người dùng bói toán để chữa khỏi bệnh cho mọi người có thể nào gặp tai họa không?”

* Vu sư: thầy cúng, thầy mo.

* Vu thuật: thuật bùa chú.

“Làm sao có thể?” Nam nhân cười lạnh nói: “Không tin thần linh đương nhiên sẽ không nhận được sự quan tâm của họ, ngươi đừng nghĩ đến việc ở nơi này mà mê hoặc lòng người, ta sẽ khiến mọi người biết được ngươi chỉ là một kẻ lừa đảo, có khi còn là nội gián!”

Hắn tiến lên nắm chặt vạt áo của Nhiếp Dao, một mùi hôi mạnh mẽ phả vào mặt, mơ hồ nhìn thấy trên người hắn quần đầy các loại trùng độc, Nhiếp Dao gấp rút lùi về phía sau, không nghĩ nam nhân nhìn ngắn nhỏ mà khí lực lại lớn như vậy, trong giây lát lại có thể khiến mình không tránh được sự dầy dụa của hắn.

“Vu sư đại nhân, đây là bằng hữu mà tộc trưởng mời đến, không nên bất kính với y.” Nghe được giọng nói của Hải Chiến, nam nhân hừ một tiếng, không cam lòng mà buông lỏng tay ra.

“Hiện tại tiệc mừng săn bắn rất vui vẻ, ngài cũng cùng tham gia đi.”

“Ta bận rộn nhiều việc!” Không đếm xỉa đến lời mời của Hải Chiến, Vu sư phẩy tay áo bỏ đi, đợi hắn đi xa, Nhiếp Dao hỏi Hải Chiến, “Các người tin tưởng vu thuật của hắn có thể chữa bệnh?”

“Chúng ta chỉ là sợ mà thôi, trên thảo nguyên không thể đắc tội Vu sư.” Về mặt Hải Chiến kính sợ, gãi đầu, lại nói: “Nhất định là hắn lo lắng y thuật của người tạo thành uy hiếp đối với hắn, cho nên mới chạy tới ra oai phủ đầu với người, nhưng mà người cũng đừng lo lắng, Thiên Lang có nói mọi người kính trọng hơn đối với người, Vu sư mặc dù ác, cũng không dám chống lại mệnh lệnh của hắn.”

Thiên Lang thật đúng là rất quan tâm y, nhưng Nhiếp Dao sẽ không ngây thơ cho rằng đó là xuất phát từ lòng kính trọng đối với y, mà nếu quả thật hắn chỉ là đơn thuần coi trọng mình, vậy phần cảm tình này tới quá đột ngột, cũng rất kỳ quái, có lẽ hắn có mục đích khác.....

Nhiếp Dao cảm thấy nghi ngờ nhưng không biểu hiện ra ngoài, theo Hải Chiến quay lại tiệc mừng, mọi người uống rượu chơi trò đoán số, mãi đến khi hết rượu, quay về lều thì không đứng thẳng nổi, may mắn còn có Hải Anh với Hải Chiến đỡ.

“Đừng đi, chúng ta lại uống tiếp.” Nghe Nhiếp Dao say rượu mơ hồ nói không rõ, Hải Chiến lắc đầu, cho tới bây giờ chưa gặp người nào tửu lượng kém như vậy, nếu không phải Thiên Lang có lệnh trước, chỉ sợ y sớm đã bị người chuốc đến ngã ra.

Lấy một chén rượu nhỏ nhét vào trong tay của Nhiếp Dao, Hải Chiến nói: “Chúng ta đều say rồi, người từ từ uống một mình đi.”

Sức ngấm của rượu rất mạnh mẽ, Nhiếp Dao nằm ở trên giường, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy thân thể nóng lên, đầu óc choáng váng, cầm chén rượu mơ mơ màng màng chìm vào mộng đẹp.

Đang ngủ say, chợt thấy hai má bị vuốt nhẹ có chút ngứa, Nhiếp Dao hoảng hốt mở mắt ra, đập vào tầm mắt chính là khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Lang, hắn ngồi ở bên giường, ở bên cạnh còn đặt một ít đồ vật kỳ quái này nọ, chỉ có điều đang say rượu, thấy không rõ lắm là cái gì.

“Sao người lại ở trong này?” Nhiếp Dao nhìn trong lều, lò sưởi vẫn đang cháy rùng rục, xem ra giờ vẫn còn sớm, đêm nay Thiên Lang cũng uống không ít rượu, hắn cố ý chạy tới đây chắc sẽ không có ý đồ gì đi?

“Người say.” Nhanh tay lấy ra chén rượu mà Nhiếp Dao đang cầm, Thiên Lang nói. Thành thật mà nói, bộ dáng Dao Dao say rượu thật đáng yêu, trên mặt trời nổi một rặng hồng càn khiến người khác tâm động, đêm nay nếu hắn không âm thầm quan tâm, chỉ sợ y đã sớm bị người ăn vào bụng, nữ nhân Tái ngoại cũng không rụt rè giống nữ nhân Trung Nguyên, nhiệt tình dâng lên nhưng hắn ăn không tiêu.

“Người làm gì?” Chén rượu bị Thiên Lang cầm đi, tay còn làm càn tiếp tục lôi kéo quần áo của mình, Nhiếp Dao vội vàng né tránh. Dưới tình huống này, y cũng không ngu ngốc đến mức cho rằng Thiên Lang tốt bụng giúp chính mình cởi áo, chỉ có thể là say rượu động dục mà thôi.

“Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, lát nữa sẽ có chút đau, nhưng mà người say rượu sẽ làm đau đón giảm bớt.”

Sắc lang đáng chết, không chỉ trắng trợn đùa giỡn y, còn nói được rõ ràng như vậy, Nhiếp Dao tức giận đến muốn tát cho con sắc lang này một cái, nào ngờ vừa mới giơ tay lên lại thấy ngực mát lạnh, nút áo vạt áo trước đã bị đẩy ra, lộ ra áo lót bên trong, tay Thiên Lang càn rỡ luồn vào dưới áo, đem áo lót cởi tới vai.

“Đừng tay!” Nhiếp Dao dù say rượu cũng bị dọa tỉnh hơn phân nửa, nghĩ thầm rằng bản thân sẽ không xui xẻo mà rơi vào hang sói như thế thật chứ, vào lúc sợ hãi không rảnh rồi ân cần thăm hỏi phụ vương, chỉ liệu mạng tránh né tiếp xúc của Thiên Lang, bỗng nhiên tay chợt lạnh, chạm được vào chuôi chủy thủ lúc trước hắn đưa cho mình, vội vàng thuận tay rút ra, đem dao nhọn hướng về phía hắn quát: “Lại tiếp tục làm càn thì cũng đừng trách ta không khách khí!”

Thiên Lang sững sờ, lập tức mỉm cười đưa ta qua nói: “Đừng làm liều, đưa dao cho ta.”

Hắn hơi nhượng mảy, dường như hoàn toàn không đem uy hiếp của y để ở trong lòng, Nhiếp Dao cắn răng một cái, lưỡi dao vừa chuyển, ngược lại đem lưỡi dao đặt dưới cổ chính mình nói: “Người nếu lại khi dễ ta, ta sẽ tự sát tại đây!”

Nghe xong lời này, Thiên Lang có chút không biết nên khóc hay cười nói: “Dao Dao, người đúng là say rượu không nhẹ, ta khi nào khi dễ người? Hơn nữa, người là người thông minh, làm sao lại tự sát chứ?”

Lời này vẫn thật là nói đúng, y đương nhiên sẽ không có khả năng tự sát, chẳng qua là dọa người mà thôi, Thiên Lang thân là tộc trưởng, nếu đem thầy thuốc mình mang về bức tử, đối với danh dự của hắn nhất định sẽ bị ảnh hưởng, bản thân nói như vậy chính là muốn hắn kiêng kị.

Đáng tiếc Thiên Lang căn bản không đem trong lời y nói để ở trong lòng, vừa cười vừa xé quần áo của y, không có biện pháp, Nhiếp Dao lại đành phải đem lưỡi dao ép xuống, quát, “Ta không có nói đùa, người phải cút ngay lập tức, hoặc là nhìn ta đổ máu tại đây!”

Cuối cùng cũng nhận ra Nhiếp Dao không nói đùa, tươi cười trên mặt Thiên Lang cứng đờ, ánh mắt ôn hòa nháy mắt trở nên đặc biệt sắc bén, bị cặp mắt chim ưng giống như lệ quang kia nhìn chăm chú, Nhiếp Dao có chút sợ hãi, đã thấy hắn với tay qua, thấp giọng quát: “Đưa dao cho ta!”

“Đừng vọng tưởng!”

Thiên Lang giận tái mặt, đưa tay cướp dao, Nhiếp Dao cuống quýt khua dao lung tung, tê một tiếng, lưỡi dao sắc bén xẹt qua cánh tay Thiên Lang, máu ngay tức khắc theo miệng vết thương chảy xuống. Giương mắt chống lại con người âm u lạnh lẽo kia, Nhiếp Dao có loại cảm giác như đại họa lâm đầu, ngơ ngác tùy ý để chủ tử bị cướp đi, tiếp theo cánh tay kéo căng, bị Thiên Lang kéo vào trong lòng ngực.

Nhìn xuống cổ Nhiếp Dao, thấy không bị tổn thương, lúc này Thiên Lang mới yên tâm, nhíu mày nói: “Về sau không được tiếp tục làm loại việc gốc này, người suýt chút nữa làm bị thương chính mình!”

Hiện tại kẻ bị thương hình như chính là người đi? Không hiểu lắm tư duy của loài sói, Nhiếp Dao liếc qua cánh tay còn đang chảy máu, không biết là nên nhắc nhở hắn cầm máu hay là nên nhân cơ hội mà thoát đi móng vuốt sói.

Không đợi đại não đưa ra lựa chọn, gương mặt lạnh lùng trước mắt kia đột nhiên phóng đại, nụ hôn nóng bỏng của Thiên Lang tới gần, gắt gao đặt trên môi Nhiếp Dao, đầu lưỡi bá đạo tiến nhập vào trong miệng y tham lam liếm lộng, cảm bị nhẹ nhàng giữ lấy, không để cho y giây dựa, thẳng đến khi nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, Thiên Lang rời khỏi, Nhiếp Dao vẫn còn trừng lớn ánh mắt, phản ứng trì trệ.

Tuy rằng Nhiếp Dao có rất nhiều thị thiếp, lại rất ít khi có hành động hôn môi, hôn nồng nhiệt như vậy lại càng hiếm có, thành thật mà nói thì hôn khá tốt, mang theo thoang thoảng mùi rượu nguyên chất thơm mát, còn có dáng vẻ kiều ngạo thuộc về con sói bá đạo kia, y liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác thật kỳ lạ.

Nhìn thấy bộ dạng giật mình của Nhiếp Dao, Thiên Lang nở nụ cười, vẻ mặt lạnh lùng cũng dịu xuống, nói: “Một vết dao đổi một nụ hôn, có giá trị.”

Đúng là kẻ một tay che trời, Nhiếp Dao tức giận đến ở trong lòng trở mặt xem thường một cái, nhưng mà thấy hắn lo lắng sợ mình bị thương như vậy, lại bắt đầu thấy không sợ hãi nữa mà tức giận nói: “Người rốt cuộc là muốn làm gì? Đừng tưởng rằng là tộc trưởng, là có thể muốn làm gì thì làm!”

”Ta chỉ muốn xăm hình cho người mà thôi, người nghĩ rằng ta muốn làm gì hả?”

”Hừ!” Nhiếp Dao rất không lễ phép mà đáp lại, sau nhìn thấy rõ ràng bên cạnh đều bày rất nhiều kim châm mới biết được là do mình hiểu lầm Thiên Lang. Nhưng mà người này vừa đến, chẳng nói câu nào lại cởi quần áo của y, cho nên bản thân hiểu lầm cũng là rất bình thường.

“Xin lỗi, ta làm việc không có thói quen giải thích, lần sau sẽ chú ý.” Đường như cũng phát hiện mình thô lỗ, Thiên Lang nói. Bình thường hắn quen làm việc theo ý mình, xem ra sau này ở trước mặt Dao Dao phải thu liễm một chút.

Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần dừng có lần sau, đây là ước muốn duy nhất lúc này của Nhiếp Dao.

“Người Phong Diệu dựa vào hình xăm để đánh dấu tộc nhân, giống như ta vậy.” Thiên Lang lấy khăn tùy tiện băng bó miệng vết thương lại, cởi ra quần áo trên người, lộ ra phía sau lưng cho Nhiếp Dao xem, trên tấm lưng rộng lớn có đồ đằng ứng thần dữ tợn đang ngẩng đầu, màu xanh của mem gốm sứ thâm thúy, ánh lửa bập bùng trong mắt, Nhiếp Dao sợ tới mức run lên, nghĩ đến việc phải đâm khắp nơi trên da thịt vẽ đồ đằng, y liên tục lắc đầu. “Ta là người ngoài, hắn là không cần thứ này?”

“Không nhất định phải có, nhưng nếu trên người người lưu lại ấn kí của tộc Phong Diệu, mọi người sẽ đối đãi người như anh em, không ai còn dám hoài nghi thân phận người. Người yên tâm, ta chỉ xăm trên vai người, không cần giống ta xăm toàn thân.” Trên thực tế nếu có thể, hắn không muốn xăm cho Dao Dao, da thịt mềm mại non nớt như vậy, hình xăm gì cũng là một loại khinh nhờn, nhưng đây là phương pháp để bảo vệ y, hơn nữa cũng xuất phát từ mục đích riêng của bản thân, hắn muốn Dao Dao trở thành người của mình, dù chỉ là trên danh nghĩa.

Nghe qua lời giải thích, Nhiếp Dao buông lỏng, nhưng để cẩn thận hơn, y hỏi thêm: “Thứ kia sau này có thể xóa bỏ hay không?” Xăm hình trái lại không sao cả, nhưng y không tính toán cả đời rong ruổi trên thảo nguyên, chờ y trở về quê cũ, đương nhiên không muốn trên người còn mang theo ấn kí của ngoại tộc.

“Muốn xóa bỏ, luôn có phương pháp.” Do dự một chút, Thiên Lang y trả lời, lấy kim châm bắt đầu hòa nước thuốc, lại nói: “Đừng lo lắng, mực thuốc này có pha thuốc tê, người lại đang say rượu, nên sẽ không quá đau.”

Hóa ra vừa rồi Thiên Lang nói say rượu sẽ làm đau đớn giảm bớt là ý tứ này, Nhiếp Dao gật gật đầu, “Kỹ thuật của ngươi có thể không? Phải xăm đẹp một chút nha!”

Trong mắt Thiên Lang hiện lên ý cười, “Yên tâm, sẽ là đẹp nhất.”

Nhiếp Dao nghiêng người nằm sấp trên giường, Thiên Lang thò tay vào người, y chỉ cảm thấy đầu vai đau nhức đến tê dại, sau đó kim châm đâm vào dần dần trở nên đau đớn, theo mỗi lần kim đâm xuống, men say tan, trên trán y mồ hôi từ từ chảy ra, nhin đau hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

“Sắp xong rồi, chịu đựng chút nữa.”

Thấy Nhiếp Dao cắn môi dưới đến mức tái nhợt, Thiên Lang thật sự đau lòng, cũng may hình xăm đã sắp hoàn thành, một chiếc lông vũ của chim ưng oai hùng màu xanh gồm hiện ra trên nền trắng tuyết của làn da mềm mịn, đây chính là dấu hiệu của đồ đẳng Ưng thần sau lưng hắn, chỉ một chiếc lông vũ như vậy là đủ rồi, kẻ nhìn thấy sẽ sẽ ngay lập tức hiểu rằng – Nhiếp Dao là của hắn, bởi vì chỉ có người của tộc trưởng mới xứng đáng với ấn ký đó.

Một châm cuối cùng cũng xong, thấy mắt Nhiếp Dao đã khép hờ, lông mày thanh mảnh nhíu lại, bộ dáng ấy khiến hắn không khỏi động tâm, không kiềm chế được mà cúi xuống hôn lên đôi môi y, nói: “Tốt lắm.”

Nhiếp Dao vừa say rượu, lại đau đến tê dại cả người, não như muốn ngừng hoạt động, chợt thấy trên môi ẩm áp, lại bị Thiên Lang xâm chiếm đôi môi, mà bên cánh tay vẫn không ngừng đau đớn, vậy nên y cũng lườm phản kháng lại, đơn giản thuận theo nụ hôn ướt át của Thiên Lang. Y không quá chán ghét loại này tiếp xúc, chỉ cần con sói hoang này đừng làm ra những hành động quá phận nào khác, mức độ này y vẫn có thể chịu được.

Cũng may, suy nghĩ đến vết xăm trên vai Nhiếp Dao hắn còn đau, Thiên Lang chấm dứt nụ hôn, không dám tiếp tục làm càn. Trước khi Nhiếp Dao chìm vào mộng đẹp còn nghe thanh âm của hắn vang vang bên tai: “Ngủ một giấc, rất nhanh sẽ hết đau thôi.”

Buổi chiều ngày hôm sau Nhiếp Dao mới từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, vai có chút đau, y soi gương thấy đầu vai hơi sưng, mặt trên khắc một chiếc lông vũ màu xanh của chim ưng, ẩn tàng sự nhanh nhẹn khí phách của loài Hải Đông Thanh, tâm thần Nhiếp Dao hoảng hốt, nghĩ thầm không hổ là thương ưng chi thân, chỉ một chiếc lông chim cũng có thể uy hách tự hiển, kỹ thuật châm của Thiên Lang cũng đã tiết lộ tham vọng trong lòng hắn.

Người này sẽ là bá chủ của thảo nguyên này, y biết.

Ăn cơm, Nhiếp Dao uống thuốc giảm đau vào, khoác áo lông da cừu ra ngoài đi dạo, bên ngoài tuyết tề thiên tình, phóng tầm mắt nhìn lại, trời đất giống như bị tuyết trắng nổi liền một mảnh, Nhiếp Dao lững thững đi đến, những người dân chăn nuôi nhìn thấy y đều đi tới chào hỏi, biết y là thân y mà tộc trưởng mang về, người nào bị bệnh liền mời y tới khám và chữa bệnh, Nhiếp Dao quanh quanh mấy cái lều đến giữa trưa, cũng may tất cả mọi người chỉ bị bệnh nhẹ, chỉ vì trì hoãn việc trị liệu, mới có thể chậm rãi chuyển nặng, y bảo Hải Chiến cầm gói thuốc tới, xem bệnh châm cứu, lại kê đơn thuốc, đến lúc chạng vạng quay lại, trên người có rất nhiều thịt nướng, thịt xông khói mà những người dân chăn nuôi tặng, Hải Chiến cười nói: “Đêm nay chúng ta lại được uống rượu ăn thịt.”

”Thời gian còn sớm, đưa ta đi chỗ khác đi dạo đi.” Nhìn mặt trời lặn dưới ánh chiều tà ở xa xa, Nhiếp Dao nói.

Hải Chiến đối với y thuật của Nhiếp Dao thực sự sùng bái, nghe xong đề nghị này lập tức gật đầu đáp ứng, giúp y cầm đồ ăn mọi người đưa tặng, dẫn y đi dạo xung quanh, Phong Diệu rất nhiều lều lán, diện tích cũng rất lớn, có một số địa phương dùng để làm sân bãi huấn luyện binh lính, Hải Chiến vừa đi vừa giải thích, đi tới trước một cái lều, hắn dừng bước, đó là lều của quân lính, bên trong có rất nhiều kế hoạch chiến tranh quân sự với bí mật, hắn sợ ở trong này lâu sẽ dẫn đến phiền toái, nói: “Trời tối rồi, chúng ta quay về đi.”

Thực sự là sợ cái gì gặp cái đó, hai người xoay người trở về, lại gặp phải Hải Nhạc ở đối diện, nhìn thấy bọn họ, sắc mặt Hải Nhạc trầm xuống, trách mắng Hải Chiến: “Ai cho ngươi mang người ngoài đến nơi này?”

“Chúng ta chỉ tùy tiện đi một chút.” Thấy Hải Chiến mặt lộ vẻ sợ hãi, Nhiếp Dao giúp hắn trả lời. [thiên niên văn tinh].

“Lập tức rời đi!” Khi cùng Hải Nhạc gặp thoáng qua, cổ tay Nhiếp Dao đột nhiên bị hắn hung hăng nắm lấy, y thấy nét mặt âm lãnh của Hải Nhạc, “Đừng nghĩ giở trò bịp bợm, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

Hứng thú đi chơi bởi vì gặp xung đột với Hải Nhạc mà biến mất không còn một mảnh, sau bữa cơm chiều Nhiếp Dao đang ở trong phòng viết đơn thuốc thì Thiên Lang đi đến, hắn đã từ chỗ Hải Chiến nghe về chuyện Hải Nhạc, sợ Nhiếp Dao không vui nên nói: “Tình tình Hải Nhạc có chút nóng nảy, bất quá từ trước đến nay đối sự không đúng nhân, nếu đối là những người khác xuất hiện ở quân trưởng phụ cận, cũng sẽ bị ăn mắng.”

“Ta chỉ tùy tiện đi một chút, lại không biết đó là quân trưởng, khó tránh khỏi chuyện bé xé ra to.” Nhiếp Dao viết tốt phương thuốc, nói: “Hôm nay ta giúp mọi người xe bệnh, phát hiện rất nhiều người bị nổi mẩn trên da, ngày mai ta muốn dẫn Hải Chiến đi hái thuốc, trước tiên ngươi nói cho ta biết chỗ nào không thể đi, đến lúc đó đỡ phải lại bị mắng.”

“Ta sẽ nói Hải Nhạc đừng làm khó dễ người nữa, nhưng mà loại sự tình như chữa bệnh người cũng đừng quá nóng vội, vai ngươi vẫn còn sưng, bị gió thổi đến có thể sẽ dẫn đến hàn chứng.”

“Biết rồi.” Thực ra hình xăm trên vai Nhiếp Dao đau nhức đã muốn tiêu đi xuống, nhưng mà y sẽ không ngu ngốc mà thành thật nói với Thiên Lang.

Nhận được mệnh lệnh của Thiên Lang, vài ngày sau Nhiếp Dao đi lang quanh khắp nơi cũng không có ai nói thêm cái gì nữa, ngẫu nhiên chạm mặt Hải Nhạc với Khuê thúc, bọn họ cũng chỉ hờ hững đi qua. Nhưng Hải Chiến với Hải Anh lại đối với y thuật của y cảm thấy rất hứng thú, thường xuyên đi theo giúp đỡ.

Đêm nay Thiên Lang đến tìm Nhiếp Dao, trong lều đốt lò lửa, người lại không có ở đó, hắn tùy tiện lật xem nhưng trang giấy chất đồng trên bàn một chút, đều là đơn thuốc mà Nhiếp Dao có lòng chẩn bệnh ghi chép, chữ viết thanh tú phiêu dật, giống như người kia, Thiên Lang nở nụ cười, mấy ngày nay tuy hắn không có tới thăm Nhiếp Dao, nhưng vẫn luôn luôn chú ý đến hành động của y, cả ngày Nhiếp Dao chỉ có xem bệnh chữa bệnh, sau đó chạy đông chạy tây đi hái thuốc, xem ra giống như cá gặp nước, tính tình một chút cũng không giống dòng dõi quý tộc tôn sư, ngược lại ôn hòa nho nhã làm cho lòng người tồn tại sự thân thiết, cũng làm cho lo lắng của bản thân lúc ban đầu tan thành mây khói, có lẽ Dao Dao so với trong tưởng tượng của chính mình phải kiên cường nhiều lắm, y hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Nhiếp Dao vén rèm bước vào, thấy Thiên Lang ở trong phòng mình, y sửng sốt, “Đã muộn thế này, sao ngươi lại ở lều của ta?”

Thiên Lang ngồi trước lò lửa chọn than củi nhóm lửa nói: “Biết đã khuya sao còn đi lang thang bên ngoài?”

Nhiếp Dao cầm trong tay vài cọng thảo dược để vào một bên, đi tới sưởi ấm, “Ta đi hái thuốc, đi đi lại lại mất thời gian, ngươi tìm ta có chuyện gì?” Nhìn trời đã tối muộn, không có việc gì con lang này sẽ không chủ động đi tìm mình, nhớ tới một ít hành động ái muội của hắn, Nhiếp Dao bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

“Đêm nay ánh trăng rất đẹp, có muốn ngâm ôn tuyền không?”

“Muốn!” Không cần nghĩ ngợi gì mà trả lời sau mới nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, Nhiếp Dao thật cẩn thận hỏi:

“Cùng.....ngươi?”

“Nếu muốn thì đi theo ta.”

Thiên Lang đứng lên đi ra ngoài, Nhiếp Dao do dự một chút nhưng vẫn đi theo, phía Bắc Trường Thành không giống Trung Nguyên thuận tiện như vậy, tắm nước ấm rất phiền phức, cho nên mấy ngày nay y đều là gột rửa tạm, nghĩ đến có thể ngâm ôn tuyền, tâm tư lập tức lung lay, vì thế lựa chọn không đếm xỉa tới sự tồn tại của sắc lang.

Ra khỏi lều, Thiên Lang dắt con ngựa yêu quý ra, Nhiếp Dao vốn muốn nói chính mình cưỡi ngựa riêng đi theo, còn chưa kịp nói gì đã bị hắn kéo lên ngựa, vó ngựa giương cao, trong nháy mắt chạy như bay mà đi.

4. Chương 4

Editor: Lặng

Beta: Ame

Ôn tuyền cách bộ tộc có vài dặm đường, Thiên Lang cưỡi ngựa thần tốc, rất nhanh đã tới phụ cận ôn tuyền. Nhiếp Dao nhìn xung quanh mình cây cỏ mọc thành bụi, ở giữa là một vịnh nước suối lớn, dưới ánh trắng mờ mịt hơi nóng chảy xuôi, mang đến mùi lưu huỳnh có chút nồng đậm. Bên cạnh suối là những hòn đá lờm chờm hình thù kỳ dị, vừa vặn che khuất được gió lạnh ủa tới, không khỏi thâm than – ở sâu trong thảo nguyên vậy mà lại có ôn tuyền tự nhiên như thế này.

“Mặc dù nơi này cách bộ tộc không xa, nhưng đường xá lại hiểm trở, với lại mùi lưu huỳnh quá nồng, con mồi sẽ không tới gần, cho nên người trong tộc rất ít đến đây.” Đối với dân du mục mà nói, có con mồi để săn hay không mới là chuyện quan trọng nhất, không có con mồi thì cơ bản là sẽ không có ai chỉ được vì tắm nước nóng mà chạy xa như vậy, Thiên Lang cũng chỉ thỉnh thoảng mới đến, chẳng qua nghĩ rằng Nhiếp Dao là quý công tử đã quen được hưởng thụ, nhất định sẽ thích ôn tuyền nên mới dẫn y đến, thấy mi tâm của y bộc lộ sự vui mừng, Thiên Lang biết bản thân đã làm đúng rồi.

“Không nghĩ tới trên thảo nguyên lại có ôn tuyền, phong cảnh nơi này thật đẹp.” Nhiếp Dao nhảy lên ngựa, chạy vội tới bên dòng suối, hơi nóng mang theo mùi lưu huỳnh phả vào mặt, xung quanh là cây cỏ mọc ngất trời, ở xa xa lại là núi rừng xanh tươi, ôn tuyền được những hòn đá bao quanh, tạo thành một vịnh thiên nhiên nho nhỏ, khí nóng chậm chậm chuyển động như mộng như ảo.

“Đây cũng không tính là cái gì, khi nào đến mùa xuân, hoa đỗ quyên nở rộ khắp núi, sắc hồng của hoa cùng sắc trắng của tuyết tôn nhau lên, ở trong này ngâm ôn tuyền cũng có thể thuận tiện thưởng thức phong cảnh núi rừng ở xa xa, đó mới là sự hưởng thụ tốt nhất.” Tộc Phong Diệu nằm ở chân núi phụ cận, xung quanh là thảo nguyên cùng những cánh rừng ngút ngàn nối tiếp nhau, núi tuyết với ôn tuyền cùng tồn tại là danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp. Thiên Lang nghĩ với tính cách của Nhiếp Dao thì nhất định sẽ thích phong cảnh như thế này.

“Ừm.” Nhiếp Dao nhìn ôn tuyền, sau lại nhìn Thiên Lang, tuy rằng biết hắn có tâm tư không trong sáng đối với mình, nhưng mà ý nghĩ được tắm nước nóng trong đầu đã chiếm ưu thế, dù sao cũng đều là nam nhân, tắm chung cũng không có vấn đề gì, nếu hắn có mưu đồ, đến lúc đó nghĩ biện pháp đối phó cũng không muộn.

Nhiếp Dao cởi quần áo ra để ở một bên, rồi chậm rãi đi vào trong nước. Nước suối ấm áp, ngâm thân mình trong nước sáng khoái nói không nên lời, ở đằng sau có tảng đá, y nhắm mắt lại dựa nửa người trên tảng đá, một lúc lâu sau mới nhớ ra còn có Thiên Lang ở đây, vội mở mắt ra hỏi: “Người không ngâm sao?” Lời vừa ra khỏi miệng liền hơi hối hận, y đã quên hắn không những là con hùng ưng nghiêm khắc, mà còn là một con sói hoang háo sắc nữa. Tuy rằng mình có thể ứng phó, nhưng phản kháng sẽ khiến cho quan hệ trở nên bế tắc, đây cũng không phải là dự tính ban đầu của y.

Nghe xong lời mời của Nhiếp Dao, Thiên Lang nhíu mày một chút, mỉm cười đi tới. Vừa rồi nhìn Nhiếp Dao cởi áo lót đi vào trong nước, tuy rằng đó là động tác tự nhiên nhưng hắn lại thấy rất xinh đẹp. Thân thể Nhiếp Dao thanh mảnh, nhưng lại cao ráo rắn chắc, dưới ánh trắng da thịt hiện ra một tầng ngân quang thần nhiên, trên vai trái là chiếc lông ưng màu xanh như ngọc, hòa với da thịt trắng nõn, đẹp đẽ vô cùng.

Thấy Nhiếp Dao sau khi mời mình liền lộ vẻ hối hận, Thiên Lang cười thầm, đi đến bên cạnh y. Thấy y căng cứng thân hình vì mình đi đến, lại khiến cho bản thân sinh tâm muốn trêu đùa, sờ vai trái của y, nói: “Bả vai đã hết sưng rồi, khôi phục nhanh thật.” So với tưởng tượng của mình thì nhanh hơn nhiều lắm, mực xanh khi pha với nước thuốc sẽ rất mạnh, mặc dù lúc đó hắn xuống tay rất nhẹ, nhưng đối với thể chất của Nhiếp Dao mà nói, muốn hết sưng hoàn toàn cũng phải mất hơn nửa tháng, không nghĩ tới nói có vài ngày mà vết sưng đã khỏi. Điều này cũng khiến Thiên Lang rất ngạc nhiên.

“Ta là thầy thuốc nha, đương nhiên là có thể tự chữa bệnh.” Ngón tay hơi thô ráp trượt ở trên vai lại có loại cảm giác tê dại quái dị, nhớ tới nụ hôn nóng bỏng lúc trước, trái tim của Nhiếp Dao bắt đầu đập mạnh, yên lặng nâng mi mắt lên nhìn Thiên Lang chăm chú, đợi hần hành động bước tiếp theo.

Nhưng Thiên Lang lại thu tay về, còn đặt khăn mặt ở bên cạnh, “Người cứ từ từ ngâm, ta đi xung quanh xem một chút.”

Nhiếp Dao rất kinh ngạc, mắt nhìn Thiên Lang đứng dậy rồi đi, ngay người một lát, y nhắm mắt lại tựa vào trên tảng đá, thân thể được làn nước ấm bao bọc làm cho tâm trạng vẫn căng thẳng của y chậm rãi trở lại bình thường. Đang ngâm thoải mái, chợt nghe thấy một tiếng sáo du dương truyền đến, quay đầu lại nhìn thì trông thấy Thiên Lang ngồi trên một khối đá ở xa xa, trong tay cầm một ống sáo nhỏ thổi, giai điệu lại là ca khúc chính mình dùng lá cây tùy ý thổi, khiến y không khỏi ngẩn ra.

Chỉ nghe có một lần đã có thể ghi nhớ khúc nhạc trong lòng, không ngờ hần lại có tư chất cao như thế, hơn nữa hần có hứng thú với chính mình lại ản ản không làm gì, đây rốt cuộc là lát mềm buộc chặt hay là có mưu đồ khác? Mi mắt Nhiếp Dao nặng nề nhắm lại, y cảm thấy ở chung với Thiên Lang mấy ngày lại khiến mình càng ngày càng nhìn không thấu hần.

Giống như khi đầu cờ với người khác, rõ ràng đã đoán trước mọi đường đi nước bước của đối thủ, nhưng hần lại không ngừng ra những nước đi kém cỏi, làm rối loạn cục diện, khiến mình không thể không tính toán lại thế cục. Cái cảm giác hoàn toàn rơi vào thế bị động này thực bức bối. Tâm bỗng nhiên có chút lo lắng, ngay cả ngâm nước cũng không còn tâm tình, Nhiếp Dao đang chuẩn bị đứng dậy, chợt nghe ở giữa bụi cỏ phía trước vang lên tiếng sột soạt, lập tức có một mũi tên xuyên qua không gian tối tăm hướng y bắn tới. Y vội vàng né tránh song còn có người nhanh hơn, một vệt sáng bạc nghiêng vút tới đẩy mũi tên ra, Thiên Lang nhảy đến trước người y, gương mặt vốn lạnh lùng lại lộ ra sự kinh hoảng hiếm có: “Có bị thương hay không?”

Chống lại cặp mắt đen kìa, trong lòng Nhiếp Dao chợt lan tràn ra một tình cảm khác thường, hóa ra hần vẫn luôn chú ý đến mình, cho nên trong nháy mắt nguy hiểm phát sinh kia kia mới kịp thời che chở cho mình.

“Không có việc gì.”

Thấy Nhiếp Dao không bị thương, trong lòng Thiên Lang mới thả lỏng, sau đó nhún người nhảy đến chỗ tên bắn trộm nhưng kẻ đó đã chạy mất. Nhìn bụi cỏ rậm rạp phía trước, hần bỏ qua việc đuổi theo mà quay người trở về, Nhiếp Dao đã mặc xong quần áo, đang cầm trong tay mũi tên, Thiên Lang cầm lấy xem, trên thân mũi tên có khắc một ký hiệu hình đầu hổ.

“Người biết?” Thấy Thiên Lang nhìn thấy cái ký hiệu kia thì sắc mặt liền có chút khó coi, Nhiếp Dao hỏi.

“Hải Nhạc.” Do dự một chút, Thiên Lang trả lời.

Nhiếp Dao nhún nhún vai, “Không kỳ quái, hần muốn giết ta.”

“Không phải hần.” Thiên Lang hiểu rất rõ tính cách của Hải Nhạc, nếu hần muốn giết người thì sẽ quang minh chính đại mà ra tay, tuyệt đối sẽ không ngấm bắn tên trộm, nhưng mà mặc kệ là ai, tình hình của Dao Dao rất nguy hiểm, hần không thể rời y đi nữa.

Hần kéo Nhiếp Dao lên ngựa, đẩy ngựa đi thẳng đến sâu trong bụi cỏ, ở giữa bụi cỏ rất nhanh xuất hiện một con đường mòn, Nhiếp Dao ngạc nhiên nói: “Đây không phải là đường lúc chúng ta đến.”

“Đây là đường tắt, bên kia thông về núi.” Ngựa đi tới một chỗ, Thiên Lang dùng roi ngựa chỉ vào ngọn núi phía trước nói.

Nghe Thiên Lang nói vậy, Nhiếp Dao nhìn con đường nhỏ đi thông qua núi kia, những bụi cỏ dày sinh trưởng hai bên đường rậm rạp, nếu không có hần chỉ đường thì mình chắc chắn sẽ không chú ý tới.

Trở lại tộc, Thiên Lang đưa Nhiếp Dao vào trong lều xong liền rời đi, khi ngủ Nhiếp Dao mơ hồ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của người đi tuần tra, nghĩ rằng đó là binh sĩ Thiên Lang phái tới bảo vệ mình thì không khỏi cười khở, con sói này thật đúng là coi mình thành báu vật mà, không biết đây có phải chuyện tốt hay không nữa.

Sáng sớm tỉnh lại thấy điểm tâm đã được chuẩn bị tốt, nhớ tới sự việc tối qua, Nhiếp Dao có chút thất thần, tay lấy tách trà trượt một cái, ngón tay liền bị mép chén cửa chảy máu, khiến thị nữ đến đưa điểm tâm sáng sợ tới mức vừa cuống quýt lấy ra khăn lụa cầm máu lại vừa luôn miệng xin lỗi, Nhiếp Dao nhẹ lời an ủi vài câu nàng mới ngừng, bối rối xin phép lui ra ngoài.

Cơm nước xong, Nhiếp Dao cầm lấy túi thuốc chuẩn bị đi xem bệnh, lại thấy Hải Chiến vội vàng chạy tới nói: “Thiên Lang mời người đến một chút.”

“Có chuyện gì?”

“Đi sẽ biết.”

Ánh mắt Hải Chiến nhìn Nhiếp Dao có chút khác thường, ấp úng không chịu nói. Trong lòng biết có chuyện, Nhiếp Dao không hỏi lại, theo hắn đi vào lều của Thiên Lang, bên trong đã có không ít người. Hải Nhạc cũng ở đó, nhìn thấy hắn, trên mặt lộ ra ý cười lạnh lùng, Nhiếp Dao tiến lên chào hỏi với mọi người, sau đó hỏi Thiên Lang: “Có phải đã tìm thấy người ám sát ta hay không?”

Thiên Lang lắc đầu, Hải Nhạc ở bên cạnh cười lạnh nói: “Có lẽ bình thường người làm nhiều chuyện trái với lương tâm lắm mới có thể bị người ám sát chứ, Lục Vương gia?”

Nhiếp Dao sững sốt, lập tức nhìn thấy Khuê thúc cầm một tấm hình cáo thị mở ra vứt ở trên bàn, bên cạnh hình vẽ có viết – Vĩnh Thặng Lục Vương gia mất tích trong cuộc săn bắn, tìm thấy người xin khẩn cấp báo cho Khương Nguyệt tộc, nhất định sẽ hậu tạ... vân vân. Nét chữ là của A Sưu, lối vẽ của hắn luôn tỉ mỉ chính xác, làm cho bức tranh sống động như thật, Thiên Lang và đám người kia nhìn thấy đương nhiên sẽ biết mình chính là Lục Vương gia – Nhiếp Dao, hành động tìm người của Khương Nguyệt tộc vậy mà lại không hề sợ hãi, dường như là đã sớm đoán được rằng mặc kệ là người của bộ tộc nào, nếu gặp được mình cũng sẽ không gây khó dễ, bọn họ không có lực lượng để chống lại Thiên triều, nói không chừng còn nhân cơ hội này để lấy lòng mình nhằm thỉnh cầu Thiên triều giúp đỡ.

“Thì ra người là Vương gia nha, một chút tư thái cũng không có, thật nhìn không ra.” Hải Anh ở bên cạnh chặc lưỡi.

Khue thúc cười lạnh: “Người là Vĩnh Thặng Vương gia được triều đình cử đi hòa thân, lại ngụy trang thân phận trà trộn vào trong tộc chúng ta, rốt cục là có âm mưu gì?”

“Ngày ấy chúng ta gặp nhau chẳng qua là trùng hợp, ta lại không biết các người là địch hay là bạn, che giấu thân phận cũng đâu quá đáng, hơn nữa nếu lúc ấy ta nói ta chính là hoàng tử, các người sẽ tin sao?” Thấy đã bị lộ thân phận, Nhiếp Dao dứt khoát thừa nhận.

Lời nói ra vô cùng hợp tình hợp lý, Hải Nhạc oán hận liếc mắt trừng y một cái, quay qua nhìn Thiên Lang nói: “Đây là người người mang về, còn đích thân đảm bảo, hiện tại người giải thích như thế nào?”

“Y không phải gian tế, y là Lục Vương gia của vương triều Vĩnh Thặng.” Về mặt Thiên Lang bình tĩnh, thần nhiên nói.

“Nhưng mà y là phò mã hòa thân của tộc Khương Nguyệt, nói không chừng là giúp Khương Nguyệt đến điều tra chúng ta, người này không thể giữ lại!”

Khue thúc rút đao ra chém tới, nhưng ngay lập tức lại bị trường kiếm của Thiên Lang đẩy ra. Hắn kéo Nhiếp Dao ra phía sau mình, lạnh lùng nói: “Không được ra tay với y! Y không phải phò mã Khương Nguyệt gì đó, y là người của ta!”

Đôi mắt lạnh lẽo lướt qua, nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ của mọi người, Thiên Lang cỡi áo của Nhiếp Dao xuống, trên vai của Nhiếp Dao hiện ra chiếc lông vũ của chim ưng màu xanh rõ ràng. Nhìn thấy nó, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi. Đó là ký hiệu của người thuộc về Thiên Lang, bây giờ lại xuất hiện ở trên người Nhiếp Dao, đó chính là bằng chứng mà Thiên Lang thừa nhận, ấn ký giống nhau chỉ có thể là người rất thân mật mới có thể có, nói cách khác... Hải Nhạc lắp bắp kêu lên: “Các người...đã muốn...”

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Hải Nhạc, Thiên Lang gật đầu, “Đúng vậy.”

Hải Nhạc giận dữ đến cực điểm, ngược lại lại cười: “Người hoành đao đoạt ái*, liệu có nghĩ tới tộc Khương Nguyệt có chịu từ bỏ ý đồ hay không?”

* Hoành đao đoạt ái: cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào ngang nhiên cướp đoạt ái tình của người khác.

“Ngày mai ta sẽ dẫn Dao Dao đến Khương Nguyệt tộc nói rõ tất cả, duyên phận chú trọng người tình ta nguyện, việc đó công chúa Khương Nguyệt sẽ tự hiểu được.”

“Người định tự chui đầu vào lưới?”

Thiên Lang đem bức tranh đã được công bố kia cầm trong tay, nói: “Bọn họ sẽ không tùy tiện hủy bỏ lời đã nói ra, ta lấy thân phận người nhà của Dao Dao bái phỏng, bọn họ sẽ không dám gây chuyện.”

Người nhà?! Nhiếp Dao thầm xem thường một cái, ngoại trừ gia đình của mình và đám huynh đệ hồ ly ra, từ khi nào thì y lại có thêm một người nhà vậy? Nhìn lại mọi người, trên mặt mỗi người đều viết chữ y và Thiên Lang có gian tình. Kính nhờ, cho tới bây giờ bọn họ cũng chỉ hôn qua mà thôi, với lại đó là cường hôn, nếu đây cũng coi như gian tình, vậy trên đời này nhất chính là là gian tình rồi!

Thanh thanh cổ họng, Nhiếp Dao cho rằng y là đương sự cần phải nói vài câu, nhưng mà còn chưa mở miệng đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Lang trừng về, nói: “Việc này ta sẽ tự mình gánh vác, cho tộc Khương Nguyệt một câu trả lời thỏa đáng.”

“Nếu tộc trưởng đã quyết định, chúng ta đương nhiên không có ý kiến, người muốn một mình đến Khương Nguyệt cũng tùy người!” Hải Nhạc nói xong liền vung tay áo rời đi, những người khác cũng đi theo hắn. Hải Chiến do dự một lúc, tiến lên vỗ vỗ vai Nhiếp Dao, “Mặc kệ thân phận của người là gì, ta vẫn coi người là bằng hữu!”

Trong phòng nhanh chóng chỉ còn lại hai người Nhiếp Dao và Thiên Lang. Đây là lần đầu tiên Nhiếp Dao đi vào trong lều của Thiên Lang, y nhìn xung quanh, thấy trên bàn bày rất nhiều thư từ và bản đồ, trên giá sách cũng bày các loại sách vở, một phòng còn thơm hương mực, giống như nơi này không phải lều trại, mà là phòng sách của một nho sinh công tử nào đó. Ánh mắt lướt qua mấy bản bình thư trên kệ, Nhiếp Dao nhíu mày một cái, đó là ghi chép cách dùng binh của Nhị ca y – Nhiếp Anh sáng tác, có một số chỗ y cũng thêm vào lời phê bình và chú giải, đều là mấy năm trước tùy hứng viết vào, cửa hàng sách ở kinh thành tuy có bán nhưng không nghĩ rằng ở vùng Tái ngoại xa xôi này Thiên Lang cũng cất giữ.

“Ta từng xem qua phê bình và chú giải của người, lời văn sắc bén, giải thích độc đáo, không hổ là Lục Hiền vương của vương triều Vĩnh Thặng.” Thấy Nhiếp Dao nhìn đến sách vở mình cất giữ, Thiên Lang nói. Võ công của Nhị Vương gia, tài văn chương của Lục Vương gia luôn được người đời ca ngợi. Ở trong lòng hắn, Nhiếp Dao nên là tâm tựa châu ngọc, học thức uyên bác như nho sĩ, thế nhưng mấy ngày nay, hắn phát hiện Dao Dao giờ tay nhắc chân đều toát ra vẻ đáng yêu, cùng với hình tượng lúc mới quen khác nhau hoàn toàn, nhưng mà cho dù thế nào cũng đều làm bản thân hắn mê muội.

Nhiếp Dao tiện tay rút một quyển bình thư lật lật rồi lại thả xuống, ngồi xuống một bên phủi quần áo, hỏi: “Không phải là ngày từ đầu người đã biết ta là ai chứ?”

Bị vạch trần, Thiên Lang thẳng thắn thừa nhận: “Chúng ta đã từng gặp qua ở kinh thành ba năm trước.”

Hắn đi theo tộc trưởng tới hoàng triều Vĩnh Thặng tỏ rõ lòng thần phục, rảnh rỗi thì cùng người trong tộc đi dạo trong kinh thành, trùng hợp nhìn thấy xe ngựa của Nhiếp Dao không cẩn thận đâm vào người đi đường, Nhiếp Dao lập tức xuống dưới xem vết thương của người đó, lại sai người đỡ hắn đến y quán kiểm tra, cử chỉ ôn hòa thanh nhã kia làm cho Thiên Lang có ấn tượng rất sâu. Hắn thường nghe nói quý tộc kinh thành kiêu căng độc đoán, cho nên khi biết đó là Lục Hiền vương – Nhiếp Dao thì rất kinh ngạc. Sau đó tộc trưởng đi bái kiến Hoàng Thượng, hắn ở ngoài cung chờ, đúng lúc Nhiếp Dao đi qua làm rơi túi hương bên hông mà không biết, là hắn nhặt lên trả lại, khoảnh khắc khi Nhiếp Dao cười ầm áp nói lời cảm ơn với hắn đó liền in lại trong lòng, rốt cuộc không gạt đi được.

“Vậy sao?” Nhiếp Dao xoa xoa trán. Có lẽ Thiên Lang không nói dối, được người tôn trọng gọi là Hiền vương, y đương nhiên sẽ không bỏ mặc người bị đâm phải không quan tâm, nếu không sẽ tổn hại tên Hiền vương, vậy mà lại không nghĩ tới sẽ bị Thiên Lang nhầm cho rằng mình là một người hiền lương.

“Túi hương kia người có còn dùng không?”

“Không.” Bị người khác chạm qua cái gì đó y sẽ không dùng lại, có khi trở về liền vứt đi, hơn nữa y cũng không có chút xú ỉn tượng nào với Thiên Lang. Y luôn luôn hiểu rộng biết nhiều, trí nhớ thần tốc lâu dài, song chẳng qua chỉ nhớ người nào có ích với mình gì đó, còn nam tử ngây ngô ba năm trước quý mến y nhất định sẽ không để ở trong lòng. Chỉ là không nghĩ tới qua ba năm, Thiên Lang đã trở thành tộc trưởng thống trị thảo nguyên, quả nhiên không thể khinh thường người này.

Nhiếp Dao chớp đôi mắt phượng, mỉm cười hỏi: “Thì ra người đối với ta nhất kiến chung tình cho nên mới viện cớ để xăm hình cho ta, muốn lưu lại ấn ký của người ở trên người ta đúng không?”

Về mặt Thiên Lang hơi không được tự nhiên, Nhiếp Dao đã nói trúng tâm sự của hắn. Chuyện hình xăm đương nhiên là có tư tâm, nhưng nhiều hơn hết vẫn là vì sợ y bị làm hại. Hắn biết thân phận của Nhiếp Dao sớm muộn rồi cũng sẽ bị vạch trần, có hình xăm làm ấn ký thuộc về chính mình thì hắn mới có thể ra lệnh cho thuộc hạ bảo hộ y chu toàn.

Ba năm trước ở kinh thành, chỉ một ánh nhìn thoáng qua, một thân áo gấm lông cừu lướt nhẹ qua trước mắt, đôi mắt trong veo và nụ cười đó đã cướp đi toàn bộ tâm tư của hắn. Khi đó hắn đã nghĩ, người thanh nhã tuyệt diệu ấy là của hắn, đợi một ngày nào đó khi đã thống trị thảo nguyên, hắn sẽ đến đưa y đi. Thế nhưng số phận đã ưu ái hắn khi mang y đến trước mặt hắn sau ba năm. Khi nhìn thấy Nhiếp Dao ở cánh đồng hoang vắng, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ —— Dao Dao là của hắn, hắn phải bắt được người này, cả đời không buông tay!

Nhìn y cười nhẹ nhàng tựa mây tựa gió, Thiên Lang đi qua nhẹ giọng nói: “Ta thích người, gả cho ta đi!”

Tươi cười trên mặt Nhiếp Dao cứng đờ, y biết Thiên Lang không hay nói đùa, y cũng thường xuyên nói thích với người khác, lại chưa từng nghĩ đến việc sẽ thật sự cưới ai đó, nhưng mà cái chữ y luôn tự cho phép mình không nghiêm túc ấy lúc này từ miệng Thiên Lang nói ra, lại nặng tựa nghìn cân.

“Người thích ta? Người căn bản không biết ta, hơn nữa, hơn nữa ta và người đều là nam nhân, sao có thể bàn chuyện kết hôn chứ?” Y lấp ba lấp bấp nói.

“Thích là đủ rồi, chúng ta có một đời để giải thích, điều kiện trước tiên là chúng ta phải ở cùng một chỗ.”

Nhiếp Dao không nói thêm nữa, trong mắt Thiên Lang ẩn chứa đầy sự cố chấp, nói cho y biết bây giờ nam tử trước mắt đối với việc này có bao nhiêu nghiêm túc, y sẽ không làm chuyện vô vị, dù sao cuối cùng Thiên Lang cũng sẽ thả mình đi như lời hắn từng nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiên Lang mang Nhiếp Dao lên đường, tên bắn lên cuối cùng cũng không tìm ra được, đây cũng là nguyên nhân mà Thiên Lang lựa chọn lên đường ngay, có Hải Chiến, Hải Anh và vài binh lính cùng đi, Khuê thúc cũng đi. Nhìn bộ dạng không tình nguyện của hắn, Nhiếp Dao biết hắn đồng ý đi theo nhất định là do mệnh lệnh mà Hải Nhạc đưa ra.

Bởi vì Thiên Lang rất bá đạo, Nhiếp Dao vẫn như cũ không có cơ hội tự mình cưỡi ngựa, mà là giống như trước kia – cùng cưỡi với Thiên Lang. May mắn là hắn không ăn đậu hũ y, chỉ quy củ ôm y vào trong ngực. Giữa lúc chạy nhanh, Nhiếp Dao nhìn phong cảnh đất trời bao la hùng vĩ ở xa, nghĩ thầm, tộc Vị Lương có huynh đệ Ngột Khắc bạo ngược thành tính, tộc Khương Nguyệt có họ Hách nhưng lại không mạnh, Thiên Lang sớm muộn gì cũng thống trị cả thảo nguyên này.

Đi đường không nói chuyện, nửa đêm mọi người tìm chỗ nghỉ tạm, vừa lúc trời có tuyết rơi, Nhiếp Dao nhàm chán hỏi Thiên Lang: “Hải Nhạc thích người, người có biết không?” Ở tộc Phong Diệu mấy ngày, y đã sớm nhìn ra Hải Nhạc có tình cảm với Thiên Lang. Mọi việc Hải Nhạc đều nhắm vào chính mình, nói là đề phòng, chẳng thà nói là ghen tị thì hơn.

Bàn tay đang lau kiếm của Thiên Lang hơi chậm lại, nhưng không ngừng đầu, chỉ thản nhiên nói: “Một trái tim không thể chia làm hai nửa.”

“Thế nhưng, so với một người người còn không hiểu rõ, biết đâu Hải Nhạc lại thích hợp hơn, dù sao các người đã ở chung với nhau nhiều năm như vậy, nếu.....”

“Cuộc đời của ta không có nếu!”

Hoàn toàn là gà nói với vịt, Nhiếp Dao rất mệt mỏi, vì thế đem đề tài chuyển tới vấn đề phù hợp với thực tế, “Người có nghĩ sau khi thấy công chúa Khương Nguyệt thì nên nói như thế nào chưa?”

“Nói người là người của ta, để nàng đừng hoành đao đoạt ái.”

Nói rất rõ ràng lưu loát, thành công khiến Nhiếp Dao bị nghẹn, nghĩ thầm theo như tính khí của Hách Liên, nghe xong lời này không động đao với Thiên Lang mới lại chuyện lạ, y cười khổ: “Việc hoành đao đoạt ái hình như là người chứ? Đại ca à, từ đầu đến cuối người chưa từng hỏi qua ý kiến của ta.”

Thiên Lang ngẩng đầu, hình như không dự tính là Nhiếp Dao sẽ nói như vậy, “Người chán ghét ta?”

“Cũng không phải là chán ghét.....” Nếu chỉ cần không chán ghét là có thể thành vợ chồng, chỉ cần tùy tiện đưa ra một đôi trên đời này là có thể kết hôn đúng không?

Không đợi Nhiếp Dao giải thích, Thiên Lang lại cúi đầu tiếp tục lau, “Chỉ cần không ghét, người sẽ thích ta, chẳng qua thời gian là khi nào thôi.”

Con sói này rất tự đại, Nhiếp Dao thở dài, quyết định kết thúc loại nói chuyện này.

Ngày hôm sau lại tiếp tục lên đường, sau giờ Ngọ mặt trời chiếu xuống những tia nắng ấm áp, Nhiếp Dao buồn ngủ, đang dựa vào trong lòng ngực Thiên Lang chợp mắt, chợt nghe tiếng ngựa kêu ồn ào. Y mở mắt ra, thấy tất cả mọi người ghì chặt cương ngựa, về mặt Thiên Lang ngưng trọng, con người đen như mực hơi co lại, tràn ra quang mang tàn nhẫn. Đó là tư thế của dã thú trước khi chém giết lẫn nhau, tràn ngập sát khí lẫn sức mạnh, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Làm sao vậy?”

“Có người tới gần chúng ta, ba mươi mấy người, đều là những kẻ được huấn luyện trường kỳ trên lưng ngựa.” Thiên Lang nhìn về phía xa, chậm rãi nói.

Nhiếp Dao lắng tai nghe một lúc liền lắc đầu nói: “Ngoại trừ tiếng gió vẫn là tiếng gió, người có nghe lầm không?”

“Dao Dao, đừng nghi ngờ năng lực phán đoán của ta.” Thiên Lang thu hồi ánh mắt, khi nhìn Nhiếp Dao ánh mắt đã chuyển thành mỉm cười, ôm y vào bên người giữ chặt, nói: “Nhưng mà đừng sợ, chờ lát nữa dã thú đến đây thì nằm sấp trên lưng ngựa, chuyện còn lại giao cho ta.”

“Là kẻ địch sao?”

“Tiếng vó ngựa khỏe mạnh và nhanh nhẹn, hẳn là ngựa tốt của tộc Vị Lương.”

Lúc nói chuyện, phía trước cát bụi bắt đầu cuộn lên, tuyết đọng bay vùn vụt, tiếng vó ngựa vang lên như sấm, trong chốc lát đã đến. Nhiếp Dao nhìn một đội quân cưỡi ngựa phi đến kia đúng là có ba mươi mấy người, không khỏi âm thầm bội phục nhĩ lực của Thiên Lang. Chỉ thấy một người có khuôn mặt với bộ râu quai nón ở chính giữa, mặc áo khoác hoa văn con báo, cường tráng hung hãn, bộ dạng trông như một kẻ sống quen nơi hoang dã, chính xác là một trong hai tộc trưởng Vị Lương tộc – Ngột Khắc Báo. Y từng gặp qua một lần ở kinh thành, không nghĩ tới lúc gặp lại lại là trong trường hợp đặc biệt thế này.

“Ha ha, thật là khéo, lại có thể để cho chúng ta chạm mặt con sói hoang của tộc Phong Diệu ở chỗ này.” Hận thù tích tụ đã lâu khó kiềm chế, thấy Thiên Lang chỉ mang vài tên tùy tùng, Ngột Khắc Báo không kiêng nể gì mà cười to, lập tức vung tay lên, tướng sĩ đã qua huấn luyện nghiêm túc nháy mắt đã hoàn thành một vòng vây, tiến gần vây chặt bọn họ.

“Địch đông ta ít, không bằng đàm phán hòa bình.....” Nhiếp Dao còn chưa kịp nói ra ý nghĩ của mình đã bị Thiên Lang ấn lên lưng ngựa, thần nhiên nói: “Đừng ngẩng đầu lên, sẽ kết thúc rất nhanh.”

Vừa dứt lời liền có tiếng tiếng lưỡi mác vang lên, Nhiếp Dao nằm sấp trên lưng ngựa chỉ cảm thấy ngựa cấp tốc lao đi, hàn khí từ đao kiếm không ngừng dồn ép, quân địch dừng mãnh thuẫn thực. Hiện tại, những người bên cạnh Thiên Lang đều biết, chỉ cần không cẩn thận một chút đều có thể mất mạng ngay tại chỗ bất cứ lúc nào. Đây mới thực sự là vật lộn giữa sống và chết chứ không phải trò chơi săn bắn của hoàng gia. Chỉ nghe tiếng đao kiếm không dứt, có chất lỏng ấm nóng bắn tung tóe lên cổ, bỗng nhiên tuần mã dưới

thân phát ra một tiếng kêu dài, kích động phi nước đại, hai bên tiếng gió gào thét không dứt, nháy mắt đã đem tiếng đánh nhau bỏ lại xa xa.

Chạy đi rất lâu, nghe bốn phía đã yên tĩnh lại, lúc này mới Nhiếp Dao lúc này mới ngồi thẳng thân mình, quay đầu nhìn Thiên Lang thì hoảng sợ. Khắp trên người hằn đều là vết máu, đôi mắt phủ kín sự rét lạnh như dao, dường như vẫn còn chìm trong sát khí đầm máu.

“Người bị thương?”

“Đừng lo lắng, đây là máu của địch.” Được Nhiếp Dao quan tâm, ánh mắt Thiên Lang chuyển sang dịu dàng hỏi: “Ban này có làm người sợ không?”

Nhiếp Dao lắc đầu, y chưa nhìn thấy cái gì, làm sao lại sợ. Không thể tận mắt nhìn Thiên Lang vùng kiếm chống địch với tư thế oai hùng, y lại cảm thấy có phần tiếc nuối, sau đó liền nhìn về phía sau xem, “Bọn Hải Chiến đâu?”

“Chạy tản ra rồi.” Đối thủ mạnh mẽ, mọi người chỉ có thể lần lượt thoát đi, Thiên Lang đi sau cùng, biết tính mạng của mọi người không có vấn đề gì, chỉ tạm thời tản ra, Ngột Khắc Báo xuất hiện ở chỗ này có lẽ là có mục đích khác nên sẽ không đuổi giết bọn họ liên tục, cũng không cần lo lắng.

Hai người xuống ngựa, thấy trên vai Thiên Lang có hai chỗ bị xước da, Nhiếp Dao lấy thuốc giúp hắn xoa vết thương, lại bôi thuốc lên mấy vết thương nhẹ trên đùi của con ngựa, băng bó ổn thỏa. Thiên Lang thấy con ngựa ngoan ngoãn tùy ý y an bài, nói: “Nó rất nghe lời người.”

“Đối phó với ngựa ta là số một, dù là con ngựa mạnh đến đâu vào tay ta cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Nhớ lần trước Nhiếp Dao gói đầu lên ngựa yêu của mình ngủ, Thiên Lang cười, “Ta tin.”

Hai người ngồi dưới đất nghỉ ngơi, Nhiếp Dao nhìn xung quanh, hỏi: “Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Không biết, nhưng mà lập tức sẽ tìm được manh mối.” Ở vùng đồng hoang này, mỗi một cành cây ngọn cỏ đều là la bàn chỉ dẫn phương hướng tự nhiên, việc tìm đường đối với Thiên Lang mà nói dễ như trở bàn tay. Đang định trấn an Nhiếp Dao, đột nhiên khóe mắt chợt lóe, tập trung nhìn xa xa một lúc, Nhiếp Dao nương theo ánh mắt hắn mà nhìn, thấy giữa đám cỏ hoang ở sâu trong một cái bụi cây lớn liên tục có những vật nhỏ chậm rãi tới gần, chính là những con sói con ra đời chưa lâu.

“Đi mau!” Sắc mặt Thiên Lang thay đổi, túm Nhiếp Dao phi thân lên ngựa, giơ roi phi thật nhanh, Nhiếp Dao khó hiểu hỏi: “Chỉ là mấy con sói nhỏ, có cái gì mà phải sợ?”

“Mùa đông trên thảo nguyên không có những con sói đi đơn độc.” Giọng nói của Thiên Lang hơi u ám. Mùa này động vật nhỏ rất ít, muốn săn phải săn những loài vật lớn như hươu, trâu gù đó, loài sói hoang dã tất nhiên sẽ phải kết thành bầy đàn, hơn nữa sói mẹ sẽ không rời khỏi sói con quá xa, xuất hiện những con sói nhỏ như vậy thì có ý gì đó không cần nói cũng biết.

Quả nhiên, gió lạnh đem tiếng sói kêu thê lương yếu ớt truyền đến, đó là tiếng kêu gọi đồng loại của chúng.

Nếu là ngày thường cưỡi trên tuần mã, Thiên Lang sẽ không sợ hãi, nhưng bây giờ bọn họ vừa mới trải qua một cuộc chiến đấu kịch liệt, trên người dính đầy máu tanh chính là chỉ dẫn tốt nhất, mùi máu sẽ làm cho bản tính tàn nhẫn của bầy sói nổi lên. Bây giờ đã là hoàng hôn, và cũng chính là thế giới của sói.

Tiếng rú liên tục hết đợt này đến đợt khác, xa xa không dứt lẫn trong gió, phảng phất giống như ở bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến, mang theo sự tàn nhẫn của vị vua bất bại trên cánh đồng hoang dã. Tuần mã bị kinh động, do chủ nhân vùng roi ngựa quát xuống liền kích động mà phi nước đại, nhưng cuối cùng vẫn thua bầy sói hoang dại kia, không đến một lúc đã có một đàn sói đuổi theo, hoặc đi song song, hoặc là vây đánh sau lưng, đem ngựa chặn ở giữa. Đêm đã buông xuống, bốn phía chỉ có sắc xanh lấp lánh của những đôi mắt âm u như ma trời, giữa tiếng ngựa kêu hét om sòm đã hiện ra sự tham lam tàn bạo nguyên thủy.

Thiên Lang ghim cương ngựa dừng lại, Nhiếp Dao vội hỏi: “Tại sao lại dừng lại?”

“Ngựa không di chuyển.” Chân ngựa bị thương, lại phải chịu sức nặng của hai người, không có khả năng chạy trốn giữa tình cảnh đang bị vây giữa bầy sói trong tình trạng đói khát.

Thấy ngựa dừng lại, bầy sói cũng dừng bước, phân thành nhiều hàng đứng xa vài trượng chờ đợi. Thiên Lang nhìn lướt qua, thấy khoảng ba lăm con, không khỏi thở dài, trong lòng biết đêm nay muốn đi qua không phải là chuyện dễ dàng.

Hắn giơ tay lên, ngón út để ở môi dưới, ngay lúc đó một thanh âm trầm thiết xẹt qua xông thẳng vào khoảng không, thanh tuyến phối hợp với nội lực phát ra liên miên không dứt. Tiếng vang truyền đi vài dặm, bầy sói lập tức rối loạn, con ngựa không thể chịu được mà lui về phía sau, trong bóng đêm truyền đến tiếng kêu liên tục không ngừng, đó là tiếng kêu của sói hoang.

Thấy Thiên Lang biết tiếng sói, Nhiếp Dao cảm thấy an tâm hơn. Dù y gan dạ sáng suốt hơn người, song đột nhiên gặp phải bầy sói hung tàn như lúc này cũng không khỏi cảm thấy trái tim sợ run. Chỉ thấy từ đôi môi kia lại lần nữa vang lên âm thanh, đàn sói nóng nảy không yên, có lui ra phía sau chốc lát nhưng rất nhanh lại tiến đến gần, phát ra tiếng kêu hung tàn.

Thấy tình hình này, Thiên Lang ngừng lại. Không phải bầy sói nghe không hiểu tiếng hắn, mà là sợ hãi tiếng kêu của một bá chủ ác độc, một khi thanh tuyến có xu thế yếu đi, chúng nó sẽ lập tức tiến hành công kích, sự đói khát đã thúc giục bản năng tàn bạo của sói hoang, mà trên người mình có máu chính là nguyên nhân kích phát sự tàn bạo của chúng. Giờ phút này ngôn ngữ của sói đã không còn tác dụng, sói chỉ hành động theo bản tính, khi cần thiết thì ngay cả đồng loại cũng có thể cắn nuốt, huống chi là con người.

Nhiếp Dao đốt lửa, Thiên Lang gật gật đầu khen ngợi y. Ánh lửa chiếu rọi xuống bầy sói làm tiếng rống dừng lại, không hề tới gần mà một lần nữa ngồi xuống, như hổ rình mồi nhìn bọn họ, có mấy con nhin không được mà tiếp cận liền bị cung nỏ của Thiên Lang bắn trúng, nỗ lực không ngừng rồi để bị trúng tên ngã bay ra ngoài, bầy sói lập tức phản khởi chụp lấy con sói xấu số mà cắn xé, trong nháy mắt đã biến thành một khối hài cốt.

Đêm lại âm u hơn, trong gió phiêu đảng sự thảm liệt sau khi ăn, mùi máu cổ động cho dã tính của đàn sói, bắt đầu nóng nảy tiếp cận nơi có mùi của Nhiếp Dao và Thiên Lang. Biết rõ loài sói độc ác tàn nhẫn và rất nhạy bén, Thiên Lang không ngừng bắn tên, mỗi khi có một con sói trúng tên, bầy sói lại bùng nổ sự tranh giành thê thảm. Hình như cảm nhận được sát khí tàn bạo của Thiên Lang, bọn chúng không tới gần nữa, mà khi xé xác đồng loại xong sẽ vây quanh con ngựa, ánh mắt buồn bực thêm khát nhìn bọn họ chòng chọc.

Tên còn lại không nhiều lắm, Thiên Lang sờ sờ ám khí trong túi, vẫn còn mấy chục cái thiết liên tử. Sói hoang hung bạo nhạy bén, muốn đối phó với chúng biện pháp tốt nhất chính là lấy tên và ám khí bắn chết, chứ không thể đánh tay không với chúng. Ám khí này là lợi thế cuối cùng của hắn, ánh mắt lướt cây đánh lửa, lửa đã yếu nên sẽ không cháy được bao lâu nữa. Nhìn bầy sói đã rục rịch muốn động, Thiên Lang mãnh liệt hít mắt lại, tiếp nhận cây đuốc trong tay Nhiếp Dao nói: “Tiếp tục đốt một cây nữa.”

Nhiếp Dao theo lời hắn lại lấy ra một cây đánh lửa, bỗng nhiên thấy eo bị Thiên Lang ôm vào siết chặt, cả người bị gắt gao ôm vào trong lòng, hắn đưa cương ngựa vào tay y nói: “Nghe này Dao Dao, người đi trước, ta tới dẫn bầy sói rời đi, khi nào nghe ta hô thì người phi ngựa chạy đi, nghìn vạn lần không được quay đầu lại!”

Nhiếp Dao sửng sốt nhìn hắn, “Không có ngựa người trốn làm sao được?”

Thiên Lang cười nhạt, vuốt mái tóc buông xõa của Nhiếp Dao, “Yên tâm, ta tự có cách.”

“Nhưng mà.....”

“Nghe lời.” Cắt ngang lời nói của Nhiếp Dao, Thiên Lang nói, “Ngựa bị thương, không thể tiếp tục chở hai người, với lại trên người ta dính đầy máu, có ta ở đây, sói hoang tuyệt đối sẽ không bỏ đi, tách ra là lựa chọn thông minh nhất. Ta được sói nuôi lớn, hiểu được phải làm sao để đối phó với chúng nó.”

Nhiếp Dao bình tĩnh nhìn Thiên Lang chăm chú, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, đôi môi thoáng hiện ý cười. Hắn xem nhẹ sống chết như vậy, y đương nhiên biết là có ý nghĩa gì, không có ngựa mà còn đánh nhau với đàn sói kia, cho dù có dũng mãnh gan dạ như Thiên Lang thì chỉ sợ hậu quả cũng khó có thể đoán trước được. Vì sao hắn phải làm như vậy? Vì một người mà từ trước đến nay hắn không hề thật sự hiểu mà chấp nhận cả mạng sống của mình cũng không cần.....

Môi nóng lên, bị Thiên Lang dùng sức hôn lên giống như trước kia, nụ hôn tràn ngập sự bá đạo dũng mãnh, rất nhanh chiếm lấy lưỡi y, mang theo sự nóng bỏng khiến y ngạt thở. Trong lòng hơi nóng lên, Nhiếp Dao chấp nhận tình cảm của Thiên Lang, tùy ý để đầu lưỡi hắn khiêu khích tình cảm của mình, hơi nóng nhẹ nhàng lướt qua tai, rồi chỉ nghe Thiên Lang mơ hồ không rõ nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ không có việc gì.”

Môi lại hôn xuống, buông Nhiếp Dao đang ôm trong lòng ra, vẻ mặt Thiên Lang từ say mê chuyển sang lạnh lùng, quát khẽ: “Đi.”

Cùng lúc hắn nói, thân thể nhảy lên, nỗ lực bắn ra bay vút lên, đem tên xuyên qua ngực mấy con sói đi lẻ bên cạnh làm chúng chạy tán loạn, tuần mã ở cùng chủ nhân đã lâu, hiểu ý của hắn, lập tức liền hí một tiếng dài liền giơ chân trước lên, chạy thẳng về phía trước.

Nhiếp Dao ôm chặt cổ ngựa, chỉ thấy ngựa chạy nhanh như tia chớp, gió mạnh quét vào mặt, mang theo đau đớn như tê liệt, gió lạnh đem tiếng sói tru phảng phất lọt vào trong tai. Tưởng tượng thấy cảnh Thiên Lang đấu với đàn sói hung ác vô cùng kịch liệt, y không tự giác mà chậm rãi ghì chặt cương ngựa, tâm bắt đầu kịch liệt lay động.....

Nếu Thiên Lang vì mình mà chết, tương lai sẽ rất phiền phức, còn rất nhiều cơ hội, không nhất thiết.....

5. Chương 5

Editor: Lặng

Beta: Ame

Lúc này, Thiên Lang đang bị bầy sói điên cuồng bao vây, tên nỗ đã dùng hết, ám khí thiết liên tử lại nhỏ nhẹ, dưới tình thế cấp bách khó mà gây được vết thương trí mạng, mà ngược lại còn càng kích thích tính hung tàn của dã thú. Bọn chúng vây đánh thành từng tầng từng lớp, không để cho hắn có thời gian rảnh rỗi để bắn ám khí. Thiên Lang vùng vẫy tìm kiếm, giữa lúc chiến đấu kịch liệt thì cổ tay trái bị một con sói hung ác cắn, cây đuốc nhỏ cũng không giữ được mà rơi xuống đất. Hắn trở tay chém ngang lưng con sói kia một kiếm, dĩ nhiên là cây đánh lửa cũng theo đó mà tắt. Xung quanh chìm vào bóng tối, mặt trăng lặng lẽ nhô lên treo trên cao, trong nháy mắt đó hắn chỉ kịp nhìn thấy đàn sói nhìn mình với ánh mắt tối tăm lạnh lẽo.

Không có ánh lửa, bầy sói cũng không kiêng dè nữa, không để cho Thiên Lang có cơ hội thở dốc, chúng vừa rút lên vừa cùng nhau bắt đầu tấn công. Đã hết đường lui, Thiên Lang ra sức vùng vẫy tìm kiếm trong tay, nhưng đao kiếm sắc bén lại không chống lại được lũ sói hung bạo. Không bao lâu trên người hắn đã có vài vết thương do bị cắn, đau đớn khiến thân thể bắt đầu chậm chạp, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gió đằng sau hắn liền vội vàng né tránh, ngay sau đó trên vai liền cảm thấy đau nhức, thì ra một con sói hung ác cắn lên. Hắn trở tay đập nát xương sọ của nó, con sói chết rơi xuống đất, trong nháy mắt đã bị đồng loại chia nhau xé xác ăn, còn kiếm của hắn giữa lúc đánh nhau lỡ tay rơi xuống đất rồi.

Mắt Thiên Lang lạnh lùng híp lại, giữa bóng tối mờ mờ thấy còn hai mươi mấy con nữa, hắn gần như giết chết một nửa nhưng vô ích, mất vũ khí chẳng khác nào mất trợ thủ đắc lực, đánh tay không với sói hoang chẳng khác nào tìm đường chết.

Bàn tay dính máu của bầy sói và của chính mình, lúc này hắn và bọn sói đã hợp thành một thể, tính mạng dường như đã dạo một vòng, lại nhớ tới lúc mới được sinh ra.

Cái chết kích thích tất cả sự tàn bạo trong lòng, Thiên Lang ngửa mặt lên trời kêu lớn, một lần nữa xông vào đàn sói, chiêu chiêu tàn nhẫn ác độc được tung ra, cuối cùng khiến đàn sói tản đi khắp nơi. Đang chiến đấu đến mất cả lý trí, chợt nghe ở xa xa một trận tiếng vó ngựa dồn dập, bầy sói trầm giọng rút lên lộn xộn, cùng nhau lui lại phía sau, Thiên Lang cảm thấy nghi ngờ, quay đầu lại liền thấy có ánh lửa lấp lánh phi tới trước mắt, con rồng lửa ấy chạy một đường trong nháy mắt đã đến trước mặt, Nhiếp Dao quát: “Lên ngựa!”

Không kịp ngẫm nghĩ, Thiên Lang nhảy lên ngựa, ngựa quay lại chạy nhanh, Nhiếp Dao giơ tay lên, rỗng lửa trong tay trở lại không trung, giữa chừng cắt thành vô số tia lửa, âm ầm hạ xuống đem đàn sói vây ở giữa, là áo da cừu của y, trong tay y còn có chiếc áo khoác đang bốc cháy, ở trên không múa may, giống như một con rồng nhẹ nhàng đi lại giữa đám lửa khiến người hoa mắt, ép đàn sói phải chạy đi thật xa.

” Dao Dao!” Mới dạo qua một vòng giữa sống và chết, Thiên Lang thấy phảng phất giống như đã qua mấy đời, đưa tay gắt gao ôm Nhiếp Dao vào trong lòng ngực, dựa sát vào người y, hần lẩm bẩm nói: “Ban này ta đã nghĩ sẽ không thể nhìn thấy ngươi nữa.”

Chỉ cảm thấy thân mình y hơi hơi cứng đờ, sau đó thần nhiên nói: “Sau này đừng cậy mạnh là anh hùng nữa, đừng đem tính mạng tặng cho người không liên quan gì đến mình, không đáng!”

“Vì ngươi, đáng!” Dựa vào hõm vai Nhiếp Dao, khoe miệng Thiên Lang hiện lên nụ cười: “Ngươi xem, không phải ngươi cũng lo lắng cho ta mới quay lại sao? Bây giờ, chúng ta làm thế nào để thoát khỏi truy đuổi của lũ sói đây?”

Nhiếp Dao vẫy vẫy áo khoác đã cháy hết rồi tiện tay vứt đi, nghe được tiếng sói rú ở đằng sau sắp đến gần, y khẽ nhíu mày, ánh lửa chỉ có thể tạm thời ép bầy sói bức đi xa, cho bọn họ nhân cơ hội đó thoát đi nhưng đúng là vẫn sẽ bị đuổi theo, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Giơ roi phóng ngựa, y hét: “Hỏa Nhĩ, nhanh chút nữa, trở về ta cho ngươi ăn loại cỏ tốt nhất.”

Dường như đã nghe hiểu lời của Nhiếp Dao, Hỏa nhĩ hí dài chạy một mạch, dĩ nhiên khi phi như bay như vậy, mặc dù không thể đem bầy sói bỏ lại hoàn toàn, nhưng cuối cùng cũng giãn ra một khoảng cách, cả hai người đều biết đây là biện pháp tự cứu duy nhất. Kéo dài thời gian, đấu với bầy sói về năng lực kiên định.

Từ đầu đến cuối không chịu buông tha con mồi sắp tới tay, đàn sói đuổi sát không tha ở đằng sau, rốt cục khoảng cách của hai bên ngày càng gần, con ngựa ra sức chạy nhanh cũng bất giác đã chạy vào một vùng cát vàng, đất cát mềm mịn cuốn lấy vỏ ngựa, nó chạy nhưng không thể di chuyển, trong tiếng hí dài đột nhiên giơ móng trước lên, Nhiếp Dao vội kéo lấy cương ngựa, gắng gượng kéo nó chạy nhanh về phía trước một đoạn đường, ngựa lại càng nóng nảy vùng lên, liên tục đạp vỏ ngựa, Thiên Lang nói: “Ngựa không bình thường.”

Ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy bầy sói đã dừng lại ở phía xa, tiếng tru không ngừng cũng không tới gần nữa. Có thể làm cho vua của thảo nguyên – loài sói sợ hãi như vậy, vùng đất này chắc chắn có sự quỷ dị, Nhiếp Dao mới vừa nghĩ tới đây bỗng nhiên cảm thấy phía dưới trống không, thân ngựa bị cát vàng vùi lấp bên trong, bị thương kêu một tiếng rồi ngã xuống, Nhiếp Dao và Thiên Lang không ổn định được thân thể, giống con ngựa cùng nhau rơi vào đồng cát vàng, đất cát quay cuồng trong nháy mắt đã đem bọn họ nuốt hết.

Dưới ánh trăng vắng lặng bầy sói im lặng nhìn chăm chú cảnh tượng kỳ quái trước mắt, cuối cùng biết con mồi đã rơi vào vùng đất chết, Lang Vương phát ra một tiếng rú dài, dẫn đầu đàn sói nhanh chóng rời đi, ánh trăng chiếu rọi lên vùng cát vàng mênh mông, im ắng tĩnh mịch, giống như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Nhiếp Dao theo cát lún không ngừng rơi xuống, trước mắt tối đen như đã chết, rất lâu sau sự quay cuồng mới dừng lại. Y mò lấy cây đánh lửa, thấy Thiên Lang và ngựa rơi ở bên cạnh, có cát mịn làm đệm lót, tất cả đều không bị thương.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi móng vuốt sói.” Nhờ ánh lửa mỏng manh, Nhiếp Dao quan sát nơi mình đang ở. Bốn phía u tối, trên tường đá vẽ rất nhiều đồ đằng cổ quái mà y xem không hiểu, thăm nghĩ đó hẳn là văn tự của dị tộc, phía trước có hành lang nhưng không biết tới đâu, trong không gian tràn ngập một mùi quái dị, giống mùi nấm mốc từ rất lâu rồi.

“Đây là chỗ nào?” Y thì thào hỏi.

“Mộ địa Quỷ Ngao.” Chó Ngao tàn nhẫn đến ngay cả sói hoang cũng phải sợ hãi mà lùi bước, Quỷ Ngao lại càng là vương trong loài chó Ngao này, nhớ tới nửa tấm bản đồ đang ở trong ngực mình, Thiên Lang nói. Hình như hắn đã tìm được mục tiêu ở dưới tình huống không dự đoán được.

*Quỷ Ngao:

Nhiếp Dao nhếch mày không hỏi tới nữa, đem cây đánh lửa đặt ở một bên, lấy ra gói thuốc đưa cho Thiên Lang và Hỏa Nhĩ băng bó vết thương. Vết thương ở chân ngựa là do chạy nhanh mà nứt ra, không nghiêm trọng lắm, Nhiếp Dao nắm lấy tai nó nói nhỏ một lúc nó đã ngoan ngoãn nằm xuống, bôi thuốc xong lại lấy lương khô mang theo bên người bóp nát với viên thuốc dút cho nó, đó là thuốc bổ để bổ sung thể lực, trong hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ này, ngựa và nước đều quan trọng như nhau.

Thấy ngựa yêu đối với Nhiếp Dao ngoan ngoãn và nhu thuận khác thường, Thiên Lang cười hỏi: “Vì sao người lại gọi nó là Hỏa Nhĩ?”

“Bởi vì cạnh lỗ tai của nó có một túm lông màu đỏ.” Nhiếp Dao giúp Thiên Lang đắp vết thương, nói.

“Ngựa của ta tên là Truy Phong.” Thiên Lang hơi phì cười, Truy Phong là cái tên vang dội như vậy lại, chẳng hiểu làm sao lại bị Dao Dao đổi thành Hỏa Nhĩ.

“Hỏa Nhĩ cũng rất sáng sủa mà, không hay sao?”

“Hay! Vô cùng hay!” Thiên Lang đối với văn vẻ cũng không thành thạo, nhưng mà nếu Nhiếp Dao đã nói hay, hẳn sao có thể không đồng ý, ngay lập tức gật đầu liên tục. Thế là, bởi vì chủ nhân chân chó mà con ngựa đáng thương lại phải mang cái tên Hỏa Nhĩ này cả đời.

Vết thương trên người Thiên Lang đều rất nghiêm trọng, có mấy chỗ sâu đến có thể động vào xương, có thể thấy được là nanh sói lợi hại như thế nào, trên người hắn hầu như dính đầy máu đỏ, nhưng vẫn như trước nói nói cười cười, Nhiếp Dao khỏi cần kiên nhẫn với người dũng mãnh khỏe như hắn, đắp thuốc hỏi: “Nội lực của người rất tốt, đã từng được danh sư chỉ bảo phải không?”

“Khi ta còn nhỏ từng cứu được một vị đệ nhân, nội lực kiếm thuật đều là hắn truyền dạy, nhưng mà không biết được không.” Dũng sĩ trên thảo nguyên cùng với cười ngựa chính là tài bắn cung, cơ hội cùng người khác đánh nhau rất ít, hắn chỉ biết huynh đệ Ngột Khắc nội lực hơn người, có tu vi võ thuật, hai bên từng giao chiến mấy lần. Trừ lần đó ra, chưa từng đối kháng cùng với cao thủ kiếm thuật Trung Nguyên.

“Tốt lắm, người nếu đến võ lâm Trung Nguyên, hẳn sẽ nhanh chóng trở thành một Minh chủ võ lâm.”

Thiên Lang nở nụ cười, “Võ lâm Minh Chủ gì gì đó ta không có hứng thú.”

“Người cũng đâu khó khăn gì....” Hàn quang trong mắt Nhiếp Dao chợt lóe, nhưng ngay lập tức lại chuyển sang hồ hững, giúp Thiên Lang đắp thuốc xong lại xé vạt áo xuống băng bó vết thương, Thiên Lang cười nói: “Dao Dao, người mà còn xé quần áo nữa thì sẽ phải cỡi trần.”

Áo khoác và áo ngoài của Nhiếp Dao đều dùng để đốt lửa đẩy lui bầy sói, trên người chỉ còn lại một chiếc áo mỏng, sợ y bị lạnh, Thiên Lang đem áo khoác da cừu của mình phủ thêm cho y. Áo khoác dính máu, Nhiếp Dao hơi nhíu mày nhưng không từ chối, lại lấy một viên thuốc ra đưa cho Thiên Lang, nói: “Đây là thuốc giải độc, có thể giải độc nanh sói.”

Từ nhỏ Thiên Lang đã làm bạn với sói, độc nanh sói sao có thể tạo ra thương tổn gì với hắn, nhưng để ngựa vạn nhất, Nhiếp Dao vẫn lấy linh dược mang theo từ trong cung cho hắn uống. Tại cái nơi xa lạ này, bản thân mình cần hắn bảo vệ.

Thiên Lang uống thuốc xong, đưa tay kéo Nhiếp Dao vào trong lòng, thạch thất kín không một kẽ hở nên không rét lạnh, không thích mùi máu tanh trên người Thiên Lang, Nhiếp Dao rất muốn đẩy hắn ra, nhưng nghĩ đến việc hắn vì mình mà bị thương, hơn nữa thân thể hắn nóng như lửa, tựa vào lòng hắn giống như đang dùng lò lửa, vì thế mới ngầm đồng ý sự bá đạo của hắn, cuộn tròn trong ngực ấm áp nên rất nhanh đã thấy buồn ngủ, lúc sau đã thiếp thiếp ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu liền hoảng hốt tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân mình người kia nóng bỏng, Nhiếp Dao cuống quýt ngồi dậy, nhờ vào từng luồng ánh sáng, y thấy Thiên Lang đang ngồi thiền vận khí, gương mặt đỏ rực, rõ ràng là do trọng thương nên phát sốt.

” Ta không sao.” Cầm lấy tay Nhiếp Dao đang để trên trán mình, Thiên Lang mở mắt ra mỉm cười nói. Vết thương bình thường sao có thể tạo thành thương tổn gì với hắn, chẳng qua là vì vết thương mà tối qua bầy sói cắn thật sự quá nặng mới có thể cảm thấy không khỏe, hắn đang vận khí chữa thương, đem độc bức ra sẽ không có chuyện gì.

Nhân lúc Thiên Lang vận công, Nhiếp Dao nhìn Hỏa Nhĩ một cái, y cho nó thuốc, con ngựa mới sáng sớm đã rất có tinh thần, ở trong thạch thất đi qua đi lại, Nhiếp Dao véo véo lỗ tai nó rồi cười nói: “Thuốc kia bình thường quan lại cũng không thể dùng, thật tiện nghi cho người nha.”

Rất nhanh trên trán Thiên Lang đã chảy ra mồ hôi tinh mịn, thần sắc lộ rõ sự mệt mỏi nhưng trong mắt đã ngưng tụ tia sáng hữu thần, Nhiếp Dao thấy mà chặc lưỡi nghĩ thầm, vết thương bị cắn này dù tùy tiện cũng làm cho người thường nằm một chỗ hơn một tháng, vậy mà lại chẳng lay động được Thiên Lang chút nào, trong người hẳn có lẽ thật sự chảy dòng máu của loài sói, tên Thiên Lang cũng không hề sai, cũng chỉ có Hải Đông Thanh – Thần của vạn loài chim Ưng mới có thể có được sức mạnh to lớn ẩn tàng trong cơ thể như thế.

Nhiếp Dao âm thầm cảm thán, lại không biết Thiên Lang kiên nhẫn như vậy kỳ thật hơn nửa là vì y, y không có võ công, nếu bản thân có chuyện bất trắc thì sẽ không có người cho y dựa vào. Chính vì có ý niệm này chống đỡ, hẳn mới không ngã xuống.

Lương khô còn thừa khá nhiều, ăn xong lại nghỉ ngơi một lúc, Thiên Lang quyết định đi vào bên trong thạch thất điều tra.

Nhiếp Dao đồng ý với đề nghị của Thiên Lang, nhưng mà Hỏa Nhĩ không thể đi, vì thế đành buộc dây cương ở góc tường, lại thả một ít lương khô ở trước mặt đồ nó ngoan ngoãn chờ ở chỗ này.

Thiên Lang châm cây đánh lửa lên đi trước dẫn đường, Nhiếp Dao muốn đem áo khoác trả lại cho hắn lại bị hắn đẩy ra nói: “Ta đã quen chịu rét lạnh, người khoác đi đừng để nhiễm lạnh.”

Hành lang u ám, nhờ vào ánh sáng của cây đánh lửa, Nhiếp Dao nhìn thấy trên vách đá cũng có rất nhiều bức Đồ Đằng tựa tựa nhau, đi qua hành lang dài là một gian phòng khách, bốn mặt của cột đá đều điêu khắc hình quỷ thần, trái phải hai bên đều có thông đạo, Thiên Lang chuyển hướng về phía bên trái.

“Ta thấy nơi này rất quen thuộc.”

“Trên bản đồ có đánh dấu.” Thiên Lang lấy một tấm bản đồ da dê ra cho Nhiếp Dao xem, khi đó là Ngột Khắc huynh đệ đi chinh phạt một bộ lạc nhỏ mà trùng hợp đoạt được, hắn nghe được tin tức này xong lập tức dẫn người đến cướp lấy, tiếc là chỉ lấy được một nửa tấm bản đồ.

“Nếu người Vị Lương có đề phòng các người lên vào thì bản đồ hơn nửa là giả.”

“Tuy là giả nhưng mà có lẽ cũng có dấu vết để lần theo, huynh đệ Ngột Khắc là những kẻ ngu ngốc, làm đồ giả cực kỳ tinh vi nhưng mà bản đồ thì làm không được.” Nhìn đường đi chỉ ra ở trong bản đồ hình như đúng là vị trí của bọn họ bây giờ, có điều là Thiên Lang cũng không dám đi theo nó hoàn toàn. Mỗi lần đến lối rẽ đều dựa vào trực giác mà lựa chọn phương hướng.

“Chẳng lẽ nơi này chôn vàng bạc châu báu cho nên các người mới không ngại mạo hiểm lên vào Vị Lương mà tìm tấm bản đồ này? Vậy chúng ta thật sự rất may mắn, đánh bậy đánh bạ tìm được rồi.”

Mu bàn tay bị vỡ nhẹ một chút, Thiên Lang cười nói: “Người có học như các người chỉ thích suy nghĩ lung tung, trên thảo nguyên thì vàng bạc châu báu còn không đáng giá bằng cây cỏ, nơi chúng ta đang ở là nghĩa địa của tổ tiên Quỷ Ngao, mấy trăm năm qua những mục dân (dân chăn nuôi) chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm tấm bản đồ này. Bởi vì nơi này cất giấu Mặc kiếm, là bội kiếm của nó, cùng nó sống chết không rời.”

“Quỷ Ngao? Hình như là tên của chó.....” Nhiếp Dao nhỏ giọng nói.

“Đó là xưng hô tôn kính nhất trên thảo nguyên, đừng xem thường Ngao, nó là con vật mà ngay cả loài sói cũng không dám xúc phạm, trên thảo nguyên Quỷ Ngao chính là bá chủ.”

“Hóa ra các người tranh giành bản đồ là vì để tìm được thanh kiếm này.” Trên đường đi tới, nhìn thấy trên vách đá là các loại đồ đằng, Nhiếp Dao nói.

Trải qua những năm tháng lâu đời, đồ đằng màu đen đã mờ nhạt nhưng sát khí thì vẫn còn nguyên, huyết sắc đồ đằng như xuyên thấu qua thạch bích lạnh như băng, chấn động tâm tư của người xem. Lúc đầu Nhiếp Dao còn tưởng rằng đó là chu sa*, về sau mới biết được chính xác thì đó là vết máu, từng chút từng chút đem những thắng lợi vĩ đại theo năm tháng khắc lại trên đá.

*Chu sa: Đá màu đỏ

“Nó thật tàn nhẫn.” Một số bức tranh vẽ quá đẫm máu, ngay cả hình ảnh lấy người tể thiên cũng có. Mặc dù chỉ là tranh vẽ nhưng cũng làm cho người ta thấy không chịu nổi.

“Ở cái thời kỳ chiến loạn này, không tàn nhẫn thì không thể khiến mọi người khiếp sợ.” Tâm thần Thiên Lang cũng không khỏi rung động, lo lắng Nhiếp Dao sợ hãi nên quay qua cầm tay y. Khi rẽ đến một gian phòng lớn, thấy hai bên đều có ánh đèn, lại chậm lần lượt theo thứ tự, bốn phía rất nhanh đã sáng lên.

“Vòng vèo lâu như vậy, hình như chúng ta chỉ vòng đi vòng lại ở tại chỗ này, người có thể đi quay lại không?” Nhiếp Dao hỏi.

“Dựa vào khứu giác thì có thể trở về.”

Nhiếp Dao bật cười, “Vây người người ngàn vạn lần dừng lên cơn sốt, nếu không khứu giác không nhạy thì chúng ta liền thăm, a.....”

Dưới chân trống không, bỗng nhiên lòng bàn chân trên phiến đá trượt ra, may mắn Thiên Lang giữ chặt tay y, kéo y lên.

Nhìn xuống phía dưới, hình như là một gian thạch thất lớn, thì ra là trong lúc vô ý Nhiếp Dao đã khởi động cửa vào của cơ quan, dưới phiến đá có cầu thang, hai người theo cầu thang đi xuống dưới thì thấy thạch thất được xây dựng rất hùng vĩ, bốn vách tường cao chọc trời đều loang lổ đồ đằng, mạnh mẽ và hung ác.

Ra khỏi thạch thất lại tiếp tục đi về phía trước, đường lát gạch đầy tốp năm tốp ba những bộ xương cốt hình người co quắp, quần áo đã mục nát thành tro từ lâu, xương cốt ở đó nhảy ra những ánh lửa âm u màu trắng trôi nổi, đồ đằng trên vách đá lại chuyển sang hình ảnh xuân tình kiều diễm, nam nữ để hở thân trên tại nơi đất hoang này chinh chiến, mối tình đẹp đẽ dừng cảm này ngay cả Đông cung đồ cũng khó có thể đánh đồng, Nhiếp Dao tấm tắc nói, “Tổ tiên của người Tổ tiên của người thật cõi mở.”

Thiên Lang cũng rất xấu hổ, biết rõ là không nên xem nhiều nhưng rồi lại nhịn không được mà xem nó thế nào, nhìn thấy tranh vẽ này không bao lâu liền cảm thấy nhiệt huyết sôi sục, tim đập thành thịch kịch liệt, hô hấp bắt đầu nặng nề, không kiềm chế được mà nắm chặt tay Nhiếp Dao, cuối cùng nhịn không được kéo y vào trong ngực mà dùng sức hôn.

“Người làm sao vậy?” Sớm biết Thiên Lang rất nhiệt tình, song Nhiếp Dao bắt giác thấy khó hiểu, chỉ là ngạc nhiên vì hắn bắt chợt lại như vậy. Hai đôi môi chạm nhau, môi Nhiếp Dao lạnh như băng làm cho thần trí của Thiên Lang thanh tỉnh, biết là do những bức tranh vẽ cổ quái này gây ra, vội vàng đẩy y ra nói: “Đi mau!”

Trước mặt có rất nhiều lối rẽ, có điều lúc này thần trí của Thiên Lang đang hoảng loạn nên không kịp ngẫm nghĩ đã lôi kéo Nhiếp Dao tùy tiện đi nhanh theo một con đường đã đi qua, đập tắt cây đánh lửa mà hắn cũng không dám châm lại nữa, sợ bị những bức tranh trên đá mê hoặc tâm trí.

Trong bóng đêm Nhiếp Dao nhẹ giọng nói: “Quỷ ngao thông minh thật, dùng biện pháp này để ngăn trở những người tự tiện đi vào, may mà tâm trí người kiên định.” Vừa rồi nhìn thấy những bộ xương trắng co quắp đó, có lẽ là những người đã xâm nhập trước đó vì không chịu đựng nổi sự hấp dẫn từ những bức tranh mà điên cuồng dẫn đến tử vong.

Thiên Lang thầm thấy hổ thẹn, nếu vừa rồi không nhờ Nhiếp Dao đánh thức, chỉ sợ hắn cũng sẽ rơi vào trong đó, giờ phút này trái tim vẫn còn đập loạn không ngừng, không tự kìm nén được mà tưởng tượng ra những hình ảnh xuân tình kia.

Không thấy rõ đường, Nhiếp Dao nói: “Vẫn nên thấp sáng ánh lửa đi, cùng lắm là chúng ta không nhìn những bức tường nữa.”

Thiên Lang đã quen nhìn trong bóng tối, nhưng để tiện cho Nhiếp Dao nên vẫn châm lại cây đánh lửa.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa, phía trước rộng mở trong sáng, là một gian cung điện lớn huy hoàng rộng rãi, trên cột trụ là Đồ Đằng Ứng Lang nam vàng khảm ngọc uốn lượn quanh co, vì thế đánh giá của Nhiếp Dao về vị Vương của thảo nguyên này nhiều thêm một điều —— xa hoa.

Ở chính giữa cung điện là ngai vàng tinh khiết, ngồi ở nơi đó là một vị thân mặc kim giáp, đầu đội vương miện ngũ sắc, thân hình đã thành bộ xương trắng nhưng vẫn sừng sững ngồi thẳng như thế, đôi con người ở hang động âm u toát lên thần thái bức người giống như vẫn còn sống như người bình thường. Nhiếp Dao ngẩng đầu nhìn đỉnh cung điện, nơi đó cũng có vô số châu ngọc, sắp xếp ở bốn phương tám hướng theo trình tự, có lẽ là châu thạch chiếu lên bộ hài cốt kia làm cho người ta một loại ánh mắt sắc bén như ảo giác.

Ngồi trước bàn bạch ngọc, trên bàn để bình khí đặt một thanh trường kiếm, thân kiếm dài nhỏ đen tối, vỏ kiếm như nghiền mực, tâm tư Nhiếp Dao khẽ động hỏi: “Đây có phải là Mặc kiếm mà các người đang tìm không?”

Thiên Lang gật gù đầu, “Chỉ có Quỷ Ngao mới có tư cách ngồi ở nơi này, nếu hắc là Quỷ Ngao thì chắc chắn thanh kiếm ở trước mặt hắc chính là Mặc kiếm. Chẳng qua Quỷ gọi nó là Trung Châu chi kiếm. Hắc từng xưng hùng ở vùng thảo nguyên bằng thanh kiếm này, nói là chỉ cần có được nó thì có thể thống trị thiên hạ, nhất thống Trung Châu. Chỉ tiếc là mong muốn của hắc vẫn chưa được toại nguyện, về sau người đời lại đặt lại danh hiệu cho thanh kiếm này là Mặc kiếm, thân kiếm mang ánh sáng mịn mờ như mực, ta cảm thấy tên Mặc kiếm càng xứng với nó hơn.”

” Nhất thống Trung Châu?” Nhiếp Dao cau mày, y đã sớm nghe đến truyền thuyết mối quan hệ giữa thảo nguyên với Trung Châu chi kiếm, nhưng không nghĩ tới đó lại chính là Mặc kiếm, có thể là do người đời sau sợ cái tên Trung Châu quá mức bá chủ sẽ dẫn tới điềm xấu mới đổi tên thành Mặc kiếm. Y chuyển mắt cười nói: “Rốt cục cũng tìm được rồi, còn không mau lấy tới tay.”

Bàn tay nắm tay y vẫn chưa buông ra bỗng nhiên lại xiết chặt, bị Thiên Lang kéo sang một bên, một mũi tên lập tức bay sượt qua đầu vai hắc bay đi, tiếp theo có mấy người chạy vào, cầm đầu là Ngột Khắc Báo hung ác quát: “Thiên Lang, đừng hòng lấy đi đồ vật không thuộc về ngươi!”

Thực ra Ngột Khắc Báo cũng là vì tìm kiếm mộ địa Quỷ Ngao mà tìm đến, đêm đó Thiên Lang đến đoạt đồ với khí thế sắc bén đã làm cho bọn họ kinh hãi, tuy biết là bản đồ giả nên cũng không dám dây dưa nhiều, vì vậy một người ở lại trông coi, một người dẫn binh tới tìm Mặc kiếm. Bọn họ theo bản đồ thuận theo đường chính mà đi vào, dọc đường gặp phải không ít cơ quan khiến người trong tộc tổn thất hơn một nửa, ngược lại so với Thiên Lang đánh bậy đánh bạ mà rơi vào mộ thất nên tới trễ.

Ánh nền bị gió từ nỏ tên làm tắt, Thiên Lang vội kéo Nhiếp Dao trốn ra phía sau cột đá, hắc âm thầm quan sát hoàn cảnh, đoạt lấy loan đao trong tay một người, đao phong vung ra nháy mắt đã chém giết mấy người. Nhớ đến Nhiếp Dao, hắc không dám rời cột đá quá xa, trong bóng đêm chợt thấy gió lớn bốc tới, vội vung đao chống đỡ, khí thế cay độc chấn động làm tay hắc tê rần, đó là đao phong của Ngột Khắc Báo.

Ánh lửa lóe lên, cung điện lại sáng, một tên tộc nhân Vị Lương chạy vội tới trước bàn ngọc cầm lấy trường kiếm, Ngột Khắc Báo nhìn Thiên Lang, nhe răng cười nói: “Bá chủ của thảo nguyên chính là ta, cam chịu số phận đi!”

“Chưa chắc.”

Cùng lúc với lời nói tên tộc nhân kia liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, theo lúc thanh kiếm rời đi đã chạm đến cơ quan, ám khí từ trong bàn bắn ra xuyên qua ngực làm hắc ngã xuống đất, trường kiếm cũng theo đó mà văng xa ra ngoài.

Không để ý đến sống chết của tộc nhân, Ngột Khắc Báo phi thân lên lấy lại trường kiếm thuận tay rút ra, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trên thân kiếm, sát khí đập vào mặt. Quả nhiên là thanh kiếm thượng đẳng, Mặc kiếm đã ở trong tay khiến hắc nhin không được mà liêu lĩnh cười to, vung kiếm ra đâm về phía Thiên Lang, chiêu thức âm ngoan sắc nhọn hiển nhiên là muốn đưa hắc vào chỗ chết.

Thiên Lang còn mang trọng thương trong người lại muốn bảo vệ Nhiếp Dao, võ công giảm mạnh, trận chiến kịch liệt giữa hai người dần dần chuyển sang trước chỗ ngồi của Quỷ Ngao, có ngai vàng che chắn làm Ngột Khắc Báo liên tiếp mấy lần đâm vào không khí. Chỉ là vàng ròng lưu lại không hề sút mẻ, trong lòng Ngột Khắc Báo phần nộ vung kiếm đập thân hình Quỷ Ngao sang một bên, thân thể kia đã trải qua mấy trăm năm đã sớm mục nát, đập xuống liền hóa thành tro bụi, một đám sương dày đặc bay lên không trung lan ra, Thiên Lang biết không tốt vội ngừng thở lại cúi tay che kín mũi miệng Nhiếp Dao, kéo y vọt người nhảy lên lao ra ngoài cung điện. Ngột Khắc Báo bị màn sương dày đặc kích nên không cố truy đuổi họ nữa.

Hai người chạy rất xa mới dừng lại, Nhiếp Dao hỏi: “Sương kia có độc?”

“Là kịch độc, chắc là quỷ ngao vì đề phòng thân thể bị người đời sau khinh nhờn (không tôn trọng), cho nên lúc chết đã rắc độc phấn trên người chính mình.” Hắc đã từng nghe qua truyền thuyết này nên sớm đã phòng bị, không nghĩ tới Ngột Khắc Báo sẽ lỗ mãng mà bị phá huỷ thi thể làm cho kịch độc tràn ra.

Tiếng kêu thảm thiết từ xa xa mơ hồ truyền đến, tiếng vọng phát ra ở tại gian thạch thất rộng rãi thê lương vô cùng, Thiên Lang không dám dừng lại lâu, lôi kéo Nhiếp Dao tiếp tục đi về phía trước, lại đi tiếp một đoạn đường nữa Nhiếp Dao bỗng nhiên dừng lại nói: “Từ từ!”

“Làm sao vậy?”

Trong bóng đêm mơ hồ nhìn thấy khoe miệng Nhiếp Dao nổi lên ý cười, “Ta nghĩ, có thể là ta biết cấu tạo của mộ địa.”

“Người biết?”

“Ừ, theo như cơ cấu xây dựng Cửu Cung Bát Quái, nếu ta đoán không sai thì bây giờ chúng ta hẳn là ở Không cung, mùi ở đây đã nói rõ. Cái cung điện chúng ta ở vừa rồi cũng không phải chủ cung mà là Tử môn, là quỷ ngao cố ý sắp đặt để dẫn địch nhân đi vào.” Nhiếp Dao cũng chỉ hơi hiểu biết kỳ môn độn giáp, hơn nữa cũng không dự đoán được không đến mấy trăm năm về trước sẽ có người của dị tộc tinh thông về Cửu Cung cho nên mới hồ đồ theo Thiên Lang đi lung tung. Đến tận lúc vừa rồi nhìn thấy trên nóc cung điện được khảm châu báu có sơ đồ bát quái mới từ từ hiểu được.

Y lôi kéo Thiên Lang thay đổi phương hướng ngược lại với hướng kia, người đằng sau không hề có dị nghị nào mà nện bước theo y làm cho y có chút bất an, nói: “Ta không chắc chắn lắm đâu, nếu trực giác của người thấy có vấn đề thì nói cho ta biết.”

” Ta tin người!” Tiếng trả lời trầm ổn của Thiên Lang ở trong bóng đêm truyền đến làm cho Nhiếp Dao giật mình, chợt thấy bàn tay dính dính, là máu của Thiên Lang, hắn bị thương rất nặng, lại vừa mới một phen liều mạng giao chiến với Ngột Khắc Báo khiến cho miệng vết thương nứt ra, nhất định là đau đớn không chịu nổi, vậy mà lại còn ở lúc sống chết trước mắt che chở cho mình.....

Không thể nói rõ loại cảm giác trong lòng là gì, y sâu kín thở dài, “Tại sao người lại tin ta như vậy chứ? Có đôi khi ngay cả ta cũng không thể tin nổi chính mình.”

“Ta thích người!” Không chút do dự mà trả lời như thể đó là điều đương nhiên. Nhớ lại vừa rồi hắn vì bảo vệ chính mình mà buông tha cho việc đoạt Mặc kiếm, Nhiếp Dao cảm thấy trái tim dường như rung động một chút.

Đốt cây đánh lửa, dựa vào trí nhớ của bản thân với Cửu Cung thuật mà đưa Thiên Lang đi lên phía trước, bám vào thềm đá ở phía sau đi vào cuối một gian thạch thất, Nhiếp Dao nói: “Canh Tân, quẻ Tốn, Kinh môn ở chính giữa cách cửa thật không bình thường, nó nghĩa là người chủ sẽ gặp nguy hiểm nhưng mà phía trước nó lại là quẻ Càn tại Khai môn*, hẳn là thông ra hướng ngoài của đường giao.”

*Canh tân là chi thứ bảy và tám trong Can Chi, quẻ Tốn; quẻ Càn với Kinh môn và Khai môn nằm trong Bát Môn Đại Độn luận.

“Cố tìm đường sống trong chỗ chết đúng là phong cách của Quỷ Ngao.” Sợ bên trong có cơ quan nên Thiên Lang đi vào trước nhưng đột nhiên nhìn thấy bên trong có vô số bóng người đồng thời đánh về phía họ, không kịp ngăn cản rồi lại chợt nghe ở đằng sau phát ra một tiếng nổ, sau đó cửa đá hạ xuống nhốt bọn họ ở bên trong.

Xuyên thấu qua ánh nền u ám, Thiên Lang phát hiện thực ra những bóng người vừa nhìn thấy chính là hình chiếu của bọn họ, bốn bức tường trong phòng thậm chí là cả trần nhà tất cả đều lấp gương, đột nhiên nhìn thấy, cái loại áp lực của ảo giác thật khiến kẻ khác sơn tóc gáy. Ở trước mặt là một cuốn tranh vẽ được đặt ngay ngắn, trên tranh vẽ một người cao trượng tám (gần 6 mét), áo giáp vàng óng ánh, khuôn mặt mang hình dáng như mặt Quỷ Ngao, khí thế nghiêm nghị, có lẽ đây mới là Quỷ Ngao thật sự.

Hai bên đều có nền, Nhiếp Dao đi lên chậm nền trong phòng tức khắc sáng lên, chẳng qua bốn bức tường đều là kính làm cho người ta càng cảm thấy âm u, y thấy trên bức tranh có chữ viết liền hỏi Thiên Lang:

“Người có biết mặt trên viết cái gì không?”

Thiên Lang đi lên trước nhìn, tranh vẽ đã trải qua mấy trăm năm nên chữ viết dĩ nhiên hơi mờ nhạt, hẳn không dám động vào mà chỉ yên lặng nhìn một lúc rồi nói: “Quý Ngao nói có thể đi vào nơi này thì chính là đúng rồi lại có duyên với hắn, cho nên hắn sẽ để cho đúng rồi đó đạt được điều họ muốn đó là Mặc kiếm và tâm nguyện chinh phục được trời đất, kiếm để ở sau bức tranh, lấy được nó sau đó trở thành nam nhân chân chính.....” Phía dưới còn có chữ nhưng không rõ lắm, rất rõ ràng vừa rồi thanh kiếm Ngột Khắc Báo đoạt được là giả, nếu không có Nhiếp Dao hiểu biết Kỳ môn độn giáp* dẫn hắn tới nơi này thì hẳn cũng sẽ không thể biết được là Trung Châu chi kiếm được đặt ở đây, trong thạch thất nhỏ bé không ai để mắt tới này.

*Kỳ môn độn giáp: Một cuốn sách dùng để tham khảo thuật tiên đoán cổ đại Trung Quốc.

Thiên Lang mở cuộn tranh ra làm chỉ đứt ra rơi rụng xuống mặt đất lộ ra ám cách ở đằng sau, Nhiếp Dao vội hỏi: “Cẩn thận có cơ quan.”

“Quý Ngao sẽ không nói dối.”

Một thanh trường kiếm màu đen được đặt ngang giữa ám cách, Thiên Lang cầm lấy nó, thấy vỏ kiếm đen tuyền, trên đó khắc những hoa văn hình thú dữ tợn, tàn ác ngẩng đầu trừng mắt đến chuôi kiếm. Hắn cầm chuôi kiếm rút ra, thấy thân kiếm đen như mực, lại có luồng khí lạnh lẽo dày đặc di chuyển, chiếu sáng cả thạch thất, cổ khí mấy trăm năm, sự sắc bén vẫn không giảm, lưu giữ toàn bộ chiến công hiển hách sáng chói Quý Ngao từng lưu lại.

“Kiếm này hình như là thật.” Không nghĩ tới Trung Châu chi kiếm trong truyền thuyết lại cứ như vậy nằm trong tay, Nhiếp Dao hơi động tâm, nhin không được đưa tay ra sờ lại bị Thiên Lang ngăn lại, tra kiếm vào vỏ.

“Ta chỉ là nhìn xem mà thôi, đâu có tranh giành với người, người sợ cái gì?”

Thấy Nhiếp Dao không vui, Thiên Lang vội nói: “Kiếm này sắc bén quá mức, ta sợ người bị thương. Nếu người thích thì ta tặng cho người.”

“Cảm tạ, ta đối với việc xưng bá thiên hạ không có hứng thú!” Sau khi phản bác Nhiếp Dao mới phát giác giọng điệu của bản thân rất nặng nề, thậm chí chính mình nóng nảy không ổn định, thấy Thiên Lang mặt lộ vẻ lo lắng, y nhoeo miệng cười nói: “Miệng vết thương của người nứt ra rồi, để ta giúp người cầm máu.”

Cười nhạt đem sự xấu hổ vứt qua một bên, Nhiếp Dao kéo Thiên Lang ngồi xuống, giúp hắn đem miệng vết thương băng bó kỹ lưỡng lại một lần nữa. Mi mắt y buông xuống, biểu tình trầm tĩnh lạnh nhạt nhìn rất tốt, tinh tế nhưng lại quá mức lạnh lùng. Mùi thuốc lợn lờ, cả hai trầm mặc một lát, Thiên Lang rốt cục nhin không được nâng tay xoa mi tâm của y, nhẹ giọng hỏi: ” Dao Dao, người đang tức giận?”

” Không có, ưm.....” Muốn nói rằng mình không nhầm chán như vậy, ai ngờ vừa mới ngẩng đầu lại cảm thấy môi ẩm áp, Thiên Lang kéo y vào trong lòng hắn rồi hung hăng gặm cắn đôi môi của y.

”Đau....” Con sói này không biết nhẹ nhàng là gì sao? Nhiếp Dao hơi nhíu mày muốn đẩy hắn ra, cũng bắt giác cảm thấy tâm thần rung động, dường như có hơi nóng theo nụ hôn thân mật kia chảy vào nội tâm. Một chút đau đớn hóa thành liều tình được tốt, từng chút từng chút kích thích giác quan của y, thật có phần lưu luyến sự làm càn của Thiên Lang.

Hai cái lưỡi quấn vào nhau, hương vị nước bọt ngọt ngào tràn đầy trong miệng, nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của mình, Nhiếp Dao xấu hổ đỏ mặt, mơ hồ cảm thấy rằng như vậy không ổn nhưng đã bị nụ hôn nhiệt tình thoải mái khiêu khích làm toàn thân tê dại mềm nhũn giống như có lửa đốt, tim đập nhanh kịch liệt. Dường như không bằng lòng với việc chỉ đơn thuần hôn môi, Nhiếp Dao chủ động dựa lên, đưa tay ôm lấy cổ Thiên Lang, da thịt lại gần trên người hắn chậm rãi chà xát.

”Dao Dao....” Nhiếp Dao nhiệt tình làm cho Thiên Lang thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), chỉ cảm thấy bụng dưới nóng rực, rốt cuộc không khống chế được mà thò tay vào vạt áo y xoa bóp bừa bãi, tiếng rên rỉ cũng theo đó mà truyền ra nhẹ nhàng đã động trái tim hắn, làm cho thần trí hắn thanh tỉnh.

Tim đập thành thịch, luồng nhiệt theo mạch máu toàn thân rất nhanh đã trở nên hỗn loạn, đánh trống reo hò muốn phát tiết dục vọng nguyên thủy, hần mồm ngẩng đầu, thấy sắc mặt bản thân trong gương hiện ra một màu đỏ đậm quỷ dị, con dã thú tàn bạo như ẩn như hiện trong mắt khiến hần cả kinh, vội vàng đẩy Nhiếp Dao đẩy ra, để lại vai y nóng gọi: "Dao Dao, tỉnh tỉnh!"

Bị gọi khê, thần trí Nhiếp Dao hơi rõ ràng, nâng tay vò vò cái đầu hỗn loạn, thở dốc nói: "Thuốc này mùi rất kỳ quái, đó không phải thuốc của ta...." Tính y trời sinh nhạy bén, nếu đổi lại lúc bình thường khi y ngửi được hương thơm lạ lùng như vậy nhất định sẽ có sự cảnh giác. Chẳng qua lúc đầu buồn bực việc bị Thiên Lang cự tuyệt, sau lại lấy được vết thương, mùi thuốc làm lẫn lộn khứu giác của y. Giờ phút này y chỉ cảm thấy xung quanh toàn mùi hương thanh nhã thoang thoảng, tâm bị quấy nhiễu đến lo lắng không chịu nổi, biết rõ là không thể hô hấp rồi lại nhin không được há to miệng thở dốc để bình ổn rung động trong lòng.

Bên cạnh là cây nến tỏa ánh sáng nhè nhẹ, trong lòng Nhiếp Dao rung mình, đoán được cái mùi hương quái dị kia là do cây nến gây ra, ánh nến trải qua trăm năm bất diệt, y vốn có chút khó hiểu. Chỉ vì muốn có ánh sáng nên vẫn cứ châm, bây giờ muốn dập tắt hiển nhiên là làm chuyện vô ích.

"Mau rời khỏi đây!" Đây là ý nghĩ duy nhất, Nhiếp Dao giãy dụa giãy dụa lại thấy tay chân như nhũn ra nặng nề mà ngã xuống đất, bị người nhìn thấy mình ngã kiểu này, ở trong lòng y mắng chính mình ngu ngốc đồng thời cũng tiện thể mắng to tên Quỷ Ngao đề tiện, thấy Thiên Lang muốn tiến lên đỡ vội mắng: "Cút ngay! "

Tình dục trong người giống như thủy triều thay nhau nổi lên, mồ hôi rơi xuống như mưa. Là người thường xuyên đi tìm vui vẻ nên y đương nhiên biết phản ứng này có ý nghĩa gì. Giơ tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cực lực suy nghĩ phương pháp đối phó, trong đầu lại không tự kìm nén được mà nghĩ đến những bức đông cung đồ được vẽ trên vách đá, trong lúc nhất thời chỉ làm cho y cảm thấy bụng dưới giống như bị lửa đốt, toàn thân vì phải kiềm chế mà hơi run rẩy, tâm thần nhộn nhạo không kiềm chế được mà trở mình.

Vừa rồi thực ra Thiên Lang chỉ là đơn thuần muốn đỡ y, hần chưa biết đến phong nguyệt, mặc dù bây giờ tình thần cũng khó mà đề xuống được nhưng hần đối với phản ứng của thuốc không mãnh liệt như Nhiếp Dao. Bị trách cứ hần liền tránh sang bên cạnh, thấy y chống hai tay, thân hình thon dài chà sát với mặt đất không ngừng, phát ra tiếng thở dốc động tình, chiếc áo mỏng manh vì giãy dụa mà tuột ra một nửa. Chiếc lông vũ của chim ưng màu xanh gổm trên vai cũng di động theo đó, sóng nước lông lánh trong con ngươi đen như mực tràn ngập sự hấp dẫn.

Lý trí không thể ngăn cản cảm giác trong lòng, hần không tự kìm hãm được mà nghĩ lại quá khứ, tay cũng không nhin được mà chạm vào người y.

"Biến, cút ngay!" Bị Thiên Lang chạm vào làm cho *** trong tâm trí mà Nhiếp Dao vẫn cố gắng chống cự trong nháy mắt sụp đổ, ngoài miệng thì nói hần cút đi nhưng tay lại vội vàng bám vào trên cánh tay hần. Dục vọng bùng bùng nhanh chóng bức y đến phát điên mất rồi, mùi máu tanh y vốn chán ghét vậy mà giờ phút này lại tràn ngập sự hấp dẫn trí mạng làm cho y không tự chủ được mà dựa vào, giữa lúc hoảng hốt lại chỉ nghe thấy Thiên Lang nói: "Người khó chịu như vậy, để ta giúp người không tốt sao?"

Y biết rõ đây không phải lựa chọn tốt, thế nhưng khi dục vọng giống như dã thú lao ra khỏi sự trói buộc, thân thể và lý trí đã không phân được trái phải. Y mồm mấp mấp, ngay lập tức môi lưỡi đã bị gắt gao chiếm đoạt mang theo cảm giác hít thở không thông đánh sâu vào. Tiếp theo trên người mát lạnh, vạt áo bị kéo xuống, tay Thiên Lang càn rỡ mà chạm vào thắt lưng của y, rồi vuốt nhẹ dọc theo da thịt non mềm đến trước ngực y xoa bóp, sau đó cúi người xuống ngâm nơi đã sớm cứng rắn kia mà dịu dàng gặm cắn.

Trong cơ thể khoái cảm lớn lao bắt đầu bùng nổ, Nhiếp Dao ngửa đầu phát ra tiếng rên rĩ, giữa hai chân rã rời, mà đầu gối của Thiên Lang đã ở chỗ bụng dưới của y, đem chân y tách ra, phân thân bị đầu gối chà sát mà lại gắng gượng đứng lên, quần áo ẩm ướt, truyền đến hơi nóng. Tay Thiên Lang đi xuống dò xét xuống dưới cầm lấy bộ vị yếu ớt kia, thân mình lập tức trầm xuống, ép chặt y ở trên mặt đất.

Nhiếp Dao rung mình mở mắt ra đối diện với ánh mắt của Thiên Lang, con ngươi lóe ra sự lạnh lẽo tàn bạo và dục vọng nguyên thủy thuộc về loài dã thú hoang dã, mãnh liệt và hung bạo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đem mình xé thành mảnh nhỏ. Trong lòng dâng lên sự sợ hãi khó hiểu, đối phương chế trụ thất lực khiến y muốn đẩy hần ra, chính mình mới là người sẵn sàng và hần mới chính là con mồi mà....

Cổ tay bị túm lại đè sang bên cạnh, quần áo ngay lập tức bị giật xuống toàn bộ, thời gian dài đi săn đã luyện ra cho y sự dẻo dai, bàn tay ở trên người y bừa bãi di chuyển, chỗ bị sờ truyền đến cảm giác tê dại sâu sắc. Như ngọn lửa lan ra đồng cỏ, hần từng chút từng chút khiêu khích dục vọng của y, sự đụng chạm bá đạo của nam nhân đang gián tiếp chứng minh sự dũng mãnh của bản thân. Không để cho y có bất kỳ sự phản kháng nào, *** mãnh liệt khiến nam nhân xuống tay không biết nặng nhẹ. Nhiếp Dao đau đến nhăn lại lông mày, do dự xem có nên phản kích hay không, nhưng ý niệm trong đầu này ngay lập tức đã bị hơi nóng tình linh xảy ra đá bay, Thiên Lang vuốt ve dục vọng của y, tình được kéo dài thối đi thần trí của y, cùng với thân thể đối phương dây dưa một chỗ rất nhanh liền đem nhiệt tình phát tiết ra

Phát tiết xong tạm thời giảm bớt tình và sức lực, Nhiếp Dao mệt mỏi nằm trên mặt đất, nhưng lại bị Thiên Lang nhanh chóng ôm lên tiếp tục triển miên hôn môi, chân cũng bị tách ra, tay hần mơn trớn tiểu huyết rồi dò xét vào trong cơ thể y.

Nhờ có dịch thể làm trơn, Nhiếp Dao cũng cảm thấy được quá đau nhưng y không thích cảm giác bị động này, từ trước đến nay y đều là người chủ động, giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc của đối phương, đáng tiếc hần không để ý tới y. Vách tường non mềm bên trong thật sâu hút lấy ngón tay Thiên Lang, hần dứt khoát bỏ thêm hai ngón tay tiếp tục thăm dò vào bên trong.

Đau đớn trong nháy mắt lan khắp toàn thân, Nhiếp Dao sợ run, địa phương chưa bao giờ được khai phá qua chịu không được sự đối đãi không lưu tình, khu vực mẫn cảm trong cơ thể bị ngón tay đụng chạm ác ý lập tức không kiềm chế được mà co rút. Y nhịn không được mà phát ra tiếng thở dài, rung động theo ngón tay gầy mà truyền đến từng đợt, hương thuốc nhàn nhạt làm cho dục vọng vừa mới xui xuống lại ngẩng đầu lần nữa, dịch thể ào ạt chảy xuống, tràn đầy cái tay ẩm ướt đang cầm phân thân kia, y khàn giọng nói: “Đủ rồi.....”

Giọng nói triển miên lưu luyến mới là tình được mị hoặc nhất, mày kiếm của Nhiếp Dao nhíu lại, biểu có chút đau đớn nhưng nhiều hơn chính là mê ly xinh đẹp, sóng nước lỏng lánh. Con người đen như mực xuyên qua ánh sáng nhìn hần làm cho Thiên Lang rất cuộc nhịn không được mà rút ngón tay ra, đem đỉnh dục vọng để tại cục huyết xinh đẹp, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm vọt đi vào.

“A.....”

Sự đau đớn xé rách trong chớp mắt hung hăng va chạm vào trong lòng Nhiếp Dao, y tự nhận bản thân không phải kẻ yếu, nhưng phần đau đớn này làm cho y có một loại khát vọng chịu khuất phục, sóng mắt lỏng lánh, cuối cùng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, y nhắm mắt lại chịu đựng những va chạm không thương tiếc của đối phương. Nếu nói đây là hoan ái, chẳng bằng nói là một trận săn bắn tàn nhẫn mà hung mãnh.

Không có một tia khoan dung cho đường sống, vừa ra tay liền không hề cho con mồi có bất cứ cơ hội chạy trốn nào. Giữa sự hoảng hốt, trước mắt Nhiếp Dao dường như xuất hiện hình ảnh một con Hỏa Hồ Ly đang cố hết sức chạy trốn trong cánh đồng bát ngát, mưu toan thoát khỏi sự truy sát của Thiên Ưng nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Đúng là thần hồn nát thần tính, chim ưng vốn là một loài vật tàn nhẫn.....

Có tình được trợ giúp, Thiên Lang rất nhanh đã nhiệt tình phát tiết trong cơ thể Nhiếp Dao. Thần trí dần dần rõ ràng, lúc này hần mới phát hiện trên mặt Nhiếp Dao ẩm ướt, cuống quýt đưa y kéo vào trong lòng rồi hôn xuống những giọt nước mắt đọng trên má y, hỏi: “Có phải hay không ta làm đau người?”

” Không có việc gì.....” Sự kiêu ngạo của một hoàng tử khiến y không thể cúi đầu, Nhiếp Dao miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đau đớn tạm thời ngăn chặn lại dục vọng vọt lên, bây giờ y chỉ thăm nghĩ người kia sớm một chút chấm dứt trận chiến thống khổ này, còn những cái khác thì tạm thời vứt sang một bên đã.

“Đừng như vậy, ta sẽ nhẹ một chút.”

Mặt Nhiếp Dao tái nhợt làm cho Thiên Lang nhìn thấy mà đau lòng, cúi đầu triển miên hôn sâu rồi lại cầm phân thân của y mà nhẹ nhàng xoa bóp. Vừa rồi vì quá đau nên Nhiếp Dao cũng không đạt cao trào, ánh mắt lướt qua gương thì thấy, lúc này y đang toàn thân trần trụi ngồi ở trong lòng Thiên Lang, bộ dạng *** đáng kia làm cho y xấu hổ buồn bực mà hạ tầm mắt xuống. Nhưng mà Thiên Lang âu yếm làm cho sự đau đớn lúc ban đầu nhanh chóng lên như thủy triều, Nhiếp Dao cảm thấy tê dại, nhịn không được lại ôm lấy thân hình hần bắt đầu cọ cọ.

Thần trí Thiên Lang thanh tỉnh rất nhiều, hành động cũng không thô lỗ như lúc vừa rồi nữa. Ôm lấy Nhiếp Dao nhắm ngay dục vọng của chính mình mà đè y ngồi xuống. Tình dục thôi thúc, Nhiếp Dao đối với sự tiến vào của hắn cũng không cảm thấy quá đau, chỗ mẫn cảm trong cơ thể bị vật cứng cực đại cọ xát rất kích thích. Đau đến lúc đầu dần chuyển hóa thành tình triêu, y rất hưởng thụ cái loại va chạm mang đến khoái cảm này, phân thân cũng bị bàn tay dày khóa lại mà âu yếm, hai tầng kích thích mang đến hòa vào cùng một chỗ, rốt cục rốt cục lên đến đỉnh điểm mà phát tiết.

Cùng lúc dục vọng được phát tiết, Nhiếp Dao phát ra một tiếng thở dài rồi ngã xuống. Trong lúc ngẩn ngơ chỉ cảm thấy thân thể rơi vào một ***g ngực rắn chắc ấm áp, sự ấm áp rất nhanh bao phủ thần trí nặng trĩu của y.

6. Chương 6

Editor: Lặng

Beta: Ame

Vừa tỉnh lại, Nhiếp Dao phát hiện bản thân đang nằm trong lòng Thiên Lang, quần áo đã được mặc vào, bên ngoài còn choàng áo khoác. Tóc dài rơi tán loạn, Thiên Lang vừa nhẹ nhàng thay y vuốt lại những sợi tóc vừa hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Cây nến cũng đã cháy gần hết rồi, ánh sáng từ cây nến toát ra chiếu sáng đôi mắt của Thiên Lang, Nhiếp Dao thở dài trong lòng. Khi trông thấy hắn, toàn thân đều có vết thương mà vẫn có thể đứng mãnh liệt chiến như vậy, có lẽ trong cơ thể hắn thực sự có dòng máu của sói.

“Khá tốt.” Quần áo che đi sự xấu hổ, Nhiếp Dao ngồi dậy, không khỏi lại chau mày, giờ thắt lưng đau đến không chịu nổi giống như bị chặt đứt vậy, xem ra lúc mình sau khi ngủ say phía sau đã bị gây sức ép không ít.

Thiên Lang ôm lấy y từ phía sau, “Đừng tức giận, thuốc kia rất mạnh nên ta mới xuống tay mà không chừng mực, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Còn có sau này? Nếu không phải là ở trong thạch thất này của Quỷ Ngao, y đường hoàng là hoàng thân quốc thích mà lại bị người đặt ở dưới thân sao? Lần này đi ra ngoài thật sự là sai lầm cực lớn, nhìn bộ dáng chật vật của chính mình trong gương, Nhiếp Dao nhận không được mà rất thất vọng ở trong lòng hỏi thăm phụ vương vài lần.

“Hóa ra việc trở thành nam nhân chân chính mà Quỷ Ngao nói trong bức tranh chính là việc này.” Y tự giấu nói.

“Đúng vậy, Quỷ Ngao thật sự là liệu sự như thần, nơi này cơ quan trùng trùng điệp điệp, một người rất khó tiến vào, người có thể cùng nhau đi vào nơi này nhất định phải có quan hệ rất thân mật cho nên hắn mới cho chúng ta cơ hội này.” Ôm Nhiếp Dao, Thiên Lang mỉm cười nói.

Trời xanh thật chiếu cố hắn, không nói việc đem người đưa đến trước mặt hắn, còn ban cho hắn cơ hội thưởng thức tốt như vậy. Tuy rằng Dao Dao hình như không vui vẻ lắm, chẳng qua Thiên Lang không để ý. Thân là cành vàng lá ngọc, bị chính mình đặt ở dưới thân, trong lúc nhất thời lại xảy ra chuyện như vậy thì cũng có thể lý giải. Dù sao về sau vẫn còn rất nhiều thời gian để dây dưa.

“Nếu là huynh đệ hoặc là cha con cùng nhau vào thì làm sao bây giờ?” Nhiếp Dao cười lạnh hỏi lại.

“Việc này.....” Thiên Lang không trả lời được, quay đầu nhìn bức tranh vẽ rơi trên mặt đất kia, “Trên bức tranh có thể có nhắc đến, chỉ tiếc là đã không thấy rõ nữa....”

Bây giờ mà dây dưa vấn đề này hình như đã không còn ý nghĩa gì nữa, thấy bên cạnh bức tranh xuất hiện một cánh cửa, Nhiếp Dao nói: “Kia chắc là cửa ra.” Năm đó Quỷ Ngao ở chỗ này xây dựng mộ điện đều

đem tất cả tính toán hết rồi, lấy được Trung Châu chi kiếm, trúng tình được độc sau đó ở cơ quan trong thời gian nhất định sẽ được giải trừ. Quá thâm độc!

Y đứng lên, ngực bỗng nhiên đau đớn, không khỏi phải hít một ngụm khí, Thiên Lang vội vàng đỡ lấy y hỏi: “Làm sao vậy?”

Còn không phải là bị con sói này gây sức ép. Dưới sự đau đớn, Nhiếp Dao rất hận không thể đập Thiên Lang hai phát để giải hận, chỉ là biết tất cả những việc này không phải là lỗi của hắn, ngoại trừ lúc đầu có chút thô lỗ ra thì hắn đều rất chú ý đến mình. Xảy ra chuyện như vậy chỉ có thể tự trách vận khí mình không tốt.... Không, phải trách con cáo già nham hiểm giả dối phụ vương kia mới đúng!

“Không có việc gì.” Đau lòng đã biến mất, Nhiếp Dao không để ý, đau đớn kia so với đau nhức ở hậu đình cần bản không tính là cái gì.

Đi vài bước về phía trước, bước chân y có chút như đi trên mây, bỗng nhiên thân mình chợt nhẹ, y bị Thiên Lang ôm ngang lên, “Người mệt rồi, để ta ôm người đi.”

“Trên người người còn bị thương, chịu đựng được không?”

“Không sao.”

Nếu người này đã nói không có việc gì, Nhiếp Dao liền yên tâm thoải mái để hắn ôm, nhân tiện lấy thanh Mặc kiếm bên hông hắn lên tinh tế thưởng thức. Đã từng vì cự tuyệt Nhiếp Dao sờ vào Mặc kiếm rồi bị y trách móc nên Thiên Lang không dám lại nói nhiều, thấy y hình như rất thích thanh kiếm kia, nghĩ thầm rằng nếu y thích cái gì sẽ đưa cho y, còn làm vật đính ước. Ai ngờ Nhiếp Dao cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Ra khỏi thạch thất, ở phía trước là hành lang rộng lớn còn có một tia ánh sáng mỏng manh, Nhiếp Dao nói: “Nơi này rất quen thuộc.”

”Là đường lúc chúng ta mới đến.” Khứu giác của Thiên Lang nhạy bén dị thường, ngửi được hơi thở mà bọn họ lưu lại lúc đi qua. Quả nhiên là thế, hai người rất nhanh đã đi đến gian thạch thất lúc đầu rơi xuống, cửa ra đã mở, Hỏa Nhĩ không biết đã đi đâu.

Hóa ra đi vòng vèo một vòng lớn lại quay lại nơi bắt đầu, có thể là khi bọn họ đoạt được Trung Châu chi kiếm đã chạm vào cơ quan nên cửa ngầm của nơi này mới mở ra, Hỏa Nhĩ lại gãy ra khỏi dây cương mà chạy ra ngoài. Hai người đi theo cầu thang thật dài đi ra bên ngoài, nhưng lại thấy trên bầu trời mặt trời đỏ như máu đang lặn xuống phía Tây, phía trước cát vàng mênh mông, xa xôi vô tận.

”Trước đi tìm Hỏa Nhĩ.” Ở trong này không có ngựa nữa bước khó đi, vì thế Nhiếp Dao đề nghị.

”Hỏa Nhĩ có năng lực thần kỳ, nó nhất định là đói bụng nên đi tìm đồ ăn, vì vậy sẽ không đi quá xa.”

Thiên Lang buông Nhiếp Dao xuống, đem ngón út đặt trên môi, tiếng còi vang lên không bao lâu thì ở xa xa vang lên tiếng Hỏa Nhĩ chạy vội tới, Nhiếp Dao vui vẻ nói: “Người thổi còi nhìn rất anh tuấn, dạy ta đi.”

”Được, vậy người cũng đem bản lĩnh thổi lá cây dạy cho ta.” Hai người thỏa thuận xong, Nhiếp Dao trước đó đối với hắn vẫn lạnh lùng thản nhiên, giờ phút này thấy y vui vẻ, nét mặt lộ ra sự hâm mộ cực kỳ như trẻ con, Thiên Lang rất vui vẻ mà cười nói.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt, Thiên Lang vội kéo Nhiếp Dao, một mũi tên bắn đi qua, hắn quay đầu lại thì thấy Ngột Khắc Báo sắc mặt tối đen, hai mắt hiện ra màu máu quỷ dị, vung kiếm xông lên.

”Tiếng còi của người cũng đem luôn cả con sói này tới nữa.” Nhiếp Dao nói.

Sợ Nhiếp Dao bị thương, Thiên Lang liền ra trước nghênh đón, Ngột Khắc Báo gấp lại kẻ thù liền vung kiếm đâm tới. Mặc kiếm còn ở chỗ Nhiếp Dao, dưới tình thế cấp bách, Thiên Lang vội vã lấy đoản kiếm ngăn cản, Ngột Khắc Báo giống như đã điên cuồng, khí lực cũng tự dưng tăng vọt, trường kiếm làm cho uy vũ sinh phong, vết thương trên thân thể Thiên Lang còn chưa khỏi nên không dám dùng lực mà chỉ một mực nhảy lên tránh né. Nhiếp Dao ở bên cạnh cảm thấy lo lắng, đột nhiên một gã tộc nhân Vị Lương xông lại đây, cầm dao nhắm vào y đâm xuống.

Nhiếp Dao đang định rút Mắc kiếm trong tay đỡ thì cảnh vật trước mặt chợt lóe, hung hăng đâm vào trong ngực người nọ, hấn ngựa mặt ngã sấp xuống, chuỗi chủy thủ vẫn còn run run không ngừng. Không nghĩ tới Thiên Lang trong lúc nguy cấp vẫn còn chú ý đến mình, Nhiếp Dao có chút ngây ngẫn cả người, thấy hấn bị Ngột Khắc Báo đánh một chưởng rất mạnh mà ngã ra ngoài, Ngột Khắc Báo lại hung hãn thô bạo vung kiếm, Nhiếp Dao vội gơ cao Mắc kiếm, hét lớn: "Ngột Khắc Báo, thanh kiếm của ngươi là giả, ở đây mới là Trung Châu chi kiếm thật sự."

Ngột Khắc Báo nghi hoặc quay đầu, hấn trúng Quỷ Ngao chi độc mặc dù không mất mạng nhưng tâm trí đã loạn, nhìn thanh trường kiếm trong tay Nhiếp Dao, nằng chiểu chiếu rọi lên vỏ kiếm đen như truyền ra ánh sáng rực rỡ, lo sợ không yên một lúc đột nhiên xông lên, Nhiếp Dao quay ngược vỏ kiếm lại, gây ra một trận cát vàng, thân kiếm theo vỏ kiếm bay ra, Thiên Lang nhảy lên dễ dàng cầm lấy chuỗi kiếm, thuận thế đâm vào ngực Ngột Khắc Báo.

Ngột Khắc Báo bị cát vàng đột nhiên đến làm mù mắt, hình như thấy thanh kiếm sắc bén đâm tới vội vàng vung kiếm đỡ. Hai thanh kiếm va chạm nhau, một tiếng vang giòn tan vang lên, Mắc kiếm dễ dàng chém đôi thanh kiếm của Ngột Khắc Báo, thế đi không ngừng, đâm vào trong ngực hấn cho đến chuỗi.

Máu tươi văng ra bắn tung tóe nhuộm đỏ cát vàng dưới chân, Thiên Lang rút kiếm chạy vội tới bên cạnh Nhiếp Dao hỏi: "Dao Dao, có làm ngươi sợ không?"

Nhiếp Dao lắc đầu, đem vỏ kiếm trả lại cho Thiên Lang, kiếm này màu đen uy nghiêm đáng sợ, máu không dính kiếm, Thiên Lang có phần yêu thích không buông tay, nói: "Quả nhiên là bảo kiếm chém sắt như chém bùn."

Mặt trời lặn xuống, không nên đi đường ban đêm, Thiên Lang ôm Nhiếp Dao quay lại thạch thất. Hỏa Nhĩ nghỉ ngơi một ngày, vừa rồi lại ăn không ít cỏ dại nên tinh thần đã khôi phục từ lâu, ngoan ngoãn đi theo sau bọn họ.

Không gian thạch bích như nhau nhưng tâm tình thì đã khác biệt, trải qua màn hoan ái kia, buổi tối bị Thiên Lang ôm đi ngủ khiến Nhiếp Dao hơi xấu hổ, may mắn Thiên Lang chỉ làm một vài động tác hôn môi ôm ấp. Trước lúc ngủ, Nhiếp Dao nghe hấn ghé vào tai chính mình nhẹ giọng nói: "Dao Dao, tin tưởng ta!"

Nhiếp Dao không hỏi hấn là tin tưởng cái gì, chỉ do dự một chút rồi đưa tay cầm lấy tay Thiên Lang, ngay lập tức đã bị nắm lại. Tay kia nắm rất nhanh làm cho y phảng phất có loại ảo giác như cái nắm tay đó kiếp này cũng sẽ không buông ra lần nữa.

Ngày hôm sau ngủ dậy, Nhiếp Dao giúp Thiên Lang đổi thuốc cho vết thương, hai người ăn xong vẫn còn thừa lương khô, sau đó liền khởi hành lên đường, Hỏa Nhĩ ở tại chỗ dạo qua một vòng sau đó hí dài một tiếng cất vó chạy ra ngoài.

Sợ Nhiếp Dao không chịu nổi xóc nảy, Thiên Lang để y ngồi trên lưng ngựa, tốc độ ngựa đi cũng rất chậm. Chạy một đoạn đường Nhiếp Dao quay đầu lại nhìn, thấy phía sau cát vàng đầy trời, dưới nền đất, mộ cung nhanh chóng bị chôn vùi trong bụi đất, nhin không được nói: "Sau này không biết còn có thể tìm tới nơi này không?"

"Ta có thể tìm được, về sau nếu ngươi muốn đến chơi, khi nào có thể ta sẽ mang ngươi đến."

Về sau sao? Nhiếp Dao hí lại mắt phượng, không biết cái về sau này cách mình có xa lắm không.

Chạy một ngày đường, chạng vạng hai người dừng lại nghỉ ngơi ở vùng đất hoang, chỉ nghe ở xa có tiếng vó ngựa vang lên, trong đám bụi đất bay lên là một đội kỵ mã chạy như bay mà đến, Nhiếp Dao vội vàng đứng lên hỏi: "Có phải quân cứu viện của Vị Lương tới rồi không?"

"Không phải, ngựa chiến của Vị Lương dũng mãnh vượt trội hơn." Thiên Lang cầm tay Nhiếp Dao, vì y bình ổn lại hoảng sợ, nghĩ thầm rằng một đội kỵ mã lớn chạy nhanh mà đến như thế ngoại trừ Vị Lương, cũng chỉ có Khương Nguyệt, xem ra là người của Khương Nguyệt tộc tìm đến đây.

Đội kỵ mã rất nhanh đã tới gần, đúng như Thiên Lang dự đoán, điều khiển ngựa chạy ở đằng trước là Hách Xích và vài tên dũng sĩ Khương Nguyệt, A Sữu cũng ở đó. Mọi người nhìn thấy Nhiếp Dao, sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng, A Sữu là người đầu tiên nhảy xuống ngựa, bổ nhào về phía trước ôm lấy Nhiếp Dao kêu

to: "Chủ tử, cuối cùng cũng tìm được người, mấy ngày nay đều không có tin tức của người làm ta còn nghĩ người đã chết....."

"Này, diễn trò cũng có chừng mực một chút, ta sắp bị người bóp chết!" Bị A Sửu ôm đến không thở nổi, Nhiếp Dao tức giận đến nghiêng răng, nhỏ giọng mắng.

May mà Thiên Lang vì y giải vây, kéo A Sửu quăng sang một bên, hẳn không cho phép Dao Dao thân mật với người khác như vậy, cho dù chỉ là một tùy tùng.

A Sửu lão đảo vài bước mới đứng vững, nhìn Thiên Lang rồi lại quay đầu nhìn Nhiếp Dao, khi ánh mắt rơi xuống bàn tay đang nắm của hai người thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhiếp Dao hơi xấu hổ, muốn tránh thoát khỏi cái tay kia, đáng tiếc là không thành công.

Đám người Hách Xích cũng chạy đến, sau khi chào liền hỏi: "Vương gia, chúng ta tìm ngài ở khắp nơi vài ngày cũng không thấy tung tích, ngài không có việc gì chứ? Mấy ngày nay trải qua như thế nào?"

Mấy ngày không thấy mà Hách Xích đã nói chuyện cung kính hơn, mấy ngày nay không ngủ không nghỉ đi tìm người, trên khuôn mặt cương nghị hiện ra vẻ mệt mỏi. Nghĩ lại sự đánh đá của Hách Liên, Nhiếp Dao đoán là bởi vì mình thất lạc mà bọn họ chắc chắn ăn không ít đau khổ mà trong lòng có chút vui sướng khi người gặp họa, nhưng ngoài miệng lại nói: "Thật có lỗi thật có lỗi, ngày ấy đều do ta sơ suất mới làm cho con ngựa bị chấn kinh mà bỏ chạy. Ta không sao cả, chỉ tiếc là làm mất con ngựa tốt."

Nói về việc Nhiếp Dao lạc đường vài ngày, Hách Xích cũng theo đó mà lo lắng đề phòng vài ngày. Cả ngày bị Hách Liên mắng không nói, lại còn phải lo lắng nếu Vương gia gặp chuyện không may sẽ mang tới đại họa cho bộ tộc, cuối cùng bây giờ cũng tìm được Nhiếp Dao rồi, tuy rằng thấy y ăn mặc có hơi nhếch nhác nhưng tinh thần lại rất tốt, hòn đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống. Lúc này mới chú ý đến người đứng bên cạnh y là Thiên Lang, ánh mắt sắc bén lên tức khắc.

Thiên Lang là tộc trưởng Phong Diệu, tuy rằng Hách Xích chưa từng trực tiếp đối mặt mà đánh nhau với hắn nhưng đã nhìn thấy qua hình vẽ của hắn, cái khí thế kiêu ngạo không động mà tự lộ ra kia bao trùm lên cả trời đất, sau khi thấy liền khó mà quên được. Lúc này lại nhìn thấy hắn nên thứ đầu tiên Hách Xích nghĩ đến trong đầu là hắn uy hiếp cường bức Nhiếp Dao, ngay lập tức vươn tay muốn kéo Nhiếp Dao đến bên người chính mình. Trong mắt Thiên Lang xẹt qua một tia ngoan lệ, nghiêng mình chắn trước người Nhiếp Dao. Tộc nhân khác thấy tình cảnh như vậy đều rút đao ra đề phòng kẻ địch.

Tình hình trong nháy mắt chuyển sang giương cung bạt kiếm làm Nhiếp Dao ho khan hai tiếng, cảm thấy nếu bản thân không nói vài câu thì với cá tính của con sói này chỉ sợ sẽ càng làm càng bế tắc. Vì thế y kéo Thiên Lang lại nhìn về phía Hách Xích nói qua loa việc mình đã trải qua, chẳng qua là bỏ bớt đi một đoạn về mộ cung. Nghe nói là Thiên Lang hộ tống Nhiếp Dao quay về Khương Nguyệt, lúc này Hách Xích mới thu lại địch ý, chỉ nghĩ vì Nhiếp Dao là hoàng tử cao quý nên Thiên Lang muốn nhân cơ hội này lấy lòng y.

Vì được Hách Xích dẫn đường nên giữa trưa ngày hôm sau mọi người đã đến được Khương Nguyệt tộc, sớm đã có người chạy trở về đem việc tìm được Nhiếp Dao báo cho Hách Liên. Bọn họ vừa mới vào tộc địa Hách Liên liền vội vã chạy ra, đến khi nhìn thấy thật sự là Nhiếp Dao, lửa giận nằng đã dồn nén nhiều ngày rốt cục bùng nổ, mắng: "Chết tiệt, cuối cùng người cũng trở về!"

Nhiếp Dao cười hì hì tiến lên chào hỏi: "Vài ngày không gặp, công chúa có khỏe không?"

Giọng nói thờ ơ như không giống hết với cá tính lười nhác của Nhiếp Dao lại càng khiến cho Hách Liên tức giận. Nghĩ đến y không biết tự lượng sức mình mà cười con ngựa dữ ngông cuồng chưa hoàn toàn được thuần phục kia, nếu thực sự gặp chuyện bất trắc thì cả Khương Nguyệt tộc cũng sẽ bị liên lụy. Mấy ngày nay Khương Nguyệt tộc vì tìm y mà dường như đem cả thảo nguyên lật lên, thế nhưng y lại giống như không có việc gì, cứ nhàn rỗi thảnh thơi mà trở về như vậy không khỏi khiến cho Hách Liên phẫn nộ, giờ tay liền đem roi ngựa quất vào y.

Được nửa đường roi lại bị người khác nắm trong tay, Thiên Lang lạnh lùng nói: "Ai cho phép người làm tổn thương y?"

Roi bị kéo lấy, không thể tiếp tục di chuyển nửa phần, lòng bàn tay lập tức bị chấn động đến tê dại. Nội lực theo roi ngựa truyền đến làm Hách Liên không tự chủ được mà buông lỏng tay khiến roi tuột khỏi tay

mà bay ra.

“Người!” Chưa từng bị người làm cho nhục nhã như thế, khuôn mặt xinh đẹp của Hách Liên nhất thời đỏ bừng. Nàng đã từng đi theo phụ thân gặp mặt Thiên Lang, tự biết mình không phải đối thủ của hắn, nhưng mà một hơi như thế nào cũng nuốt không trôi, cười lạnh nói: “Tộc trưởng Phong Diệu tự mình đến Khương Nguyệt ta không biết có gì chỉ giáo?”

“Đưa Dao Dao trở về, nhân tiện nói các người hủy bỏ hôn ước. Y là người của ta!”

“Người của người?” Một cơn tức không có chỗ phát tiết, ý nghĩ của Hách Liên rối loạn, nghi ngờ mà nhìn bọn họ, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của lời này.

Thiên Lang có chút không kiên nhẫn lạnh lùng nói: “Người nghe không hiểu lời của ta nói sao? Ta nói — ta là nam nhân của y!”

“Ha!” Tức khắc trước mắt Nhiếp Dao toàn là mây đen.

Con sói này cũng quá kiêu ngạo rồi, nói như thế nào thì đây cũng là địa bàn của người ta, hắn không thể thu liễm một chút, đem chuyện nói cho khéo léo một chút sao? Thấy khuôn mặt tươi cười của Hách Liên ngày càng thâm độc, mày liễu hung hăng dựng thẳng lên. Bọn họ không thể tin mà nhìn y, vẻ mặt của tộc nhân xung quanh lại là quái dị không hiểu, Nhiếp Dao nâng tay vỗ trán quyết định giả vờ như không thấy mà im lặng.

Thế nhưng có người lại không cho phép y làm một con rùa đen rút đầu, Hách Liên tiến lên kéo tay y quát hỏi: “Nhiếp Dao, người nói cho ta biết đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

“Hi hi, không phải như các người nghĩ đâu.....”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn của Thiên Lang liền phóng tới, quát: “Dao Dao?”

Tất cả mọi người đang nhìn chính mình, mắt thấy sẽ tránh không khỏi nên Nhiếp Dao cười khổ nói: “Thực ra tất cả đều là hiểu lầm, mọi người đi vào trước rồi ta sẽ từ từ giải thích.....”

“Không cần giải thích!” Thái độ không rõ ràng của Nhiếp Dao làm Thiên Lang rất tức giận, sắc mặt trầm xuống, cầm cổ tay y xoay người bước đi. Cái gì nên nói chính mình vừa rồi đều đã nói, không nhất thiết phải ở lại nữa.

“Đứng lại!” Hách Liên vung tay lên lập tức có hơn mười tộc nhân xông tới đem Thiên Lang bao vây ở giữa, nàng cười lạnh nói:

“Người cho là Khương Nguyệt chúng ta là chỗ nào? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Thả Phò mã của ta ra, ta sẽ coi như người là tộc trưởng Phong Diệu tộc mà không so đo với người.”

Thấy mọi người đều bày ra binh khí, sắc mặt Thiên Lang lạnh xuống, đưa tay để lên Mặc kiếm bên hông, Nhiếp Dao vội ngăn hắn lại mà nhỏ giọng nói: “Đừng lỗ mãng, trên người người còn thương tích, đánh không lại bọn họ đâu.....”

“Lòng của người hướng về nữ nhân kia!” Trong mắt Thiên Lang hiện ra ánh sáng tàn bạo, đối thủ có bao nhiêu người hắn tuyệt nhiên không quan tâm, chỉ cần Dao Dao đồng ý đi với hắn thì hắn có tự tin sẽ dẫn được y ra ngoài, nhưng y lại nói chuyện giúp nữ nhân kia, sao có thể khiến hắn không tức giận?

“Không phải!” Biết rất rõ về sức mạnh của Thiên Lang, Nhiếp Dao vội hỏi: “Xông lên liều chết sẽ chỉ lưỡng bại câu thương mà không có chỗ nào lợi cả. Tin tưởng ta, ta sẽ giải quyết chuyện này, được không?”

Nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Nhiếp Dao, tay nắm chuôi kiếm của Nhiếp Dao do dự một hồi, cuối cùng hạ xuống, Nhiếp Dao vội nói với Hách Liên: “Đừng đánh, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Tộc nhân tiến lên giữ lấy Thiên Lang, Hách Liên quát: “Dẫn hắn xuống!”

Sợ tính cách tàn bạo của Thiên Lang lại nổi lên, Nhiếp Dao vội đưa mắt ra hiệu cho hắn ý nói hãy tin tưởng mình. Chờ bọn họ rời đi y mới quay đầu, thấy Hách Liên đang ra sức trừng mình, vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười lại bị người ta coi thường mà quát lạnh: “Đi theo ta, nói rõ ràng chuyện đã xảy ra hai ngày nay cho ta!”

Hách Nhĩ Mộc đang chờ ở trong lều, một màn vừa rồi hắn đều thấy được lại cố ý không ra mặt. Phong Diêu thế lực lớn, hơn nữa Thiên Lang lại tự mình đưa Nhiếp Dao trở về, mặc kệ mục đích là gì, tộc Khương Nguyệt sẽ đối với hắn theo cấp bậc lễ nghĩa, chỉ cần chính mình không ra mặt thì sau này có thể lấy đây làm lý do. Nhưng mà thấy nữ nhân đem Thiên Lang giam giữ thì biết chuyện sẽ hơi khó giải quyết, chẳng qua việc đã đến nước này thì chỉ có thể nghĩ phương pháp giải quyết khác.

Nhiếp Dao đem chuyện đã trải qua từ đầu đến cuối nói đại khái, đương nhiên cũng vẫn che giấu chuyện Quỷ Ngao mộ địa và Mặc kiếm. Sau khi nghe xong, Hách Liên hoài nghi hỏi: “Vậy vì sao hắn lại nói ngươi là người của hắn?”

Nhiếp Dao buông tay cười khổ: “Đó là do hắn nhất sương tình nguyện*, ta có biện pháp gì?”

*Nhất sương tình nguyện: Chỉ làm theo ý mình, làm theo ý kiến chủ quan mà không để ý đến người khác.

Hách Liên hừ nói: “Cái gì thích ngươi, hắn chẳng qua là.....” Nhưng mà cũng giống như mình tìm có để mượn sức Thiên triều làm quân cờ mà thôi, chỉ là không nghĩ tới Thiên Lang lại âm hiểm như vậy. Vì có được viện trợ mà đến cả nam nhân cũng muốn, lại còn chạy đến Khương Nguyệt khiêu chiến, thật muốn một đao chém hắn.

Dĩ nhiên, ý niệm chém người trong đầu cũng chỉ là suy nghĩ, trong ba bộ tộc ở Tái ngoại thì Khương Nguyệt là yếu nhất, lại còn bị Vị Lương ức hiếp, nếu lại cùng Phong Diêu kết thù thì sau này chỉ sợ chiến tranh loạn lạc không ngừng. Nhưng mà củ khoai lang nóng bỏng tay kia hiện nay lại đang bị mình giam giữ, phiền phức lớn như vậy nên giải quyết như thế nào đây?

Ngĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được phương pháp, cuối cùng một bụng lửa giận đều trút hết lên người Nhiếp Dao: “Tất cả những rắc rối này đều do ngươi tạo ra, ngươi không có việc gì sao mà đi cười ngửa hả?”

Thấy thái độ của nữ nhân đối với Nhiếp Dao quá trốn, Hách Nhĩ Mộc vội vàng cho nàng một cái nháy mắt, thân phận Nhiếp Dao cao quý, nói với hắn như vậy là quá vô lễ, hơn nữa chuyện này cũng không thể trách y toàn bộ.

Bị mắng chửi, Nhiếp Dao không để ý mà ngồi ở một bên chậm rãi để A Sữu rót trà cho y, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu phiền phức này là do ta gây ra thì cứ giao cho ta giải quyết đi, các ngươi cũng không muốn thật sự đối đầu với Phong Diêu đi?”

Hách Liên cười lạnh: “Ngươi giải quyết như thế nào?”

“Muốn giải quyết thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần đến lúc đó các ngươi phối hợp một chút là tốt rồi.” Uống xong trà ngon, Nhiếp Dao đặt tách trà xuống, nói với A Sữu: “Trà này pha hơi loãng, mấy ngày ta không ở đây có phải ngươi không làm việc tốt không?”

Mắt lạnh nhìn Nhiếp Dao ung dung bắt chéo chân bày ra tư thế Vương gia, A Sữu hận không thể trực tiếp đập y một cước rơi xuống đất, ở mặt ngoài lại bày ra bộ dạng phục tùng thu lại mắt nói: “Bẩm vương gia, ta chính là bởi vì rất chăm chỉ làm việc nên mới không rảnh rỗi để luyện tập trà đạo.”

“Tốt lắm tốt lắm!” Hách Liên không kiên nhẫn nghe Nhiếp Dao nói dài dòng mấy việc vặt vãnh gì đó, vẫy tay để bọn họ ngừng lại, nói: “Ngươi đã nói có thể giải quyết, vậy ta giao cho ngươi. Chỉ cần ngươi đừng làm hỏng việc là tốt rồi.”

“Xin công chúa yên tâm.” Nhiếp Dao bỏ chân xuống, nhẹ nhàng vung vạt áo lên nghiêm mặt nói: “Cho tới bây giờ, ta còn chưa từng làm hỏng qua việc gì.”

Đêm đến, Khương Nguyệt tộc càng thêm yên tĩnh, ánh sáng của đèn dầu trong phòng giam giữ Thiên Lang chỉ nhỏ như hạt đậu, Hách Nhĩ Mộc thứ nhất kính trọng hắn là anh hùng, thứ hai là không mong muốn là đối địch với Phong Diêu. Cho nên ngoại trừ việc hạn chế hắn đi ra bên ngoài thì đối với hắn chiều đãi cực kỳ chu đáo, đồ ăn rượu ngon đều chuẩn bị cũng không thu kiểm của hắn. Thiên Lang tự cao về thể chất khác với thường nhân của mình nên cũng không sợ bọn họ hạ độc, đặc ý ăn xong cơm chiều sau đó đi đến nằm lên giường nghỉ ngơi. Ngủ dậy chỉ thấy trắng sáng treo cao ngoài cửa sổ, ánh sáng rực rỡ thán nhiên, tịch mịch nói không nên lời.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Thiên Lang thu hồi ánh mắt thấy cửa đóng được mở ra, Nhiếp Dao đi đến.

“Dao Dao!”

Nhiếp Dao vội đưa tay lên làm động tác chó có lên tiếng, nhưng ngay sau đó đã bị Thiên Lang kéo vào trong ngực, hỏi: “Nữ nhân độc ác kia có làm khó dễ người hay không?”

Nghe hẳn gọi Hách Liên như vậy, Nhiếp Dao cười rộ lên: “Không có, nói thế nào thì ta cũng là Vinh Thặng hoàng tử đó. Đi theo ta.”

Kéo Thiên Lang ra khỏi phòng, vì để tiện cho việc chăn nuôi nên nhà của Khương Nguyệt đa số đều là lầu trại, nhưng mà cũng có chỗ xây những ngôi nhà đơn giản để cất giữ đồ vật quan trọng. Nơi giam giữ Thiên Lang chính là loại phòng này, bên ngoài có phải người canh gác, chẳng qua giờ phút này trong phòng ngoại trừ ánh trăng như nước thì không có người canh gác.

“Ta sai người hầu đưa người trông coi rời đi, người đi mau!” Thấy nhà gỗ đơn giản được xây ở bên cạnh bộ tộc, mọi nơi đều yên tĩnh nên không cần phải lo lắng sẽ có người phát hiện, Nhiếp Dao tháo nút thắt cương ngựa ở bên cạnh ra đem Hỏa Nhĩ dắt lại.

“Người thì sao?” Thấy rất rõ ràng Nhiếp Dao không có ý định rời đi, Thiên Lang híp mắt lại, nghiêm khắc hỏi.

Có mấy bóng dáng mạnh mẽ băng qua màn đêm, bay nhanh đến trước mặt bọn họ. Là bọn Hải Chiến, sau khi nhìn thấy Thiên Lang đều hướng hẳn khom người hành lễ.

Sau khi thất lạc Thiên Lang, Khuê Thúc ở phía trước đường đi để lại ký hiệu tụ họp, nhưng vẫn không đợi được hẳn. Vì thế mọi người phân chia nhau tìm kiếm ở xung quanh lại không biết lúc đó Thiên Lang đang bị bảy sói đuổi theo, hướng đi hoàn toàn ngược lại với bọn họ. Về sau thật sự không đợi được người nên Khuê Thúc đoán là có thể Thiên Lang đã trực tiếp đi đến tộc Khương Nguyệt. Vì vậy mọi người đi một đường tới đây mới biết hẳn bị tộc nhân Khương Nguyệt bắt giam, Hải Anh khi điều tra thông tin thì đụng phải A Sữu rồi nghe nói buổi tối Nhiếp Dao sẽ cứu Thiên Lang ra, nên liên lạc để đến tiếp ứng.

Nhiếp Dao đem dây cương nhét vào tay Thiên Lang, nói: “Người là tộc trưởng tộc Phong Diệu, Khương Nguyệt kiêng kỵ Phong Diệu, nên cho dù phát hiện người trốn cũng sẽ không phải người đuổi theo. Thế nhưng ta với người cùng đi thì lại khác, trên danh nghĩa ta là Pho mã của Hách Liên, nếu bọn họ biết ra rồi đi nhất định sẽ đuổi theo, đến lúc đó tất cả chúng ta đều chạy không thoát. Nếu như Phong Diệu đối địch với Khương Nguyệt thì chỉ có Vị Lương có lợi thôi.”

Hải Anh ở bên cạnh cũng khuyên nhủ: “Lục Vương gia nói có lý, chúng ta trước rời khỏi tộc Khương Nguyệt, việc kết hôn sau này lại tính toán.”

Thấy Thiên Lang do dự không nói, Nhiếp Dao vội la lên: “Người canh giữ rất nhanh sẽ quay lại, tiếp tục do dự nữa thì sẽ không đi được, ta sẽ khuyên Hách Liên hủy bỏ hôn ước, chờ giải quyết xong mọi việc sẽ đi tìm người.”

Thiên Lang mày kiếm nhíu lại, con người đen như mực nhìn Nhiếp Dao nói: “Một lời đã định!” Thuộc hạ đều ở đây, hẳn cũng lo sợ sẽ liên lụy đến người bên ngoài, vì thế không nhiều lời nữa. Nắm cương ngựa trong tay, bỗng nhiên xoay người ôm chặt eo Nhiếp Dao, đem y kéo vào trong ngực, ấn môi xuống mà mạnh mẽ hôn ý.

Con sắc lang này, ở trước mặt thuộc hạ có thể khống chế một chút được không? Nằm mơ cũng không nghĩ tới Thiên Lang sẽ cả gan làm loạn đến mức này, đôi môi bị gắt gao chiếm đoạt, Nhiếp Dao ở trong lòng hẳn mắng to. Ngay tại lúc y gần như hoài nghi chính mình sẽ vì hít thở không thông mà ngất đi thì Thiên Lang buông y ra, trên mặt nụ cười thỏa mãn sau khi bắt được con mồi.

Không có mặt mũi nào mà đối mặt với vẻ kinh ngạc đến cực điểm đến phát gốc của tộc nhân Phong Diệu, Nhiếp Dao hữu khí vô lực mà khoát tay với Thiên Lang, ý bảo hẳn mau rời đi. Thiên Lang cười xoay người lên ngựa, rất nhanh bóng dáng của mọi người đã biến mất giữa màn đêm mênh mông.

Gió lạnh đánh kéo tới lướt trên mái tóc, nơi ấy dường như vẫn còn giữ lại hơi thở của Thiên Lang, yên lặng nhìn hắt đi xa, trong mắt của Nhiếp Dao dưới ánh sáng mang theo sự dao động, để lộ ra tâm trạng phức tạp lúc này của y.

“Làm như vậy có được không?”

Giọng nói kia cắt đứt sự sững sờ của y, A Sữu từ trong bóng đêm đi đến, vẻ mặt Nhiếp Dao chuyển sang lãnh đạm, lạnh lùng nói: “Người cũng không phải quỷ, làm ơn đi đường thì phát ra tiếng động đi được không?”

“Ta đi đường vẫn là cái dạng này, vài ngày không thấy không biết là do người ngẩn ngơ, hay là do khinh công của ta tiến bộ. Nếu là cái sau thì ta sẽ rất vui vẻ.”

“Nếu người đem mọi việc thu xếp ổn thỏa thì ta cũng sẽ rất vui vẻ.”

”Ta làm việc xảy ra sai lầm lúc nào? Hiện tại mọi việc đều đã chuẩn bị, chỉ thiếu.....” A Sữu làm ra một cái động tác đếm tiền.

Nhiếp Dao trở mình xem thường, quen biết mười mấy năm, cái bản tính yêu tiền của người này cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, y ngược lại chấp tay sau lưng rời đi, chỉ nghe A Sữu ở sau người hỏi: “Nhiếp Dao, ta đã nói với người là người rất bạc tình chưa?”

Bước chân của Nhiếp Dao dừng lại nhưng không xoay người, rồi lập tức lại đi về phía trước, chỉ nghe thấy A Sữu lại thở dài: “Thích loại người bạc tình như người, không biết có phải thực đáng thương không?”

Y không biết, từ nhỏ chỉ ở trong thâm cung, không tình cảm không quan tâm là một loại thủ đoạn bảo vệ bản thân, đeo mặt nạ đã lâu, ngay cả chính y cũng không cách nào phân biệt người nào mới là giả tạo. Mười mấy năm trải qua đời người nói cho y biết, ngoài bản thân ra thì không thể tin tưởng ai, cho dù là người thân cùng chung huyết thống. Cho nên, Thiên Lang.....

Nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt qua khóe môi, nơi đó còn lưu lại hơi thở mà chính mình đã quen thuộc. Chỉ là người kia, có lẽ sẽ không còn được gặp lại.....

Hách Liên đối với kế hoạch đơn giản lừa Thiên Lang đi rất vui vẻ. Sáng sớm hôm sau lại gọi y đến lều của mình, khó được mà tán thưởng y một phen, sau cùng còn hỏi: “Hắn không nghi ngờ người chứ?”

“Không.” Thông thả uống trà, Nhiếp Dao nói. Cho dù y nói cái gì Thiên Lang cũng không nghi ngờ.

Hách Liên không hỏi nhiều nữa, chỉ cần bỏ được củ khoai nóng bỏng tay kia đi là tốt rồi, về phần sau đó Thiên Lang sẽ có hành động gì nàng không nghĩ nhiều. Dù sao bây giờ Nhiếp Dao đang ở Khương Nguyệt tộc, Thiên Lang nếu lại tiếp tục cả gan làm loạn cũng không dám trực tiếp dẫn binh lính đến bắt người. Hách Liên khó được tâm tình tốt nên không tiếp tục bắt Nhiếp Dao luyện bắn cung trên lưng ngựa nữa, còn dặn y nghỉ ngơi thật tốt. Rồi khỏi lều của Hách Liên thấy thời tiết không tệ, Nhiếp Dao ở trong tộc dạo qua mấy vòng mới trở về phòng mình. Ai ngờ vừa mới xốc màn lên đã thấy eo bị siết lại, có người ở bên cạnh đưa tay che lại miệng y thấp giọng nói: “Là ta!”

Hơi thở quen thuộc như vậy không cần phải nói y cũng biết là ai, giữa sự kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ) lại có một loại thoải mái khó tả, chỉ cảm thấy trái tim vẫn luôn treo lên cuối cùng cũng hạ xuống.

“Sao người lại quay lại?” Bình tĩnh lại, Nhiếp Dao hỏi.

“Đưa người đi!” Hôn gương mặt y, Thiên Lang nói. Chung quy là vẫn không thể yên tâm về người này, vì thế đi được nửa đường lại quay trở lại. Hắn biết tâm tư của Hách Liên, bởi vì sự xuất hiện của mình chỉ sợ nàng sẽ đem việc hôn ước làm thật. Cho nên đưa Dao Dao đi cùng mới là lựa chọn tốt nhất, không để cho công chúa kia có một chút khả năng thời cơ lợi dụng.

Nhiếp Dao thở dài, phát hiện cho dù là mình hay Hách Liên đều đã coi thường Thiên Lang. Nam nhân này đã quyết định làm chuyện gì thì tuyệt đối không lo lắng đến hậu quả, cho dù nguy hiểm đến tính mạng cũng muốn đem thứ gì đó thuộc về mình nắm chặt trong tay.

“Bọn Hải Chiến đâu?”

“Ta để bọn họ đi trước, ban nãy để Hỏa Nhĩ ở lại sâu trong rừng một mình tới tìm người. Dao Dao, đừng do dự nữa, đi theo ta được không?” Thiên Lang ôm Nhiếp Dao nhẹ giọng hỏi.

Y có thể từ chối sao? Nhiếp Dao cười khổ, đường lui của y đều bị Thiên Lang phong kín, ngoại trừ đi cùng hắn ra ngoài thì y không còn lựa chọn nào khác.

Quần áo Thiên Lang chính là quần áo của người dân chăn nuôi bình thường, Nhiếp Dao nghi ngờ không biết người nào trong tộc xui xẻo bị con sói này cướp quần áo. Sợ bị người phát hiện nên y lập tức gặt đầu đồng ý rời đi. Nhân lúc Thiên Lang không chú ý trước khi đi ra ngoài, y ở cửa làm một dấu hiệu nhỏ. Đó là ký hiệu ngầm để y và A Sư liên lạc.

Tất cả mọi người đều bận rộn ở mọi nơi, không ai để ý đến Nhiếp Dao và người hầu của y có gì không ổn. Mắt thấy đã dần rời xa lều trại, y vừa mới thở ra một hơi lại thấy Hách Hổ chạy theo đến bên cạnh, kêu: “Nhiếp đại ca!”

Trước khi Nhiếp Dao bị lạc đã từng bắt chuyện với Hách Hổ nhưng hắn lại không để ý tới, sau đó vẫn rất hối hận, cho rằng Nhiếp Dao gặp chuyện không may có liên quan với mình. Sau khi Nhiếp Dao trở về, Hách Hổ sợ y mang thù nên không dám lộ mặt. Đúng lúc này gặp y, vì thế đã chủ động chạy tới chào hỏi.

“Nhiếp đại ca, lần trước ta nói chuyện có hơi nặng, ngươi còn tức giận không?”

“Không có, ta làm sao lại giận Tiểu Hổ chứ?”

Người Tái Ngoại tính cách thẳng thắn, Hách Hổ thấy Nhiếp Dao nói như vậy đã tin ngay lập tức, vui vẻ nói: “Vậy Nhiếp đại ca qua nhà của ta đi, ta vừa học rất nhiều chữ, huynh xem ta viết có đúng không?”

“Ách.....” Sau người bị đẩy một cái, ý bảo y nhanh giải quyết phiền phức, Nhiếp Dao vội hỏi: “Bây giờ ta đang bận, lát nữa đi được không? Ngoan!”

Sờ sờ đầu Hách Hổ, sợ hắn lại làm phiền nên sau khi nói xong Nhiếp Dao quay người đi luôn. May là tiểu tử kia hiểu chuyện mà không đuổi theo. Đi rất xa rồi, Thiên Lang thấy xung quanh không có ai mới ôm lấy eo Nhiếp Dao, nhắc người lên chạy nhanh vào dưới tàng cây buộc Hỏa Nhĩ. Thiên Lang kéo Nhiếp Dao lên ngựa, đột nhiên hỏi: “Ngươi.....Thân thể tốt chưa? Có thể cưỡi ngựa không?”

Không nhận được mà nhớ tới trận hoan ái kia, hai má Nhiếp Dao đỏ ửng, nói: “Không sao.” Y chưa bao giờ ủy khuất chính mình, chỗ bị thương kia đã bôi thuốc rồi, dù chưa khỏi hẳn nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cưỡi ngựa.

Thiên Lang yên tâm, bắt đầu phi ngựa chạy nhanh, hắn biết người Khương Nguyệt sẽ không ngờ đến việc hắn đi rồi mà lại quay lại. Cho nên trong thời gian ngắn sẽ không phát hiện ra Nhiếp Dao mất tích. Nhưng mà hắn cũng không dám lơ là, Hỏa Nhĩ dường như hiểu được tâm tư của chủ nhân nên chạy một mạch không dừng lại, đợi đến lúc hoàng hôn đã rời xa khỏi Khương Nguyệt tộc.

7. Chương 7

Editor: Mi Mi

Beta: Ame

Lo lắng người của Khương Nguyệt tộc sẽ đuổi theo, đêm xuống Thiên Lang chỉ dám nghỉ ngơi có mấy canh giờ, trời chưa sáng đã vội vã lên đường. Giữa trưa ngày hôm sau, khi đi tới một chỗ, hắn phát hiện hai bên đường xuất hiện dấu vết của hõn chiến, vết móng ngựa cũng máu huyết loang lổ tung tóe khắp trên mặt đất cát.

Thiên Lang dừng ngựa, phi thân nhảy xuống xem xét một chút, chỉ thấy trên những tảng đá ven đường cũng lưu lại nhiều vết máu và cả vết chém bằng đao kiếm rất rõ ràng. Giữa lớp cát có một vật gì khe khẽ lóe sáng lên, hắn cúi người xuống nhặt, nguyên lai là một cái chuông nhỏ. Thứ này chính là bùa hộ thân của Hải Chiến.

Từ những vết móng ngựa còn sót lại có thể nhận thấy được, một phần trong số những con chiến mã này là của Vị Lương. Khu vực này là con đường mà tộc nhân Phong Diệu chắc chắn phải đi qua một khi chạy từ Khương Nguyệt trở về, song nó lại cách rất xa địa phận Vị Lương. Căn cứ vào dấu móng ngựa, địch nhân có khoảng hơn mười người, hơn nữa đám người này đã mai phục ở đây từ sáng sớm, ý đồ vây đánh tộc nhân của hân. Thời điểm hỗn chiến xảy ra, khẳng định là ác liệt tàn khốc vô cùng.

“Có phải bọn Hải Chiến đã gặp chuyện rồi không?” Phát hiện tình huống bất thường, Nhiếp Dao xuống ngựa. Thấy sắc mặt Thiên Lang âm trầm u ám, toàn thân tỏa ra sát khí ngập tràn chẳng khác nào dã thú chuẩn bị công kích con mồi, y bỗng nhiên cảm thấy vài phần sợ hãi, không dám tới gần đối phương, chỉ đứng bên cạnh mình ngựa, hỏi một câu như thế.

“Đúng.” Thiên Lang quay đầu nhìn lại, phát hiện chính mình đã hù dọa Nhiếp Dao thì vội vàng thu hồi ánh mắt tàn ác, kéo y lên ngựa, nói, “Ngột Khắc Đồ đã biết chuyện ta giết đệ đệ của hân, có khả năng hân sẽ gây bất lợi cho bộ tộc của ta. Chúng ta phải lập tức trở về.”

Trên đường không ngừng không nghỉ, hai người bọn họ một hơi chạy về Phong Diệu. Sau khi đến nơi, tâm tư Thiên Lang nhất thời trầm xuống. Trước mặt là một mảnh trống trải hư không, hỗn độn vô cùng. Dấu vết của một trận huyết chiến khiến cho người ta nhìn thấy mà ghê rợn cả người. Tất cả lều trại đều bị xô đổ, có nhiều chỗ còn bị đốt cháy thành tro, chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ biến thành một vùng đất chết.

Thiên Lang phi thân xuống ngựa, vọt vào lãnh địa của bộ tộc mình, ngơ ngàng mà nhìn một mảnh thảm thương bày ra trước mắt. Quê hương tươi đẹp ngày nào đã nay đã đổ nát hoang tàn. Sự trống trải và vắng lặng này làm cho lòng người phát lạnh. Hân nheo đôi mắt dằng dấy sát ý, siết chặt Mạc kiếm trong tay bằng tất cả sức lực của mình.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhiếp Dao tựa hồ làm cho Thiên Lang bình tĩnh. Hân không nói một lời nào, nặng nề lên ngựa, chạy nhanh về phía trước. Rất nhanh nhanh sau đó, hân tới con đường vắng dẫn đến suối nước nóng trước kia, xuôi theo dòng chảy đi vào sơn cốc. Lại đi thêm một đoạn đường, bất chợt có người lớn tiếng quát lên: “Ai?”

“Là ta!”

Thiên Lang phát ra ám hiệu của Phong Diệu tộc, ngay sau đó rất nhiều người ồ ạt lao ra. Dẫn đầu chính là Hải Nhạc, vừa nhìn thấy Thiên Lang, hân oán hận nói: “Người rốt cuộc đã trở về!”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đi vào rồi nói.”

Ngọn núi này có rất nhiều hang đá thiên nhiên, sau khi mọi người lục tục vào hang, Hải Nhạc mới đảo mắt nhìn qua Nhiếp Dao đang đứng bên cạnh Thiên Lang, nói: “Là tộc nhân Vị Lương làm.”

Một ngày sau khi Thiên Lang rời đi, tướng sĩ Vị Lương đột nhiên tập kích đánh lén bọn họ. Nhân số quân địch quá đông, vì để bảo vệ nữ nhân và hài tử trong tộc, Hải Nhạc không dám trực diện nghênh chiến với bọn chúng, chỉ đành lệnh cho toàn bộ tộc nhân rút lui, ẩn náu ở khe núi này. May là người của Phong Diệu tộc ai nấy cũng đều dũng mãnh thiện chiến, lại thao luyện thường xuyên, cho nên bị thương không nhiều. Thế nhưng thông đạo dẫn ra ngoài núi đã bị phong tỏa, tướng sĩ Vị Lương vây hãm khắp nơi, bọn họ chỉ có thể tạm thời lánh sâu trong núi. Chỉ ít sơn cốc này đường vào nhỏ hẹp, dễ thủ khó công, địch nhân cũng vì thế mà tạm rút.

“Địch nhân biết rất rõ phương thức hành quân của chúng ta. Vì lẽ đó, trước khi tấn công bọn chúng đã phong tỏa tất cả các con đường chúng ta có thể dùng để tháo chạy, hòng bức chúng ta chạy theo đường núi. Hơn nữa, bọn chúng đã sớm cho người mai phục trên núi, sau cùng vây hãm tộc ta ở chỗ này. Tất cả những chuyện đã xảy ra đều chứng minh một điều: trong tộc chúng ta có gian tế!” Tuy rằng Hải Nhạc không nói thẳng gian tế là ai, nhưng ánh mắt của hân vẫn luôn dừng lại trên người Nhiếp Dao, ý tứ hoài nghi không cần phải nói ra cũng biết.

“Thiên Lang, người đã trở lại!” Một tiếng gọi bất chợt vang lên, Hải Chiến từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Thiên Lang nhanh chóng kéo hắn tới trước mặt, hỏi: “Bọn Khuê thúc đâu rồi?”

“Trên đường trở về chúng ta bị người Vị Lương mai phục, Khuê thúc và Hải Anh vì yểm trợ cho ta nên đã bị bắt rồi.” Hải Chiến bị chém mấy đao, nhưng may mắn là không quá nặng. Sau khi hắn chặt vật chạy về, liền phát hiện địa phận bộ tộc đã trở thành một mảnh hoang phế tiêu điều. Sau này nhờ có ám hiệu lưu lại, hắn mới một đường đuổi được tới đây, vừa rồi nghe nói Thiên Lang trở về liền lập tức chạy ra hội họp.

“Vị Lương biết rõ về hành tung của các người như vậy, không phải rất kỳ quái hay sao?” Hải Nhạc ở một bên cười lạnh.

Thiên Lang lộ vẻ lo lắng, không trả lời câu hỏi của đối phương, chỉ nói: “Ta đi xem thương thế những tộc nhân khác một chút.”

Nhờ vào sự quyết đoán và ứng phó linh hoạt của Hải Nhạc và mấy vị trưởng lão, người bị thương cũng không nhiều. Ở trong hang núi có tích trữ lương thực, tạm thời vấn đề cơm ăn không đáng lo ngại, bất quá trong núi có tới mấy trăm người, cho dù lương thực dự trữ nhiều, nhưng cũng không được chống đỡ bao lâu. Phong Diệu có đến mấy vạn tộc nhân, có điều rất nhiều hộ bởi vì làm ăn mà phân tán tới các thành trấn bên trong quan ải, hiện nay vừa vặn có thể đi nhờ cứu viện. Hải Nhạc đã thả chim Ưng đi truyền tin, song đến bây giờ cũng chưa thấy viện quân tới tiếp ứng, phỏng chừng chim Ưng đưa tin đã bị quân địch tiêu diệt giữa đường rồi.

Nhiếp Dao đi cùng Thiên Lang tới thăm hỏi những người bị thương, đồng thời giúp bọn họ đắp thuốc. Bên trong hang núi quanh co uốn lượn, mỗi nhóm người đều cách biệt với nhau, giống như ở trong những căn nhà riêng vậy. Nguyên lai tổ tiên của Phong Diệu tộc vẫn luôn trù tính đề phòng chiến tranh, cho nên đã lợi dụng địa hình sẵn có của thiên nhiên để kiến tạo những hầm trú ẩn ở hang đá này. Thật không ngờ lại có một ngày thực sự dùng tới.

Đắp thuốc cho mọi người xong, Nhiếp Dao trở lại gian phòng mà tộc nhân Phong Diệu chuẩn bị sẵn cho Thiên Lang. Nhận thấy sắc mặt người nọ rất khó coi, y liền tiến lên định nói vài lời khuyên giải, ai ngờ hắn lại nghiêng người tránh đi, lạnh lùng nói: “Để ta yên tĩnh một chút!”

Kể từ khu quen biết cho tới nay, đây là lần đầu tiên Thiên Lang lãnh đạm với y như thế. Nhiếp Dao bỗng chốc giật mình, hỏi: “Người cũng hoài nghi ta?”

Thiên Lang không đáp, thế nhưng biểu tình trầm mặc kia đã chứng thực suy nghĩ của y. Nhiếp Dao hừ một tiếng, đang định nói vài câu châm chọc, trong tim thế nhưng bất ngờ truyền đến một hồi đau nhức. Cơn đau quá mức đột ngột này khiến y mảnh liệt nhíu chặt lông mày, ngồi phịch xuống ghế. Thấy người kia không thoải mái, Thiên Lang tựa hồ muốn đi tới điu y, song sau cùng cánh tay vẫn không cách nào vươn tới được, rốt cuộc hắn xoay người bỏ ra bên ngoài.

Cảm giác đau nhói trong tim trong nháy mắt đã qua đi, Nhiếp Dao day day vùng ngực trái, thầm nghĩ chính mình phải tìm cơ hội ly khai. Nơi này không một ai là đáng tin, kể cả Thiên Lang cũng vậy.

Không đợi Nhiếp Dao rời đi, trái lại đã có hai người tìm tới. Đích thị là Hải Anh và Khuê thúc. Trên người bọn họ chỉ chút vết thương, máu đỏ loang lổ đầy mình. Vừa thấy Nhiếp Dao, hai mắt Khuê thúc tức thì phun trào lửa giận, hắn xông lên phía trước, gào to: “Tên hỗn đản này, người bán đứng chúng ta!”

Nhiếp Dao còn chưa kịp phản ứng, cảm giác đau nhức đã lan tràn ra khắp cánh tay. Thì ra y đã bị mấy tộc nhân chế trụ. Khuê thúc hùng hổ giơ tay ý đồ tát xuống mặt y, chính là giữa đường lại bị Thiên Lang ngăn cản. Khuê thúc cả giận nói: “Tộc trưởng, người còn định hồ đồ cho tới khi nào? Y là người của Khương Nguyệt và Vị Lương, y căn bản không để ý đến người, tiếp cận người chỉ vì lợi dụng người mà thôi!”

Thiên Lang không đáp, chỉ đơn giản đẩy tay Khuê thúc ra. Khuê thúc tức giận nhưng không có chỗ phát tiết, liền nện một chưởng lên trên vách núi, giận dữ: “Người không tin thì hỏi Hải Anh đi. Hắn và ta cùng nghe được, là Ngột Khắc Đồ chính miệng nói ra, bọn ta gặp mai phục giữa đường là nhờ phúc của Lục hoàng tử Vĩnh Thặng!”

Sau khi Khuê thúc và Hải Anh bị bắt giữ, đám người của Vị Lương liền áp giải bọn họ về tộc. Ngột Khắc Đồ bởi vì cái chết của đệ đệ mà lửa giận khó kìm, ra sức tra tấn hai người bọn họ. Khuê thúc trong lúc mơ màng đã nghe được hắn nói với đám thuộc hạ rằng, chính Nhiếp Dao đã âm thầm truyền tin tới. Về sau

Ngột Khắc Đồ mãi lo chiến sự, không tiếp tục tới tra khảo bọn họ nữa, cho nên bọn họ mới có thể thừa dịp bỏ trốn trở về.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Hải Anh. Người nọ chỉ gật đầu, xem như khẳng định lời Khuê thúc vừa nói, nhưng sau khi do dự một hồi, hần lại nói: “Lúc ấy chúng ta đều bị đánh đến thần trí mơ hồ, có lẽ đã nghe lầm...”

“Tai ta rất thính, không có khả năng nghe lầm!”

Thấy Khuê thúc tức giận, Hải Anh liền ngậm miệng.

Hải Nhạc đi lên phía trước, rút thanh đao nhỏ dắt bên hông, đưa cho Thiên Lang, điềm nhiên nói: “Mặc kệ Nhiếp Dao có thân phận gì, y theo người thì là người của người. Đối với một kẻ phản bội, người có hần là biết phải làm gì đúng không?”

Thiên Lang tiếp nhận thanh đao nhỏ, lại nhìn về phía Nhiếp Dao. Người nọ vô cùng bình tĩnh, dùng đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng vào mắt mình, không hề có lấy một tia sợ hãi. Bộ dáng thanh nhã bình thản kia cứ như thể y là một người ngoài cuộc hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

“Người không định nói cái gì với ta sao?” Thiên Lang hỏi.

Nhiếp Dao khinh miệt hạ mi, cười lạnh: “Người căn bản là không tin, sao ta lại phải hao tâm tốn sức mà giải thích?”

Chỉ cần y giải thích, hần sẽ tin, bất kể lời nói có giả dối hay sứt sẹo cỡ nào. Chính là... Thiên Lang nhìn Nhiếp Dao, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú kia tràn ngập ngạo khí, ngay cả một chữ cũng lười không muốn nhả ra.

Chung quy vẫn là không muốn bức bách y, Thiên Lang ném đao sang một bên, trầm giọng nói: “Giải y tới địa lao!”

“Thì ra đây là cái mà người gọi là ‘yêu’! Sớm biết như thế, ta cần gì phải trở về cùng người?”

Khi đi lướt qua người Thiên Lang, Nhiếp Dao nhẹ giọng nói ra một câu như thế. Thanh âm thống khổ tựa đông đầy ủy khuất trong lòng. Nghĩ tới mấy ngày hôm nay, hai người đồng sinh cộng tử, trái tim Thiên Lang bất chợt run lên, cơ hồ muốn vươn tay kéo người nọ trở về. Song tâm tư vẫn còn một tia lý trí, hần để mặc tộc nhân đưa người nọ rời đi.

Nhiếp Dao cứ như vậy bị giam vào địa lao. Cái gọi là địa lao, kỳ thật chỉ là một sơn động chật hẹp, cửa động có bố trí hàng rào, ngoại trừ đến người đến đưa cơm lúc chạng vạng thì hoàn toàn không thấy một ai. Y nhằm chán ngồi xếp bằng chân ở cửa động, dựa lưng vào rào gỗ, gõ nhẹ ngón tay lên đùi.

Dọc đường y đều có lưu ám ký, A Sữu hần là sẽ nhanh chóng đuổi tới đây thôi. Rốt cuộc y nên chờ hần tới cứu, hay là tự cứu chính mình, hoặc là chờ con sói kia...

Bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân, Nhiếp Dao ngẩng đầu, phát hiện người tới không phải là A Sữu, cũng chẳng phải Thiên Lang, mà là một nhân vật thật khó lòng nghĩ đến.

“Thiên Lang bị bọn Hải Nhạc thuyết phục, đã quyết định giết người.” Hải Anh mở khóa hàng rào, nói với Nhiếp Dao: “Thừa dịp bọn họ còn chưa quyết định thời gian động thủ, mau bỏ trốn cùng ta.”

“Tại sao người lại cứu ta?” Nghe nói Thiên Lang muốn giết mình, sắc mặt Nhiếp Dao khế biến, y đứng lên, hỏi.

“Kỳ thực ta cũng không nghe thấy lời Ngột Khắc Đồ nói, bất quá nếu như Khuê thúc khẳng định là người, ta cũng không có cách nào giúp người biện bạch. Ta sợ trách lầm người tốt, cho nên... Đừng nói nhiều nữa, mau theo ta đi.”

Trước tiên Hải Anh đưa mũ cho Nhiếp Dao đội lên, sau đó dẫn y rời khỏi địa lao. Trên núi tộc nhân tuân tra phòng vệ không ít, bất quá công phu của Hải Anh không tồi, dễ dàng tránh được tầm mắt của bọn họ mà đi xuống chân núi. Chạy một mạch cả quãng đường dài, sau cùng hần dừng lại trước một bụi cỏ, đi vào, dắt ra một con ngựa.

Nhiếp Dao nhìn về xa xăm, trước mặt núi đá chập trùng, sương khói mập mờ ẩn hiện, tựa hồ hơi nước lưu động giữa tầng không. Đó chính là suối nước nóng mà lần trước Thiên Lang dẫn y đến tắm rửa. Nghe được bước chân ngày một tới gần của Hải Anh, Nhiếp Dao thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Người hình như rất quen thuộc đường đi lối lại nơi này.”

“Đúng vậy, ta thường đến vùng phụ cận nơi đây săn bắn.” Hải Anh đưa cương ngựa cho Nhiếp Dao, tiếp lời: “Đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp nữa.”

Nhiếp Dao nhìn lướt qua cương ngựa, không đáp lời mà hỏi ngược lại: “Ta thực muốn biết, người hy vọng ta bỏ đi như vậy, là thật tâm muốn giúp ta, hay là xuất phát từ mục đích nào khác?”

“Người nói cái gì?”

“Kỳ thực, người mới là gian tế đúng không?”

Hải Anh biến sắc, tựa hồ đang lo lắng tìm lý do ứng đối. Nhiếp Dao thấy thế thì hừ một tiếng, “Ngột Khắc Đồ mai phục trên đường, vốn là muốn giết Thiên Lang, đáng tiếc lại chỉ bắt được vài tên tiểu tốt. Nếu như hắn chỉ thả một mình người, khả năng người sẽ bị hoài nghi, cho nên biện pháp tốt nhất chính là thả luôn cả Khuê thúc, sau đó lợi dụng Khuê thúc khai ra ta. Một khi Thiên Lang giết ta, Vĩnh Thặng nhất định sẽ tấn công Phong Diệu, đến lúc đó các người mất một binh một tốt cũng có thể giải quyết địch nhân. Người thấy ta nói có đúng không?”

Hải Anh đích thật là gian tế Vị Lương. Lúc này nghe Nhiếp Dao nói đến là lưu loát, tựa hồ tận mắt chứng kiến tất cả mọi việc diễn ra, hắn bắt giác toát ra một thân đầy mồ hôi lạnh, run giọng hỏi: “Làm sao người biết được?”

Nhiếp Dao ngạo nghễ cười: “Khi ta ba tuổi thì đã có thể nói dối hoàn hảo gấp trăm lần người rồi, muốn gạt ta, người còn quá non kém. Thiên Lang từng đã nói với ta, nơi này nặng mùi lưu huỳnh, dã thú sẽ không dám lớn vồn, người thân là một tộc nhân tại sao có thể đến chỗ này để mà săn bắn? Còn nói cái gì mà Thiên Lang muốn giết ta, hắn không phải là tên ngốc, hậu quả giết ta chắc chắn hắn hiểu được. Vì thế cho nên bất kể ta có phải là gian tế hay không, hắn cũng tuyệt không động thủ. Người hắn là không thấy hắn có sát ý với ta, cho nên mới đưa ta rời đi, nói không chừng ta vừa quay lưng người sẽ bắn lén ta một tiễn, sau đó vu oan cho Phong Diệu tộc. Người hình như rất thích dùng chiêu này, trước đó không lâu còn bắn lén lúc ta đang ở dưới suối nữa nóng nữa.”

Lại bị nói trúng rồi, gương mặt vẫn luôn mỉm cười của Hải Anh nhất thời chuyển thành nhe răng trợn mắt, hắn rút dao găm dắt ở bên hông, hung ác nói: “Ta vốn còn định để người sống lâu thêm một lúc, nhưng nếu người đã nhìn ra chân tướng rồi, vậy thì ta chỉ có thể lập tức giải quyết!”

Thấy lưỡi dao quét tới, Nhiếp Dao lắc mình bỏ chạy. Mà Hải Anh vừa mới bị bóc trần âm mưu, còn đang cảm thấy luống cuống không thôi, đao pháp cũng không tuân theo bất luận quy tắc gì, chỉ vội vã đuổi theo chém chém giết giết. Đúng lúc ấy một thanh âm chói tai bất chợt vang lên: “Dừng tay!”

Hàn quang xé toạc không gian bay tới, Hải Anh theo bản năng giơ tay chống đỡ, dao găm trong nháy mắt bị chém làm đôi. Thiên Lang lập tức tung chưởng đánh bay hắn ra xa. Chưởng kia vô cùng tàn nhẫn, Hải Anh trúng chiêu nhất thời phun ra một búng máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Nhiếp Dao tùy tiện ném cái mũ trên đầu xuống, cười khanh khách mà đi đến bên người Thiên Lang, nói: “Ta biết người sẽ đến cứu ta, vừa rồi người vẫn luôn lén lút đi theo chúng ta đúng không?”

Thiên Lang vừa rồi định mang Nhiếp Dao rời đi, nhưng lại phát hiện có người nhanh chân đến trước. Chưa hiểu được mục đích Hải Anh, hắn liền không lên tiếng mà lảng lảng theo sau. Công phu của Hải Anh còn kém hắn rất nhiều, đương nhiên sẽ không phát giác được, tiếp đó hắn thấy Hải Anh định gây bất lợi đối với Nhiếp Dao, cho nên vội vàng ra tay ứng cứu.

Thiên Lang quan sát Nhiếp Dao một hồi. Người nọ đã không còn bày ra bộ dáng thống khổ đau thương lúc trước, trái lại ánh mắt tràn ngập ý cười, cực kỳ đáng yêu hết như khi bọn họ sơ ngộ ngày xưa. Điều này khiến cho tâm tình Thiên Lang lâm vào hoảng hốt, hắn thực muốn biết đâu mới là chân diện mục của đôi phương, hay là, tất cả đều không phải.

“Nói cho ta biết đi, người rốt cuộc là một người như thế nào?” Hắn khàn khàn lên tiếng.

Nhiếp Dao biến sắc, ngay sau đó lại lập tức mỉm cười: “Người dường như vẫn còn hoài nghi ta? Nếu không tin, bắt nhốt ta lại là được rồi.”

Khẩu khí không hề mang theo một tia sợ hãi, là vì y biết mình sẽ không bắt trói y, lại càng không nỡ tổn thương y.

“Người vẫn luôn lợi dụng ta đúng không?”

“Người nói cái gì?”

“Bí mật có liên quan đến khu vực phía sau núi, ngoại trừ mấy vị trưởng lão trong tộc và Hải Nhạc ra, ta chỉ nói với một mình người. Ta biết bọn họ sẽ bao giờ tiết lộ, bằng không cũng đâu cần chờ tới tận hôm nay.”

Nhiếp Dao khẽ cắn môi, không nói gì.

Thiên Lang mỉm cười, giữa ánh đường lạnh lẽo bắt chợt xẹt qua một chút ưu thương, nhẹ giọng nói: “Vào đêm do thám Vị Lương, ta trúng tên, sau khi người giúp ta đắp thuốc, ta đã liên tục phát sốt. Ta giao chiến với Vị Lương đã nhiều lần, rất quen thuộc độc dược mà bọn chúng sử dụng, những thứ đó vốn không thể gây thương tổn cho ta được, vì thế ta cảm thấy kỳ quái vô cùng. Trở về ta đã cẩn thận kiểm tra đầu mũi tên nọ, phát hiện độc tố không khác biệt so với trước đây, do đó ta nghĩ thứ khiến cho ta phát sốt, không phải là mũi tên độc kia, mà là độc trong dược của người.”

Hắn nhìn Nhiếp Dao, hy vọng người nọ có thể lên tiếng phủ định, nhưng hoàn toàn không có. Im lặng một hồi lâu, Nhiếp Dao mỉm cười, gật đầu nói: “Cũng không phải là độc, chỉ là một loại dược làm tăng thân nhiệt thôi, nhưng cũng đủ làm cho người ta nằm bẹp mấy ngày. Ta từng nghe nói rất nhiều tin đồn liên quan đến người, muốn tự mình chứng thực một chút xem người có thật sự dũng mãnh như trong truyền thuyết hay không. Sự thật chứng minh đích xác là như thế. Dược vật này cũng chỉ có thể làm cho người khó chịu một chút xiu.” Nếu đã bị vạch trần thì nói dối là điều không cần thiết nữa. Chính là y không nghĩ Thiên Lang lại là người suy nghĩ sâu xa như thế, ngay từ đầu liền hắn đã nghi ngờ mình, vậy những quan tâm lo lắng sau này chẳng lẽ đều là lớp nguy trang của hắn thôi sao?

Trong lòng tự nhiên có phần khó chịu, Nhiếp Dao híp đôi mắt phượng, lại nghe Thiên Lang nói: “Hỏa Nhĩ tính tình ác liệt, ngoại trừ ta, nó sẽ không nghe lệnh bất cứ ai, thế nhưng lại thần phục người, điều này chứng minh người thuật ngữ mã. Nếu đã như vậy người sao có thể bị chiến mã kinh hãi mà đá văng? Đây chẳng qua là thủ đoạn người dùng để tiếp cận ta đi?” Thiên Lang vẫn luôn cho rằng hai người gặp nhau là nhân duyên trời cao ban tặng, chẳng ngờ tất cả đều là một ván cờ đã sớm được bài binh bố trận từ lâu, dù hắn từng chút từng chút hãm sâu, sau đó không lưu tình mà dứt bỏ.

Khó trách lần này trở về bộ lạc Thiên Lang lại dị thường lãnh đạm với mình, nguyên lai hắn đã xác định mọi chuyện đều do mình sắp đặt. Nghĩ thế Nhiếp Dao lại hỏi: “Người đã sớm hoài nghi, vậy tại sao trong mộ cung của Quỷ Ngao còn ăn dược ta đưa?”

“Người liều mạng cứu ta, ta sao có thể hoài nghi người? Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi, hơn nữa, dược người đưa, cho dù là độc dược, ta cũng sẽ ăn.”

Thanh âm của Thiên Lang trong gió đêm lạnh lẽo nghe càng có vẻ thê lương cô độc vạn phần. Chính là Nhiếp Dao lại thờ ơ, thần nhiên nói: “Người yên tâm, đó đều là những loại dược tốt nhất, khi đó ta còn cần đến người, đương nhiên sẽ không dùng độc hại người, cứu người thoát khỏi bầy sói cũng là do mục đích này.”

“Vậy thì... Mật báo cho Ngột Khắc Đồ về hành trình của chúng ta cũng là... người?” Vấn đề này Thiên Lang cực kỳ không muốn đi đối mặt, thậm chí hắn còn bức ép chính mình rằng đó là hành động của Hải Anh. Nhưng mà hắn lại không thể. Ở trước mặt tộc nhân Khương Nguyệt, Nhiếp Dao không thừa nhận quan hệ với hắn, nhưng đêm hôm khuya khoắt lại trộm thả hắn đi, ý đồ cũng quá rõ ràng rồi. Mấy lời như sợ người của Khương Nguyệt tộc đuổi theo đều là đối gạt, người nọ đã sớm biết con đường phía trước mai phục trùng điệp, nếu như lúc ấy chính mình không bắt chợt quyết định trở về, có lẽ đã bỏ mạng tại cánh đồng hoang vu ấy.

“Sự thật là thế phải không? Dao Dao, người vì cái gì lại phải làm như vậy? Nếu người muốn giết ta hắn là cơ hội đã có rất nhiều, cần gì phiền toái như vậy...”

Nhiếp Dao giơ tay lên, ngăn cản Thiên Lang nói tiếp. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, ngón tay đặc biệt trắng nõn thon dài, là bàn tay điển hình của một phú gia công tử chuyên cầm quạt gảy đàn. Y nhìn vào tay mình, mỉm cười nói: “Người đã quên, ta là hoàng tử, là lục hiền vương của Vĩnh Thặng, mấy chuyện giết người này sao có thể gắn liền với ta?”

Thanh âm nhẹ như làn gió, lại tựa một mũi thương hung hăng đâm thẳng vào lòng Thiên Lang. Hắn khô khốc nói: “Bởi vì ngươi là phò mã của tộc Khương Nguyệt, sợ gây phiền hà cho bọn chúng, nên mới lừa ta đi rồi đi, kế tiếp liền mượn tay Ngột Khắc Đồ để diệt trừ ta? Phong Diệu và Vị Lương đánh nhau, Khương Nguyệt liền thành ngư ông đắc lợi, tính toán của ngươi là như thế này sao?”

Nhiếp Dao thực sắc khoái mà gât đầu: “Tất cả mọi người đều nói ngươi và huynh đệ Ngột Khắc là dũng sĩ thảo nguyên, nhưng kỳ ra so với bọn họ, ngươi mới là địch thủ chân chính nhất. Vì thế cho nên ta lập kế tiếp cận ngươi, lợi dụng mâu thuẫn giữa các người để khơi mào chinh chiến. Hải Nhạc không nói sai, bản đồ quân sự và binh pháp ứng chiến của bộ tộc các người là ta đưa cho Ngột Khắc Đồ.”

“Vì sao?” Thiên Lang vô cùng mờ mịt mà hỏi một câu như thế. Không biết hắn đang hỏi người kia tại sao phải làm như vậy, hay là muốn hỏi y vì cái gì lại tuyệt tình như thế.

Nhiếp Dao nhíu mày, “Thiên Lang, ngươi là một hán tử hào sảng phóng khoáng, nếu đứng trên một lập trường khác, có lẽ chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Đáng tiếc ngươi là thủ lĩnh của Phong Diệu, đã thế còn mưu toan nhất thống Trung Châu, thử hỏi thân làm hoàng tử Thiên triều, ta sao có thể buông tha cho ngươi được?”

“Ta đoạt Mặc kiếm chỉ là muốn thống nhất mảnh thảo nguyên này, để mọi người có sinh hoạt sung túc và yên ổn, không bị chiến loạn giày vò. Cho tới bây giờ, ta chưa từng nghĩ sẽ nhất thống Trung Châu, càng không định xâm lược quê hương đất nước của ngươi...”

“Sau khi ngươi thống nhất thảo nguyên, tự nhiên sẽ muốn nhiều hơn nữa. Dục vọng của con người vĩnh viễn là vô hạn, không phải sao?” Nhiếp Dao cười cười, hỏi Thiên Lang.

Ánh trăng thản nhiên phủ một lớp mặt nạ màu trắng bạc lên gương mặt của Nhiếp Dao. Hiện tại y đã không còn mang bộ dáng cà lơ phất phơ của một quý công tử như lúc bình thường, trái lại vô cùng ngạo nghễ và hiên ngang. Đôi con ngươi đen láy lập lòe ánh sáng, lộ ra thần thái vương giả bức người, lãnh liệt như trăng ở trên trời, khiến người ta khó mà không ngưỡng mộ.

Nguyên lai đây mới là gương mặt thật của y. Thì ra đây là một hồi chinh chiến còn chưa bắt đầu đã định trước sẽ thất bại thảm thương dành cho Thiên Lang hắn. Ba năm trước, khi hắn để lại trái tim mình ở chốn kinh thành thì bại cục ngày hôm nay đã được định đoạt.

Trong lòng có cảm giác bị người vô tình mà xé rách đến phát đau, so ra, những thương thế do nanh lang vuốt sói của ngày hôm ấy lại chẳng đáng kể chút nào. Bàn tay cầm kiếm của Thiên Lang bất chợt phát run nhẹ nhẹ, sau đó hắn nghiêm nghị nói: “Dao Dao, vì sao ngươi có thể đối với ta như vậy? Trên đời này, ngươi sẽ không thể tìm thấy một người yêu ngươi như ta! Yêu đến mức không hề toan tính hay là suy nghĩ, chỉ cần một câu nói của ngươi, cái mạng này ta cũng có thể không chút ngần ngại dâng lên!”

Nhiếp Dao khẽ nâng mi mắt, liếc nhìn Thiên Lang, lần đầu tiên trên mặt y nổi lên một vẻ tái nhợt vô cùng không tương thích. Những lời nói phi thường khí phách này, nếu đổi lại là người khác nói ra, y nửa chữ cũng sẽ không tin. Chính là lời này lại thốt ra từ miệng Thiên Lang, y lại không cách nào không tin được!

Trong lòng đột nhiên có phần bối rối, Nhiếp Dao vội trấn định tinh thần, lớn tiếng đáp lời: “Ai quy định rằng nếu ngươi yêu ta, ta nhất định phải yêu lại ngươi? Đám thị thiếp của ta người nào cũng nói yêu ta, nếu ta đều nhất nhất đáp lại, chẳng phải sẽ mệt chết hay sao? Huống chi, người ngươi yêu căn bản không phải ta, mà chỉ là một hình ảnh đầy giả dối của ba năm về trước mà thôi.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Thiên Lang, y lại nói: “Kỳ thật ta căn bản không phải tên hoàng tử thuần lương ôn nhu mà ngươi ấp ủ trong lòng. Ta giúp chữa trị cho người bị thương, chẳng qua là để giữ gìn danh tiếng hiền vương, trên thực tế sống chết của những kẻ ta không hề để ở trong lòng. Ta chỉ coi trọng có người ích cho mình, nếu ngươi không phải Thiên Lang tộc trưởng của Phong Diệu tộc thì ta thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn ngươi một cái, chứ nói gì đến yêu với thích?”

“Ta biết! Ta biết cho tới bây giờ người chưa từng thích ta. Nhưng ta không coi đó là vấn đề, ta đã từng nghĩ về sau chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian, từ từ rồi sẽ thấu hiểu lẫn nhau...” Hiện tại hần mới biết ngay từ đầu Nhiếp Dao đã không định cho mình thời gian, tất cả thân mật và gần gũi đều là ngồi nỏ chờ nhóm lửa.

Đau xót đến cùng cực, bỗng chốc biến thành lửa giận ngập lòng. Thiên Lang nhớ đến những ngày mới gặp Nhiếp Dao, người nọ ngồi dưới bóng cây, đòi mình giúp y hái lá. Bộ dáng biếng nhác ngây thơ khi ấy đã khơi gợi tất cả thương yêu và duyên tiếc trong lòng mình, khiến cho mình một lòng chỉ muốn bảo hộ y. Rốt cuộc người này căn bản không cần mình bảo hộ, tất cả ôn nhu yếu đuối kia đều là giả, là giả!

Hần gầm nhẹ, “Trong lòng người mạng người lại rẻ mạt như thế sao? Tất cả đám người trong hoàng thất người đều vô tình như vậy? Vì để đạt được mục đích, không tiếc hủy hoại toàn bộ tộc nhân bộ lạc khác? Bọn họ cũng là con người, không phải quân cờ cho người đùa bỡn!” Hần không bận tâm chuyện Dao Dao không yêu hần, không để lòng việc y đối với hần có sát tâm. Thế nhưng hần không thể tha thứ khi y coi thường sinh mệnh người khác như vậy. Khuôn mặt tươi cười ôn hòa nhã nhặn còn hần sâu trong trí nhớ của ba năm về trước, đó mới là Dao Dao, Dao Dao của hần không thể là một kẻ lạnh lùng độc ác như thế này!

Sát khí bức người, Thiên Lang như một con sói ngoan độc hung tàn giữa thảo nguyên hoang vu rộng lớn, cho dù đã chìm trong giấc ngủ đông, nhưng khí phách vương giả cùng dã tính nguyên thủy kia vẫn không cách nào che giấu được. Trong đôi mắt hần bỗng chốc tràn đầy lạnh lẽo khôn cùng, toàn thân bất động nhưng tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cho đối phương một kích trí mạng.

Đây mới là Thiên Lang, là con một Hải Đông Thanh (*) cao ngạo tràn đầy bá khí không ngừng chao liệng trên thảo nguyên bát ngát. Cho dù lớn lên ở chốn cung đình, chứng kiến đủ loại tình phong huyết vũ, thế nhưng Nhiếp Dao vẫn không khỏi phát run. Y có cảm giác thứ mà mình phải đối mặt vào giờ phút này không phải con người, mà là một con sói hoang, tàn ác hung hiểm mà con người không có khả năng chống chọi. Y biết, nếu có thể, bất cứ lúc nào nam nhân này cũng muốn xé mình thành muôn vàn mảnh nhỏ, không hề có chút do dự nào.

(*) Hải Đông Thanh: tên khoa học: *Falco rusticolus*: một loại ác điều khổng lồ

“Hoàng thất không có tình phụ – tử.” Ổn định tinh thần, Nhiếp Dao lên tiếng: “Chỉ cần có lợi, ngay cả phụ tử cũng đều có thể không cần, huống chi là người khác?”

Thiên Lang bước tới, toàn thân mang theo sát khí âm lãnh vô cùng. Nhìn xuống thanh Mạc kiếm mà hần nắm chặt trong tay, Nhiếp Dao bắt giác định lùi về phía sau một chút, nhưng rốt cục vẫn không làm, chỉ lạnh mặt quan sát người nọ chậm rãi đến gần. Hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, y có thể thấy được hận ý cùng sát khí như muốn bắn vọt ra khỏi đôi đồng tử của đối phương.

Hần sẽ động thủ sao? Dùng chính thanh kiếm Trung Châu này, không chút do dự mà đâm tới phía mình...

Nhãn thần chuyên chú nhìn người đối diện, cư nhiên y thật cao hứng khi thấy được bộ dáng tràn đầy khí phách này. Nhiếp Dao siết nhẹ nắm tay thành quyền, khẽ khàng run rẩy. Đó là sự hưng phấn trước khi bắt đầu quyết đấu trước. Y lặng lẽ chờ hần ra tay, lặng lẽ chờ hần đâm tới một kích.

Song rốt cuộc Thiên Lang cũng không hạ thủ. Sau khi trầm mặc hồi lâu, sát khí ngập đầy đáy mắt dần dần lắng xuống, hần đưa tay khẽ nâng cầm Nhiếp Dao, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống môi của đối phương.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, trong lúc nhất thời Nhiếp Dao không biết nên phản ứng như thế nào. Y chỉ cảm thấy bên hông căng cứng, thân thể bị đối phương gắt gao ôm chặt. Đầu lưỡi mềm mại của người kia nương theo đường nét khéo môi y mà mơn trớn trên đầu, tựa hồ đang nhắm nháp một món điểm tâm thơm ngon mềm ngọt khiến hần yêu thích không thôi. Thiên Lang thuận thế đẩy đầu lưỡi tiến vào khoang miệng đối phương, khác với sự tùy hứng và bạo tàn đòi hỏi cho bằng được ở trong dĩ vãng, lần này hần dịu dàng quần lấy môi lưỡi người kia, nhẹ nhàng khuấy đảo, từng chút từng chút kích thích cảm giác của y.

Ngọt ngào và âu yếm, khiến cho Nhiếp Dao có loại xúc động như muốn rơi vào vực thẳm. Trái tim đập đến là dồn dập, thần trí bởi vì hô hấp không thông mà bắt đầu hỗn loạn mơ hồ. Trong nháy mắt suy nghĩ muốn đẩy ra đối phương đã hoàn toàn tiêu tán, y theo bản năng đáp lại nhiệt tình của Thiên Lang. Những tiếng thở dốc không ngừng tràn ra từ khe môi của hai người, bọn họ trầm luân trong khí tức của nhau. Cái cảm

giác giống như dùng rượu độc để giải khát này, làm cho không một ai có thể tự dè nén cơn tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

“Có phải người biết ta sẽ không còn sống được bao lâu, nên mới không thêm nguy trang tiếp nữa, mà trắng trợn phơi bày con người thật ở trước mặt ta?” Đang hôn, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai của Nhiếp Dao. Toàn thân y nhất thời cứng ngắc, thần trí cũng theo đó mà gấp rút trở về. Y cuống quýt đẩy Thiên Lang ra.

Một mảnh nhu tình kiều diễm tan vào trong gió, ánh mắt Thiên Lang bỗng nhiên trở nên tàn nhẫn lạ thường. Hắn nhìn thẳng vào y, vung mạnh Mặc kiếm đang nắm trong tay. Sau một tia sáng rét lạnh lóe lên, vạt áo đã bị chém thành hai đoạn, hắn điềm nhiên nói: “Nhiếp Dao, hôm nay chúng ta cắt áo đoạn tình, ân đoạn nghĩa tuyệt, ngày sau nếu có gặp gỡ ở chốn sa trường, ta nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình!” Nói xong hắn xoay người bỏ đi. Dưới ánh trăng mờ nhạt, kiếm phong xuất ra những tia sáng lạnh liệt vô cùng, tựa hồ minh chứng cho lời thề này của hắn.

Gió lạnh thổi quá, cuốn bay vạt áo đã đứt lìa kia cuộn vài vòng trở trên mặt đất, rồi lẫn khuất vào trong cát đá giữa thảo nguyên. Nhiếp Dao lạnh mặt thờ ơ, sau khi im lặng một hồi lâu, mới vươn tay kéo con ngựa đang đứng một bên tới, phi người nhảy lên.

Cảm giác ám áp từ cái ôm của Thiên Lang lúc vừa rồi nhanh chóng bị gió thổi bay, thay vào đó là vài phần hàn ý. Bất chợt, Nhiếp Dao có xúc động muốn quay đầu nhìn lại, thế nhưng rốt cục vẫn là nhịn xuống. Y biết trường hợp gặp lại Thiên Lang ở chốn sa trường sẽ không thể phát sinh, bởi vì người nọ không có khả năng sống hết đêm nay. Một khi đã như vậy, quay đầu lại hay là không thì có cái gì khác nhau đâu?

Nhiếp Dao giật giật dây cương, điều khiển ngựa chạy về phía trước. Y giở bày binh bố trận, hiển nhiên sẽ dự đoán được phương hướng vây đánh của Vị Lương, cho nên dễ dàng tránh thoát mà rời khỏi địa phận của Phong Diệu tộc. Mãi miết chạy hồi lâu, Nhiếp Dao nghe thấy một hồi thanh âm réo rắt thê lương từ phía trước truyền đến, Một chú Ưng nhỏ xẹt ngang giữa bầu trời trời cao, vừng vàng đậu xuống vai y. Đó là huyết ưng mà y và A Sữu dùng để trao đổi tin tức.

Khứ giác của huyết ưng cực kỳ linh mẫn, ngay khi còn cách vài dặm đã ngửi được khí tức của Nhiếp Dao, lập tức sải cánh mà bay nhanh đến, chỉ trong giây lát đã xuất hiện bên cạnh y rồi. A Sữu kìm cương điều khiển ngựa quay đầu, cùng chạy song song với Nhiếp Dao, cười cười, nói: “Hình như sự tình phát triển không quá giống như mong đợi của người.”

Nhiếp Dao liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên đáp: “Chỉ cần đạt được mục đích thì quá trình có gì quan trọng đâu.”

“Chính là người nào đó dường như cũng không muốn tên Thiên Lang kia gặp rủi ro đâu.”

“Người thật lắm lời!” Nhiếp Dao nhún mày, hỏi: “Bên phía Vị Lương thế nào?”

“Ngột Khắc Đồ đã biết Thiên Lang nắm được Mặc kiếm trong tay, đang tự mình dẫn binh chạy tới.” A Sữu nhún vai, cảm thán: “Thật sự là bùn nhão không thể xây tường. Nếu ngay từ đầu sau khi nhận được mật hàm của ta, hắn liền dẫn binh đến bao vây Phong Diệu, vậy thì đám người kia có lẽ đã bị tiêu diệt rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, thừa dịp bọn họ còn chưa phong kín lối ra, chúng ta nhanh chóng rời đi, đến lúc hai bộ tộc của bọn chúng đánh nhau, liền không liên quan đến chúng ta nữa.”

Nhiếp Dao không đáp, tin tức quân sự của Phong Diệu sau khi y tới đây ba ngày đã nắm được trong tay. Những cơ quan cất giấu tư liệu có thể che mắt được Hải Anh, nhưng lại không thể làm khó y được. Sau này, y dùng huyết ưng để truyền tin cho A Sữu, bảo A Sữu mật báo với Ngột Khắc Đồ. Bọn họ có mật thám ẩn mình ở Vị Lương, cho nên A Sữu muốn giành được tín nhiệm của Ngột Khắc Đồ là một chuyện vô cùng đơn giản. Hơn nữa thanh kiếm Trung Châu lại xuất hiện rất đúng lúc, điều này khiến cho kế hoạch của y lại càng viên mãn hơn. Đáng tiếc Ngột Khắc Đồ lại chủ quan khinh địch, chỉ phái đi hơn ngàn tinh binh, vì thế mới cho tộc nhân của Phong Diệu có cơ hội chạy thoát.

“Còn một điểm ta không rõ, nếu tinh binh của Vị Lương đã ngăn chặn đường thoát của ngọn núi, vậy thì vì sao không đồng thời tiến quân từ cả hai phía, mà lại rút lui để chờ viện binh? Nếu tộc nhân Phong Diệu thừa cơ trốn được, bọn chúng chẳng phải thất bại ngay trong gang tấc hay sao?”

Bàn về võ công, A Sữu có thể coi là bậc nhất, song hẳn lại không hiểu về đạo dùng binh. Nghe xong hẳn nói xong, Nhiếp Dao liền âm thầm cười: “Binh sĩ Vị Lương chỉ có một ngàn người, nếu tách ra chặn đánh từ hai phía, nhân số mỗi bên chỉ còn một nửa, không hơn được Phong Diệu là bao. Mặc khác người Phong Diệu lại cường tráng bư hãn, nếu tử chiến đến cùng chắc chắn sĩ khí ngút trời, e rằng Vị Lương sẽ thua. Đây chính là đạo lý tức nước vỡ bờ, khi nước lũ tràn đê, ắt là không cách nào chống đỡ được. Cho nên bọn chúng trước tiên lui binh ra xa trăm dặm, thoát nhìn có phần lơ lửng, thế nhưng chỗ nào cũng thiết hạ bẫy rập phục binh, người của Phong Diệu thấy quân địch vẫn đi, nhất định sẽ chạy tới các bộ lạc để cầu cứu viện, mà những người được cử đi này hiển nhiên phải là cao thủ trong bộ tộc.”

“Như vậy bọn chúng có thể dễ dàng bắt được cao thủ của đối phương, đợi sau khi đại quân tiến đến, liền dốc toàn lực tiến công. Khi đó, cao thủ trong tộc đã mất đi hơn phân nửa, muốn san bằng ngọn núi kia liền đơn giản hơn nhiều.” A Sữu tiếp lời.

Nhiếp Dao gật đầu, “Xem ra Ngột Khắc Đồ cũng có chút đầu óc.”

“Có đầu óc cũng vẫn kém xa người, tiêu diệt tam tộc mà chỉ như một trò cười. Lại nói, ta vừa nhận được tin tức, bởi vì Thiên Lang cướp người đi nên Hách Liên đã đích thân dẫn hơn trăm kỵ binh tinh nhuệ chạy tới Phong Diệu. Nếu bọn họ vừa vặn gặp được cuộc chiến giữa Vị Lương và Phong Diệu, người nói hậu quả sẽ như thế nào?” A Sữu cười cười. Lục hoàng tử của bọn họ vẫn luôn dựa trên nguyên tắc không nắm chắc thì không đánh, cho nên mọi việc đều được tính toán kỹ lưỡng trước khi tiến hành. Trong tộc Khương Nguyệt đương nhiên cũng có mặt thám của bọn họ, muốn để Hách Liên tin rằng Nhiếp Dao là bị Thiên Lang bắt cóc đi thật sự quá giản đơn.

Tiêu diệt tam tộc...

Nhiếp Dao khẽ hé môi lẩm nhẩm một điều gì đó. Vào đêm trước khi cùng với Hách Liên rời khỏi kinh thành, phụ vương đã gọi y tới ngự thư phòng. Lúc ấy, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, phụ vương trầm ngâm một hồi lâu, sau đó hạ bút viết ra bốn chữ ấy, chờ y đọc xong liền bỏ vào chậu than thiêu rụi. Đó chính là thánh chỉ của phụ vương, không cần phải diễn giải nhiều, y đã hiểu hết toàn bộ.

Thiên Lang rất thông minh, nhưng hẳn vẫn không đoán được dụng tâm chân chính của y. Y đối phó với Phong Diệu và Vị Lương không phải là vì Khương Nguyệt. Trên thực tế, đồng thời tiêu diệt cả ba bộ tộc của bọn họ mới là mục đích thực sự của y.

Phong Diệu và Vị Lương là hai bộ tộc binh hùng tướng mạnh cường thịnh vô cùng, mà Khương Nguyệt thì tộc nhân đông đúc. Cuộc chiến tranh giành lãnh thổ giữa các bộ tộc này cũng uy hiếp ít nhiều đến sự bình yên của Vĩnh Thặng. Mãi cho tới năm gần đây, Nhị hoàng tử của Vĩnh Thặng là Nhiếp Anh đóng quân nơi biên ải thì phong tình huyết vũ mới giảm bớt vài phần. Song ngay cả như vậy, sự tồn tại của ba bộ tộc này vẫn là một mầm họa, cho nên, biện pháp tốt nhất chính là triệt để tiêu trừ.

Trong ba bộ tộc thì Khương Nguyệt là yếu nhất, tạm thời không có bất kỳ uy hiếp nào. Nhiếp Dao có rất nhiều thị thiếp, thêm hay bớt một Hách Liên cũng chẳng hề gì. Thêm nữa nữ nhân này tính tình đơn giản lại khảng khái, thực dễ khống chế vô cùng, mặt khác Hách Hổ tuổi còn quá nhỏ, vì thế, nếu muốn cầm quyền Khương Nguyệt với y mà nói, thực sự dễ dàng như trở bàn tay. Đó cũng là lý do y đặt mục tiêu chủ chốt lên Vị Lương và Phong Diệu, thúc đẩy bọn họ tàn sát lẫn nhau. Về phần Khương Nguyệt tộc, mai này có muốn diệt trừ hay không cũng chỉ là một ý niệm đơn giản của y thôi. Nhưng không ngờ ông trời tương trợ, dẫn dắt bọn họ tự chui đầu vào mớ lưới này.

Y vốn không vội diệt trừ Khương Nguyệt, chính là bọn họ tự mình tìm chết, thì có thể trách được ai. Y không quan tâm tới sinh mệnh của người khác, chỉ cần đạt được mục đích sau cùng, hy sinh vài bộ tộc thì có là gì đâu.

Hoàng thất vô tình, những lời này Thiên Lang nói đúng. Thân là người trong hoàng tộc, lạnh lùng chính là thứ bắt buộc phải có, và cũng thứ đã gắn liền với vận mệnh bọn họ kể từ lúc được sinh ra. Cũng giống như phụ vương có sủng ái y bao nhiêu đi chăng nữa, thế nhưng thời điểm Thái tử đăng cơ, vẫn nhất mực đuổi y ra ngoài quan ải. Nhiệm vụ diệt trừ tam tộc này cũng là hành vi gián tiếp tước đi binh quyền trong tay y. Bề phái của y và Nhiếp Anh có thể lực tương đương với vây cánh của Thái tử. Mà Nhiếp Anh đã tự động giao nộp binh quyền, đóng quân ở biên ải xa xôi, rời khỏi kinh thành, vậy thì người có thể uy hiếp ngôi vị hoàng đế của Thái tử chỉ còn lại mình y. Thời điểm này đẩy y ra ngoài quan ải, chờ một năm rưỡi nữa, đến

khi y có thể trở về thì căn cơ của tân hoàng cũng đã được củng cố. Đến lúc ấy, cho dù y có hồi kinh cũng không cách nào tranh dành với Thái tử. Một mũi tên bắn rơi hai con chim nhạn, đây mới là dụng tâm thực sự của phụ hoàng.

Kỳ thật cho tới bây giờ y cũng không quá hứng thú cái ngôi vị hoàng đế kia. Mỗi ngày mệt mỏi vì chính sự, làm sao so được với sự tiêu diêu tự tại của một vương gia. Điểm này y rất hiểu, mà phụ vương cũng hiểu. Thế nhưng hiểu là một chuyện làm được lại là một chuyện khác xa. Bởi vì giữa từng cơn sóng gió phân tranh của bè nọ phái kia thì ngay cả người trong hoàng tộc như bọn họ cũng là tiến thoái lưỡng nan.

Cho nên y rời xa chốn thị phi kia, qua ngoài quan ải. Vốn dĩ y tưởng rằng muốn tiêu diệt tam tộc cần cần tốn chút thời gian, không ngờ mới hơn một tháng mọi chuyện đã sắp đặt thành. Y biết, nếu không có sự tín nhiệm của Thiên Lang, kế hoạch không có khả năng tiến hành thuận lợi đến như vậy. Người kia dùng tất cả những gì hắn có để bảo hộ mình, cho dù là phụ vương hay huynh đệ cùng chung huyết thống cũng không chắc đã làm được như thế. Người kia, dốc hết ruột gan, toàn tâm toàn ý đối đãi với y.

Chỉ là một lần gặp gỡ thoáng qua vào ba năm về trước, cái gì đã khiến người ấy dốc hết tất cả tâm tư vào phần tình cảm kia? Sự cố chấp đến cả tính mệnh cũng không cần của người kia khiến cho y sợ hãi, cũng làm cho y nghi hoặc. Y chưa bao giờ tiếp xúc với một thứ tình cảm như vậy, song y biết, phần tình ý kia, kiếp này y rất mãi mãi không có cơ hội để đón nhận.

Trước mắt mơ hồ hiện lên hình Thiên Lang dắt y chạy khỏi bầy sói vào đêm trăng ấy, Nhiếp Dao bắt giặc ngựa đầu nhìn lên vệt sáng ở phía chân trời. Ánh trăng nhạt nhòa ảm đạm, không gian mơ màng thực thực hư hư... Y vội vàng khép mắt hồng che giấu một giọt nước mắt lăn tăn dâng trào ở dưới bờ mi.

Thật sự là bởi vì không muốn tự ôm phiền phức, nên mình mới hết lần này đến lần khác buông bỏ cơ hội ám sát Thiên Lang sao? Hay là... Mình đã quyến luyến sự yêu thích của đối phương rồi?

Ngày đó khi một người mà y tưởng rằng đã chết lại bất ngờ xuất hiện ở ngay trước mặt, y chẳng những không hề cảm thấy chán nản và thất bại, ngược lại lại thấy may mắn nhiều hơn. Nhiếp Dao biết Thiên Lang nhất định phải chết, thế nhưng vẫn lấy loại lý do để trì hoãn kéo dài, kéo tới cuối cùng, không thể không buông tay được thì mới thôi.

Ngực trái bất chợt dấy lên đau đớn, tựa như trái tim bị khoét một lỗ sâu. May là cảm giác này chỉ sau một chốc thì tiêu thất, Nhiếp Dao đè chặt ***g ngực của mình, thở hổn hển vài hơi tận lực kìm nén cơn đau nhức.

Mấy ngày nay tim cứ luôn đau đớn thành cơn, lúc ban đầu y còn không để ý, nhưng cơn đau càng lúc càng thường xuyên và kịch liệt hơn. Y có từng tự xem mạch cho mình, song lại không tìm ra bệnh, chỉ nghĩ là khí huyết không thông, nhưng xem ra hiện tại hình như không ổn thỏa lắm.

“Có lẽ người kia không hẳn là không quan trọng giống như người nghĩ đâu.” Thanh âm thản nhiên của A Sửu truyền đến, “Thật sự nhẫn tâm nhìn hắn chết sao?”

Nhiếp Dao ngẩn ra, “Cái gì?”

“Một người khi ở bên cạnh có thể mang tới niềm vui cho người, sau khi rời đi lại nóng gan nóng ruột vì người, người thực sự cam nguyện vứt bỏ hắn sao?”

Y không biết, tất cả đều đến quá nhanh, nhanh tới nỗi khiến cho y không phải làm sao. Y không phủ nhận rằng mình thích Thiên Lang, nhưng rốt cuộc thích tới mức độ nào? Liệu có thể thích đến mức vì hắn mà vứt bỏ toàn bộ kế hoạch của mình hay không...

Cơn đau nơi ngực trái đã ngừng lại, Nhiếp Dao rút về tay, chợt thấy trong tay có chút khác thường liền mở bàn tay ra. Trong lòng bàn tay có một phiến lá vàng đã sớm héo khô. Tâm tư bỗng chốc nao nao, chiếc lá này ngày đó Thiên Lang đã dùng để tấu khúc cho y nghe. Còn tưởng người nọ đã sớm ném đi, chẳng ngờ hắn vẫn luôn giữ lại. Thì ra vừa rồi trong lúc ôm hôn, hắn đã nhét chiếc lá này vào trong ngực của mình, xem như vô thanh vô tức tuyên cáo thu hồi tình cảm với mình.

Lúc ấy y hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt, không hề phát giác được động tác của Thiên Lang. Nếu thì mà người kia đặt vào không phải lá cây, mà là lợi kiếm...

Trong lòng bất chợt dâng lên một tia lãnh ý, nhưng ngay sau đó ý cũng hiểu được tâm tư của mình. Cho tới bây giờ ý vẫn luôn không hề cảnh giác Thiên Lang, cho dù cùng hãn ân đoạn nghĩa tuyệt, cho dù biết rõ bất cứ lúc nào hãn cũng có thể giết chết mình, thế nhưng lại không hề mảy may phòng bị. Nguyên lai từ sâu trong tiềm thức ý đã hoàn toàn tin người kia, toàn tâm toàn ý tin tưởng rằng hãn tuyệt đối sẽ không thương tổn đến mình.

Trái tim đang dao động đột nhiên trấn định lại, Nhiếp Dao kìm cương dừng ngựa. A Sữu cũng dừng lại theo, mười mấy năm ở chung, hãn sớm đã hiểu thấy tâm tư của ý rồi, vì thế mở lời: “Nghĩ cho kỹ, giờ phút này đại quân Vị Lương đã tới gần địa phận Phong Diệu tộc, người quay lại sẽ nguy hiểm vô cùng.”

Nhiếp Dao mỉm cười, thảo mảnh ngọc tùy thân xuống, đưa cho hãn, nói: “Mang nó đi tìm nhị ca của ta, cứ nói có người khởi binh làm loạn ở trên đất Phong Diệu, bảo hãn cấp tốc dẫn quân đi trấn áp.”

A Sữu lại nói: “Chiêu này người nghĩ dùng được sao? Đại quân trong quan ải, có quân lệnh còn chưa chắc đã nghe theo, huống chi người chỉ là một hoàng tử bé nhỏ.”

Nhiếp Dao giục ngựa chạy về hướng ngược lại, quát vọng vào trong gió lớn: “Người nên biết uy hiếp hãn một chút. Nói với hãn rằng, nếu không muốn lục đệ có chuyện thì hãy lập tức dẫn binh xuất quan!”

Lời còn chưa dứt hãn, người đã chạy xa hơn mấy trượng. Không còn thời gian nữa, ý phải nhanh chóng trở về trước khi Vị Lương dẫn đại quân tới. Ý không biết mình yêu Thiên Lang bao nhiêu, nhưng là ý biết Thiên Lang thương ý đến nhường nào. Vậy là đủ rồi! Người nọ cả cuộc đời này cũng sẽ không làm chuyện tổn hại đến mình, vậy thì lần này cũng thế thôi. Một người quý trọng mình như thế, tuyệt đối không thể để hãn rời đi, cho dù là chết, hãn cũng chỉ có thể chết trên tay mình!

8. Chương 8

Editor: Mi Mi

Beta: Ame

Ánh trăng ấy, giờ phút này cũng đang thản nhiên rơi xuống trên mình Thiên Lang. Người nọ một mình một ngựa bay nhảy trên thảo nguyên rộng lớn, phía sau là mười mấy tên dũng sĩ Phong Diệu đang muốn xông ra để cứu viện. Đây không phải là một biện pháp tốt, thế nhưng cũng không còn cách nào khác nữa rồi. Chim Ưng dùng để truyền tin trong tộc đều không còn nữa, bọn họ lại không thể đợi chờ thêm. Tất cả các điểm truyền tin ở trên núi đều có mai phục, tạm thời có thể ứng phó thêm một thời gian, hãn nhất định phải tranh thủ đoạn thời gian này để dọn sạch quân cứu viện. Nghĩ lại một chút, nếu như hiện tại hãn cứ thế xông ra ngoài, chắc chắn sẽ có cơ hội giết chết Ngột Khắc Đồ, chỉ là e rằng sẽ phải liều mạng. Nhưng dù sao thì, người ấy đã mang trái tim hãn đi rồi, còn sống cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi, chỉ bằng cứ oanh oanh liệt liệt mà đại chiến một hồi đi.

Phía trước truyền đến thanh âm vó ngựa phi nhanh như gió, chẳng bao lâu sao một đoàn nhân mã đã xuất hiện ở phía xa xa. Thiên Lang phóng nhãn thần sắc bén, nhanh chóng phát hiện một nữ nhân khoác áo lông đỏ ở trong đoàn người. Người tới là Hách Liên, đi theo nàng ta có chừng một trăm kỵ sĩ, người nào người nấy bưng hãn cường liệt, sát khí đằng đằng.

Vó ngựa rền vang, chỉ trong nháy mắt, Hách Liên cao giọng quát lên một tiếng, cả đám tộc nhân đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc tức thì thúc ngựa ra roi, chia làm hai ngả chạy tới vây lấy Thiên Lang.

“Thiên Lang, người mang Lục Hoàng tử đi đâu rồi!”

Thì ra sau khi Hách Liên biết người là do Thiên Lang bắt đi, trong lòng liền lo lắng hãn có mưu đồ khác, vừa hận lại vừa đau. Khương Nguyệt tộc nếu như còn tiếp tục nhún nhường, về sau sẽ khó lòng sống bình yên trên thảo nguyên này nữa. Vì thế, nàng lập tức dẫn binh khiêu chiến. Nhiếp Dao thân là Hoàng tử của Vĩnh Thặng, là hôn phu tương lai của nàng, điều này ai ai cũng biết. Nàng đoán rằng Thiên Lang chắc chắn không dám thực sự gây khó dễ mình, cho nên cũng không hề e ngại, vừa đụng độ đã lập tức chất vấn ngay.

Thấy Hách Liên đích thân chạy tới tìm người, đã thể sự quan tâm cùng tình ý còn hiển lộ bên trong lời nói, Thiên Lang bất mãn dạt dào, thản nhiên đáp, “Y đi rồi, các người không gặp hay sao?”

“Đi rồi?” Hách Liên sững sốt, ngay sau đó cả giận nói, “Nói bậy! Người cố tình đến cướp y, sao tự nhiên lại dễ dàng chịu thả? Người giấu y ở đâu, lập tức giao người ra đây!”

Tộc nhân của tộc Phong Diệu thất Hách Liên lỗ mãng cũng đều lộ vẻ tức giận, nhưng lúc này không nên sinh sự thêm. Bọn họ vì thế đồng loạt quay sang Thiên Lang để chờ chỉ thị.

Thiên Lang vốn dĩ tưởng rằng Nhiếp Dao đã đi tới chỗ Hách Liên. Nhưng là, nếu nàng ta đã nói không gặp y, vậy thì điều này có nghĩa là y đã đi tới một nơi khác. Không về Khương Nguyệt tộc, y còn có thể đi đến nơi nào?

Nhiều đôi mày kiếm, hần liền cười khở một tiếng. Dao Dao, chẳng lẽ ngay cả tộc Khương Nguyệt cũng đã nằm trong kế hoạch của người sao? Là người cảm thấy sự tồn tại của ba bộ tộc chúng ta uy hiếp đến giang sơn Vĩnh Thặng, vì thế mới nhẫn tâm để cho chúng ta lưỡng bại câu thương, tự mình thanh toán lẫn nhau? Tính mạng của mấy vạn người ở trong ba bộ tộc, ở trong mắt người, có lẽ này ngay cả một con kiến cũng không bằng?

“Ta không hề bịa chuyện. Y thực sự đã đi rồi.” Thiên Lang nói, “Công chúa, chúng ta không nên tranh đấu, đại quân của Vị Lương sẽ lập tức đến đây thôi, vẫn là cẩn thận suy ngẫm phải làm sao thoát ra mới là thượng sách.”

“Đại quân của Vị Lương?” Hách Liên tuy rằng tích cách ác liệt, thế nhưng cũng không phải người lỗ mãng, chứng kiến Thiên Lang dẫn quân bỏ đi giữa đêm khuya, vốn dĩ đã thấy có chút lạ kỳ, nay lại nghe được lời hần nói, liền nhớ tới đội kỵ binh vừa mới loáng thoáng nhìn thấy. Nàng biết tình thế bất ổn, vội hỏi, “Vị Lương vì sao lại muốn tấn công các người?”

“Bởi vì ta giết Ngột Khắc Báo, đoạt lấy Mặc kiếm của Quý Ngao.” Thiên Lang giơ thanh kiếm trong tay lên. Toàn bộ tộc nhân Khương Nguyệt Tộc đồng thời toát ra thần phục cùng nể sợ. Hần cười khở một tiếng, ở trên thảo nguyên rộng lớn này, việc đoạt được bội kiếm Quý Ngao đã trở thành giấc mơ của toàn bộ dũng sĩ. Mọi người ai ai cũng ước ao, thế nhưng lại không biết thanh kiếm này có bao nhiêu phiền toái.

Hách Liên trưng ra vẻ mặt thèm muốn lại pha thêm vài phần tán thưởng, nói, “Ta vẫn luôn cho rằng truyền thuyết về thanh kiếm này chỉ là một câu chuyện đồng thoại, không ngờ lại thực sự có người lấy được.”

Chủ nhân của Mặc kiếm sẽ trở thành chúa tể của thảo nguyên, trở thành một vị anh hùng độc nhất vô nhị. Đây là truyền thuyết do những người dân du mục rỉ tai nhau kể lại. Cho nên, sau khi nhìn thấy Mặc kiếm trong tay Thiên Lang, thái độ của đám người trong Khương Nguyệt tộc đối với hần bỗng chốc trở nên sùng kính hần lên, mà ngữ khí của Hách Liên cũng theo đó mà mềm mại đi rất nhiều. Tộc Phong Diệu không hung ác bạo tàn giống như người Vị Lương, uy tín của Thiên Lang ở trên thảo nguyên này cũng rất cao, hần có được Mặc kiếm so ra là điều tốt hơn cả. Nhớ tới Ngột Khắc Đồ tham lam vô hạn nọ, Hách Liên lại hỏi, “Người đã có Mặc kiếm, cần gì phải sợ Ngột Khắc Đồ?”

“Báo săn có dũng mãnh đi chăng nữa, cũng không cách nào chống đỡ được một đám ác lang.”

Thiên Lang kể lại sự tình bị Vị Lương vây đánh cho nên mới phải đi ra ngoài cầu xin cứu viện. Hách Liên nghe xong vội đáp lời, “Đi theo ta. Vừa rồi trên đường chúng ta tới đây có bắt gặp một đám kỵ binh cũng không đông lắm, có lẽ còn có cơ hội thoát ra ngoài.”

Nàng điều khiển ngựa đi trước dẫn đường, Thiên Lang dẫn người bám gót theo sau. Ai ngờ, bọn họ vừa đi chưa được mấy dặm, liền thấy một đoàn nhân mã đông nghìn nghịt xuất hiện ở ngay dãy núi hiểm trở phía trước mặt. Thì ra địch nhân đã vây khốn tất cả những điểm mấu chốt có thể đi ra bên ngoài của Phong Diệu tộc rồi. Khi đám người Hách Liên tới đây, bọn chúng cũng đã nhìn thấy, chẳng qua là mắt nhắm mắt mở để nàng tiến vào cho nên mới không xuất mã mà thôi. Về phần Nhiếp Dao, người này tinh thông bày binh bố trận, vừa quan sát địa hình đã đoán được thủ pháp của đối phương. Khi đó, binh lính Vị Lương không nhiều, vòng vây còn nhiều lỗ hổng, cho nên y dễ dàng lẩn trốn thoát đi. Chính là đám người Thiên Lang lại không được may mắn như vậy, đội quân chủ lực đã tới, các bày rập đều đã bố trí thỏa đáng cả rồi, chỉ chờ lệnh xuất quân là tức thì công kích.

Hách Liên ghìem cương, hỏi, “Làm sao bây giờ?”

“Đi chỗ khác tìm một vùng có thể trận mai phục yếu hơn.” Hải Nhạc nói. Hắn dù gì cũng đã xem qua không ít binh thư, cũng hiểu biết một chút về binh pháp.

Bị dồn vào tình thế cấp bách một sống hai chết, cả hai bộ tộc tự nhiên gạt bỏ hiềm khích bấy lâu, nghe theo chỉ dẫn của người nọ. Thiên Lang không nói nhiều, nhưng trực giác nói cho hắn biết, nhân số của kẻ thù lớn hơn so với những gì hắn tưởng rất nhiều, hiện tại chỉ hy vọng có thể thoát ra trước khi bị đại quân của địch nhân vây hãm. Ngay sau đó, hắn rống lên một tiếng rồi mạnh mẽ lao đi.

Đáng tiếc, kẻ thù ở chỗ nào cũng đều phi thường đông đảo, muốn mở đường máu thoát thân ít nhất cũng phải hao tổn phân nửa đoàn quân. Nhìn thấy thực lực của đối phương, Hải Nhạc liền lộ vẻ lo âu, trầm ngâm cân nhắc trong giây lát, khẽ cắn môi, quay đầu nhìn về phía Thiên Lang, “Người hạ lệnh đi.”

Thiên Lang nhìn sang Hách Liên, chỉ thấy nàng nói, “Người của tộc Khương Nguyệt không sợ chết, nếu quyết định liều mạng xông ra, chúng ta chắc chắn sẽ đi theo!”

Thực sự là một nữ tử kiên cường chính trực. Nếu như nàng biết kẻ muốn đẩy nàng vào tử lộ, đuối cùng giết tận cả bộ tộc của nàng lại chính là người nàng muốn cứu, chẳng hiểu sẽ có cảm giác như thế nào nữa? Thiên Lang ngẩng đầu nhìn mảnh trăng lơ lửng trên cao, một luồng ánh sáng thanh lương mà đậm nhạt nhẹ nhàng chiếu rọi cả vùng thảo nguyên. Chẳng biết lúc này, ánh sáng ấy có phải cũng đang rơi xuống thân mình người nọ hay không?

Nam nhân xinh đẹp đến động lòng người, mà lại lạnh lùng bội tình bạc nghĩa ấy...

Có lẽ người không sai, mà chính ta, một kẻ tùy tiện đem lòng yêu thương người, mới là người sai hơn cả.

Thoáng ổn định lại tinh thần còn đang rối loạn, Thiên Lang khẽ gờ Mặc kiếm trong tay, trầm giọng quát, “Trận chiến hôm nay, cho dù có chết cũng không hối hận!”

Thanh âm vừa mới thốt ra, hắn đã thúc ngựa phóng về phía trước. Địch nhân mai phục ở tiền phương vừa thấy đám người Thiên Lang xông tới thì lập tức nổi kèn lệnh lên, giương cung lấp tên, sẵn sàng nghênh chiến. Nhưng đúng vào lúc này, phương xa truyền đến một tiếng ngựa hí rất dài, một con ngựa đỏ thẫm phi thân vọt tới, phía sau còn có rất nhiều chiến mã đuổi theo. Tuấn mã nọ tựa hồ một đường bị truy đuổi gắt gao đã sớm rơi vào mệt mỏi, mặc kệ chủ nhân không ngừng thúc ngựa ra roi, nhưng vẫn không cách nào chạy nhanh hơn được.

Thấy rõ người đang cưỡi ngựa chạy tới, Hách Liên thất thanh kêu lên, “Tiểu Hổ!”

Người cưỡi con tuấn mã đỏ thẫm kia đích thị là Hách Hổ. Trước khi Nhiếp Dao rời đi đã từng nói chuyện một hồi hắn, sau này Hách Hổ hay tin người nọ đã bị kẻ khác cướp đi, liền âm thầm tự trách bản thân mình vì sao ngay lúc ấy lại không đề cao cảnh giác. Cũng vì lý do đó, hắn mới khẩn cầu tử tử cho mình cũng đi cứu người, nhưng là Hách Liên lại không đồng ý, cho nên, hắn liền lén lút bám theo. Chẳng ngờ, giữa đường gặp phải đại quân của Ngột Khắc Đồ, vì thế hắn bị truy đuổi ráo riết bức ép phải chạy tới đây. Cũng may, Ngột Khắc Đồ chỉ xem hắn như con chuột nhắt để mà trêu cho, cho nên vẫn chưa hề hạ đồng thủ, bằng không, hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này.

Nhìn thấy Hách Hổ, Hách Liên nhất thời luống cuống tay chân, lập tức thúc ngựa chạy ra nghênh đón. Hách Hổ mỗi lúc một tới gần chỗ tỷ tỷ, thế nhưng ngay khi chỉ còn cách mục tiêu có một bước chân, hắn lại bị đại quân phía sau bắt kịp. Một cây trường thương buộc tua đỏ rực xuyên tới. Trong tiếng kêu kinh hãi, Hách Hổ bị mũi thương kia hất thẳng lên trời. Người xuất thủ không phải ai khác chính là Ngột Khắc Đồ đang dẫn binh xông đến.

Đệ đệ bị hất tung lên không trung, Hách Liên cả kinh đến mức suýt chút nữa thì ngất xỉu. Sau khi bình ổn lại tinh thần, nàng mới nhìn rõ thì ra Ngột Khắc Đồ chỉ xuyên tới được chiếc áo lông chồn của Hách Hổ mà thôi. Mũi thương lạnh lẽo như băng được đâm thẳng vào sau cổ áo, treo Hách Hổ lơ lửng ở giữa không gian. Thân thương không ngừng rung lắc, khiến cho hắn kinh hãi đến mức tái cả mặt mày, nhưng là vẫn cố sức cật chặt bờ môi, không chịu cầu xin tha thứ.

“Hách Liên công chúa, chúng ta lại gặp nhau rồi. Thì ra đây là đệ đệ của nàng, ta còn tưởng là một con mèo nhỏ ở đâu chạy lạc vào đây chứ.” Ngột Khắc Đồ và Ngột Khắc Báo là huynh đệ song sinh, cả hai đều

một thân mình đồng da sắt, vạm vỡ tráng kiện vô cùng. Hắn đã từng gặp Hách Liên vài lần, đối với nàng chính là đã gặp nghe từ lâu. Hôm nay bao vây Phong Diệu, không ngờ nàng thế mà cũng có mặt ở đây, không khỏi vui mừng khôn xiết. Ánh mắt hắn bám chặt lên người nàng, trong lòng âm thầm mưu tính sau khi tiêu diệt tộc Phong Diệu sẽ tiện tay bắt luôn nàng về, từ từ nháp nháp tư vị nóng bỏng từ thân thể kia.

Bị ánh mắt hạ lưu dâm tiện của Ngột Khắc Đồ trực diện quét tới, Hách Liên chỉ hận không thể xông tới móc mắt hắn ra. Nhưng đệ đệ còn đang ở trong tay của đối phương, nàng đành phải kìm nén lửa giận trong lòng, nói, “Có gì từ từ nói chuyện, trước thả đệ đệ của ta ra.”

“Được. Dùng Mặc kiếm để đổi, ta sẽ tạm tha mạng cho tiểu tử này.” Ngột Khắc Đồ vốn dĩ sắc dục đầy lòng, thế nhưng cũng không đến nỗi quên đi mục đích. Đệ đệ của hắn bị Thiên Lang giết chết, hắn chắc chắn không thể bỏ qua, lại thấy người kia tay cầm Mặc kiếm, ở cùng với Hách Liên, nên liền thừa cơ uy hiếp. Miễn là nắm được Mặc kiếm trong tay, một tên Thiên Lang có làm cái thá gì đâu. Hắn sẽ dùng máu huyết toàn bộ tộc nhân Phong Diệu để hiến tế linh hồn đệ đệ!

Nghe được lời của Ngột Khắc Đồ, Hách Liên vội vàng quay đầu nhìn lại phía Thiên Lang. Nàng biết mở miệng cầu xin người nọ mang Mặc kiếm ra trao đổi chẳng khác nào yêu cầu một chuyện thánh nhân cũng khó thể làm, thế nhưng vẫn áp ôm một phần hy vọng, thành khẩn nói, “Cầu người cứu đệ đệ của ta, Mặc kiếm kia cho dù liệu chết ta cũng sẽ giúp người đoạt lại!”

“Không thể!” Hải Nhạc ở một bên phản đối, nói, “Ngột Khắc Đồ gian ác tàn độc, cho dù có giao kiếm cho hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho tiểu tử kia!” Kỳ thực, đây chỉ là một phần nguyên nhân, trọng yếu hơn là, thanh Mặc kiếm kia ngoại trừ danh tiếng lẫy lừng cũng với tính tượng trưng cho Vương giả, còn là một công cụ hữu ích để cổ vũ nâng cao sĩ khí tộc nhân. Mọi người đồng tâm hiệp lực không phải không có khả năng chọc thủng vòng vây để lao ra ngoài. Hiện tại, địch mạnh ta yếu, nếu lại giao kiếm, không khác gì hai tay dâng mạng mình lên cho đối thủ, đích thức là một hành động xuẩn ngốc vô cùng.

“Mặc kiếm có trân quý hơn nữa thì cũng không thể bằng sinh mệnh của một người.” Thiên Lang thúc ngựa chạy về phía kẻ thù, cao giọng quát, “Thả hắn ra trước, Mặc kiếm ở đây tự tới lấy đi.”

Ngột Khắc Đồ cười lạnh, trường thương uyển chuyển múa một vòng ở giữa tầng không, thân thương rung lắc dữ dội không chống đỡ nổi sức năng của Hách Hổ. Trong khi đó tướng sĩ xung quang vung đao múa kiếm, chỉ chờ tiểu tử kia rơi xuống là liền chém tới một phen. Hách Liên nhìn mà trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng phóng ngựa lại gần, hô lớn, “Dừng tay!”

Không để ý tới Hách Liên, Ngột Khắc Đồ chăm chăm nhìn vào Thiên Lang, ánh mắt mỗi lúc càng thêm rét lạnh, “Ném thanh kiếm tới đây!”

Tính mạng của Hách Hổ lúc này đích thực là ngàn cân treo sợi tóc, Thiên Lang vì thế cũng không nhiều lời, giơ tay ném thẳng Mặc kiếm về phía Ngột Khắc Đồ. Người nọ vung tay đón lấy, quét mắt lên thanh kiếm trường tồn đến cả ngàn năm. Chỉ thấy vỏ bao hoa văn kín mít, hàn quang tản mát xung quanh, mặc dù chưa kiếm chưa rời vỏ nhưng là khí thế đã phảng phất lan tràn. Hắn nhìn không được, ha ha cười thành tiếng, “Thanh kiếm Trung Châu rốt cuộc đã ở trên tay ta rồi!”

“Tuân thủ lời hứa, thả người đi!” Thấy Ngột Khắc Đồ dùng một tay giữ thương, thân thương lại càng thêm rung rắc nguy hiểm bội phần, Thiên Lang vội vàng quát lên.

“Được, thả hắn!” Ngột Khắc Đồ điên cuồng cười lạnh, giơ cao cây thương phóng đi, ném văng Hách Hổ vào giữa không trung.

Tình thế phi thường nguy hiểm, Thiên Lang không kịp nghĩ nhiều, nhún người nhảy lên kéo lấy thất lưng Hách Hổ, kéo hắn tiến vào trong ngực của mình. Ngột Khắc Đồ thấy thế, tiếng cười lạnh nhất thời trầm xuống, gương mặt lập tức biến sắc về phía hai người kia. Đám người Hách Liên vội vàng bắn tên phản kích, đẩy lui mũi tên đang xé gió bay tới nơi này.

Thiên Lang từng trải sa trường, lâm vào hiểm nguy không hề sợ hãi, ở giữa không trung vẫn luôn bảo vệ Hách Hổ. Sau khi nhảy vút lên cao, hắn liền hạ xuống trước người một tên tướng lĩnh đang muốn vung đao bổ tới phía mình. Hắn nhanh tay cản lại, thuận thế đoạt đao, đánh người nọ rớt xuống khỏi lưng ngựa. Sau khi trèo lên ngựa, hắn lại tận lực kẹp chân sắt vào bụng tuấn mã mưu đồ thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Nhưng đúng lúc này, từ trong bóng tối lại truyền tới một thanh âm xé gió của mũi tên bắn lên xẹt ngang vùng trời. Chỉ dựa vào thanh âm này thôi cũng đủ biết người bắt tên là một cao thủ nội công thâm hậu. Trong một nháy mắt, mũi tên đã vụt đến, Thiên Lang vội vã lắc mình né tránh. Khó khăn lắm mới thoát được mũi tên đoạt mệnh kia, chẳng ngờ phía sau lại có một tên tướng lĩnh tranh thủ thời cơ cung đao hung hăng chém vào lưng hắn.

Thấy Thiên Lang lâm vào tình thế nguy hiểm, tộc nhân Phong Diệu và cả Khương Nguyệt đều điên cuồng phóng tiễn phủ kín bầu trời. Chính là mũi tên mặc dù sắc nhọn, thế nhưng khoảng cách lại quá qua, không thể nào đối chọi với lưỡi đao tàn độc. Sống chết ở ngay trước mắt, Thiên Lang vội vàng dùng chân móc lấy bàn đạp, trở mình ôm lấy Hách Hổ ngã xuống khỏi yên ngựa, nửa thân lơ lửng ở bên ngoài. Cũng vào lúc ấy, một thanh âm cực kỳ chói tai xuyên thủng không gian mà truyền tới. Một mũi tên ngấp đầu duệ khí từ trong bóng tối vun vút lao ra, đánh bay lưỡi đao nặng gần mười cân sang một bên. Kế tiếp, một mũi tên nữa lại bắn tới, xuyên thủng vùng ngực của tên tướng lĩnh kia, kéo theo hắn bật khỏi lưng ngựa, bay về phía xa.

Trong nháy mắt, bầu không khí tựa hồ đông cứng lại. Tất cả những người có mặt ở chỗ này đều là cả ngày làm bạn với cung tiễn, đương nhiên hiểu được muốn bắn ra một mũi tên có khí thế như thế phải cần bao nhiêu lực tay. Thiên Lang càng vạn phần sửng sốt, mượn lực xoay người trở về lưng ngựa, nhìn theo ánh mắt mọi người. Chỉ thấy ở trên bãi đất trông có một chiến mã đơn độc oai phong đứng đó, bên trên còn có một vị công tử trẻ tuổi tay cầm trường cung, chỉ thẳng về phía binh mã Vị Lương.

“Hắn là của ta!” Nhiếp Dao hí hóp đôi mắt phượng, quát lớn.

Thanh âm trong trẻo mà tràn đầy nội lực, mang theo vài phần hung ác rét lạnh vút lên. Người kia một thân trường bào cuộn cuộn trong gió lộng, cười trên bạch mã trắng thuần, cả người ngả ngả nghiêng nghiêng tựa hồ như một thiếu niên đang đi du ngoạn. Thế nhưng cũng chính thiếu niên này vừa mới bắn ra mũi tên sắc bén đến lợi hại kia. Về biếng nhác tùy tiện thường ngày đã sớm chìm sâu xuống, giữa chân mày y toát lên một khí phách ngạo nghễ mà sắc lạnh như dao. Sau khi quát lên một tiếng, y thu cung giục ngựa chạy về phía địch nhân. Uy lực khủng khiếp của mũi tên vừa rồi khiến cho không một ai dám bước lên ngăn cản, mặc cho y từng bước từng bước tiến tới trước mặt mình.

Thấy người tới là Nhiếp Dao, không chỉ đáng người Hải Nhạc phải giật mình kinh ngạc, mà tộc nhân của Khương Nguyệt tộc lại càng sửng sốt nhiều hơn. Hình ảnh Nhiếp Dao bị Hách Xích trêu chọc ở trên yến tiệc chào đón hôm nào vẫn còn mồn một hiện ra trước mặt, ai mà ngờ được, chỉ mới không gặp mấy ngày, người nọ đã đại phát thần uy. Hách Xích ở một bên càng toát đầy mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ, sự sắc bén cùng uy lực của mũi tên vừa rồi sợ rằng chính mình rèn luyện thêm mười năm nữa cũng không đạt được. Chính mình cứ nhiên không biết trời cao đất dày là khiêu khích y, còn may là y cũng không thực sự động thủ với mình...

“Dao Dao...” Chằm chằm nhìn vào Nhiếp Dao đang vội vã chạy tới nơi này, Thiên Lang nhin không được mà thì thầm một câu như thế. Trước mắt vẫn là khuôn mặt ấy, thế nhưng hắn lại cảm thấy thật ngỡ ngàng xa xôi, tâm tư cũng đã loạn rồi, tất cả đều ngập suy nghĩ: Vì sao y lại tới? Y, rốt cuộc trở lại để làm gì?

“Sau này đừng cậy mạnh mà làm anh hùng, đừng vì một người không liên quan mà bất chấp tính mạng.” Nhiếp Dao vẻ mặt lạnh băng, thế nhưng trong lòng lại là từng cơn giận dữ. Y thật sự muốn đạp con sói ngu này xuống ngựa hung hăng đánh cho một hồi, làm cái gì không làm lại muốn làm anh hùng, hắn không biết rằng anh hùng đều không thể trường mệnh hay sao?

Vừa rồi, khi Nhiếp Dao chạy tới, đại quân Vị Lương bao vây bên ngoài Phong Diệu đã phát hiện và phóng tiễn tấn công. Song y không muốn dây dưa cùng với bọn chúng nên đã ra tay không hề chần chừ, đoạt lấy tuấn mã và cung tên của hắn, đồng thời dùng hắn làm đề tiến vào vòng vây, vừa vạn chứng kiến được một màn xuất thủ cứu người của Thiên Lang lúc ấy. Tuy rằng với võ công của người nọ, hắn là có thể ứng phó tới cùng, thế nhưng y vẫn không khỏi vạn phần kinh hãi, sau cùng lại nhin không được mà rat ay.

“Thì ra... công phu của ngươi tốt như vậy.” Hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Thiên Lang mượn phiên than thở, Nhiếp Dao thì âm thầm nháy mắt lên, nhẹ giọng đáp, “Dù sao ta đã gạt ngươi rất nhiều, nhiều thêm một chuyện cũng đâu cần phải để tâm.”

Sau khi ổn định lại tâm tư, y liền quay sang nhìn Ngột Khắc Đồ, mỉm cười, nói, “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Ngột Khắc Đồ ngây ngẩn cả người, thất thanh hỏi, “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Khi hắn tới Vĩnh Thặng báỉ kiến đã từng gặp mặt Nhiếp Dao, người này phong thái oai hùng, bề ngoài tuấn lãng, ăn nói văn nhã nhẹ nhàng, có tiếng là một hiền vương, thế nhưng chưa từng có ai nói rằng y biết võ công cả. Sau này, Ngột Khắc Đồ biết được Nhiếp Dao bị Thiên Lang bắt mang về bộ tộc, đã lệnh cho Hải Anh âm thầm mưu sát y, bởi vì, một khi Thiên Lang hại chết hoàng tử của vương triều Vĩnh Thặng thì Phong Diệu sẽ khó lòng thoát tội, mà hắn cũng có thể mượn cơ tấn công. Chỉ là, người mà hắn tưởng rằng đã phải vong mạng từ lâu, bỗng hôm nay thình lình xuất hiện ở ngay trước mắt, thử hỏi hắn làm sao có thể không kinh hãi?

Tâm tư của Ngột Khắc Đồ, Nhiếp Dao đương nhiên hiểu rõ, nhưng là vẫn một mực không nói ra, chỉ mỉm cười, đáp, “Ngươi thao luyện binh mã cũng không tồi, nhưng cứ thế mà chạy sang địa bàn của người ta thì có phần không thỏa đáng. Đạo này, đại tướng quân giữ thành đã nhàn rồi đến phát điên rồi, nếu như hắn biết được nhất định sẽ dẫn binh tới đây. Ta thấy ngươi vẫn là rút quân đi, trách cho gặp phải những phiền toái không cần thiết.”

“Hắn là đến tấn công chúng ta, không phải luyện binh...” Hải Chiến tuổi trẻ khí thịnh, vội vàng lên tiếng, nhưng là ngay sau đó hắn bị Hải Nhạc bịt chặt miệng.

Ngột Khắc Đồ trầm mặc hồi lâu, bất chợt ha ha mấy tiếng. Nhiếp Dao cũng không nóng vội, kiên nhẫn chờ hắn cười xong mới hỏi, “Lời của ta buồn cười lắm sao?”

“Tiểu tử kia nói không sai. Ta là tới để tấn công Phong Diệu. Thiên Lang – tộc trưởng của bọn chúng đã cả gan giết chết lục hoàng tử, ta tới là để giúp lục hoàng tử báo thù, có gì không đúng? Đại tướng quân nếu biết thân phận của mình chết ở Phong Diệu tộc, cũng sẽ xuất binh tiêu diệt bọn chúng mà thôi!”

“Chính tai nghe được tin mình đã chết, đây đúng là một chuyện thực nực cười.” Tiểu ý trên môi Nhiếp Dao chìm xuống, “Ngột Khắc Đồ, ngươi lập tức lui quân, việc hôm nay ta sẽ coi là quá khứ. Bằng không, ta đảm bảo mấy ngàn tinh binh của ngươi sẽ bỏ mạng tahi chỗ này, tuyệt không có đường trở về cố hương!”

Ngột Khắc Đồ ngửa mặt lên trời cười lớn, giơ cao Mặc kiếm trong tay, ngạo nghễ nói, “Thần kiếm ở đây, ta là chủ nhân thảo nguyên này, ngươi có tư cách gì để ra lệnh cho ta?”

Nhìn vào bộ dáng hung hăng càn quấy của đối phương, Nhiếp Dao nhếch môi cười lạnh, giữa chặt đai ngọc bên hông, nhẹ nhàng xoay tay một cái. Tức thì, một cây roi dài màu trắng bạc từ trong đai lưng bay vút ra, xuyên thẳng tầng không lao tới trước mặt Ngột Khắc Đồ. Roi kia kỳ thực chính là trường thương mềm dẻo, khảm kếp vào đai lưng vừa tiện mang theo lại vừa không dễ bị người phát hiện. Trong triều ai ai cũng thấy y vẻ ngoài hòa nhã thiện lương, nhưng lại không ai biết được võ công y thâm tàng bất lộ. Bình thường sở dĩ y vẫn luôn che giấu chính là vì muốn né tránh những giao tranh không cần thiết. Thế nhưng hiện tại đã là thời điểm một sống hai chết, không thể để tâm nhiều, y liền không do dự phong xuất binh khí đã rèn luyện mười mấy năm ra.

Thế roi sắc bén mà bất chợt, khiến cho Ngột Khắc Đồ không kịp né tránh, nhất thời cổ tay đau nhức một hồi, xương tay hiển nhiên đã bị cây roi đánh gãy. Mặc kiếm bởi vì người nào đó không giữ được nữa mà bị roi bạch cuốn vào, sau vung về lại trên tay của Nhiếp Dao. Y cầm mặc kiếm đưa cho Thiên Lại, lại nói, “Tin ta thì nghe ta ra lệnh.”

“Giết bọn chúng! Một tên cũng không được để thoát!” Mặc dù xương tay bị gãy, thế nhưng Ngột Khắc Đồ cũng vẫn dũng mãnh hơn người, đau nhức khó nhin cũng không bằng uất hận khi bấu vật vừa mới đoạt về lại bị cướp đi. Vì thế hắn lập tức hạ lệnh.

Nhất thời loạn tiễn vút bay, gót sắt diên cuồng nhảy múa, báo hiệu cho một hồi đại chiến bắt đầu. Thiên Lang múa kiếm càn tên, nói với Nhiếp Dao, “Ngươi nói, ta nghe!”

Tộc nhân Khương Nguyệt tộc và Phong Diệu tộc đồng loạt vung đao xông tới. Nhiếp Dao lệnh cho bọn họ tụ lại thành một vòng tròn để phòng ngừa tình trạng trước sau đều có địch. Kẻ thù rất đông, từ bốn phương tám hướng mà xông ra, hiện tại bọn họ chỉ có thể tự bảo vệ mình chờ quân cứu viện, A Sữu đã lên đường đi gọi viện binh, nhị hoàng huynh dụng binh thần tốc, chắc chắn sẽ nhanh chóng tới đây.

“Bắt giặc trước phải bắt tướng, bắt chết hết tướng lĩnh của bọn chúng, làm cho bọn chúng vỡ trận đi.” Nhiếp Dao trầm giọng quát.

Tộc nhân hai bộ tộc sớm đã khuất phục trước oai phong của y, lúc này liền theo mệnh lệnh mà phóng tên. Có vài người đã hét lên một tiếng rồi ngã ngựa, thế nhưng đại quân vẫn rất quy củ chỉnh tề, không ngừng áp sát tới. Bọn chúng chia làm hai ngã, một tốp bao vây đám người Thiên Lang, một tốp thì xông thẳng tới chân núi và những tộc nhân còn lại của Phong Diệu đang ẩn náu. Bất quá, đội ngũ của bọn chúng nhanh chóng rơi vào hỗn loạn, từng hồi thanh âm chấn động cả một gầm trời từ khắp nơi vọng tới, những đốm lửa cháy bập bùng tức tốc bao vây bốn phía địch nhân.

“Đây là chuyện gì?” Kinh hách còn chưa tan, Hách Liên lên tiếng hỏi Nhiếp Dao.

“Ta sai người chuẩn bị hỏa dược.” Nhiếp Dao bình tĩnh đáp.

“Nhiếp đại ca thật là lợi hại, ngay cả hỏa dược cũng đã chuẩn bị từ trước rồi.” Hách Hổ đã được Hách Liên kéo tới bên người, vừa nghe người kia nói vậy thì đáy mắt dâng lên ngưỡng mộ, tán thưởng không thôi.

Nhiếp Dao cười cười, nếu như tiểu tử này biết được số hỏa dược này vốn dĩ được chuẩn bị cho bọn họ, chẳng biết sẽ có cảm giác như thế nào. Trong nội bộ Vị Lương có gian tế của y, hỏa dược cũng là sáng sớm hôm nay y dặn kẻ đó chuẩn bị, định là sau khi Vị Lương và Phong Diệu kịch chiến xong xuôi, sẽ ra một đòn diệt cỏ tận gốc, không lưu lại bất cứ một mống nào. Y chẳng qua chỉ là thả huyết ưng đi báo tin cho đám mật thám kia sớm hơn một chút mà thôi. Hỏa dược chuẩn bị cũng không nhiều lắm, nhưng là vừa đủ để nhiễu loạn lòng quân, có tác dụng kéo dài thời gian vô cùng hữu ích.

“Đa tạ.” Thiên Lang nhẹ giọng nói.

Nhiếp Dao kinh ngạc nhìn hắn ta. Người này chắc chắn quá hiểu tâm tính của mình, đương nhiên sẽ không thể ngây thơ cho rằng mình chuẩn bị hỏa dược để tương trợ bọn hắn. Thế nhưng, vì sao hắn lại còn cảm tạ mình đây?

Ánh sáng từ hỏa diễm chiếu lên nửa bên mặt đầy cương nghị và thờ ơ tựa hồ như đeo mặt nạ của Thiên Lang, khiến cho Nhiếp Dao nhất thời không thể nhìn ra tâm tình chân thực ẩn giấu trong lòng đối phương. Nhớ tới lời đoạn tuyệt cách đây không lâu, y bỗng nhiên cảm thấy có phần bất ổn, nhưng ngay một khắc sau lại tận lực ổn định tâm tình. Thất thần trước mặt kẻ thù chính là điều tối kỵ, những muợn phiền chất chứa lúc này đợi đến ngày sau hãy nói đi.

Nhẹ nhàng thở thét ‘tra’ (*) một tiếng, Nhiếp Dao phóng ngựa xông thẳng vào phòng tuyến của địch nhân. Thủ lĩnh của Vị Lương là Ngột Khắc Đồ, chỉ cần bắt được hắn, nguy cơ liền được giải trừ hơn phân nửa. Y vốn dĩ không coi Ngột Khắc Đồ ra gì, tuy rằng võ công của hắn không tồi, thế nhưng y tin rằng, nếu mình muốn giết hắn, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay.

(*) Tiếng giục ngựa

Thiên Lang vẫn luôn đặt trọn tâm tư lên mình Nhiếp Dao, vừa thấy y bắt chợt xông thẳng tới phía thủ lĩnh của quân thù liền dự đoán được dụng ý của đối phương, cho nên vội vàng thúc ngựa đuổi theo. Địch nhân chứng kiến khí thế uy mãnh của Nhiếp Dao, nhất thời cuống lên công kích, nhưng còn chưa kịp ra tay, Thiên Lang đã đuổi tới, vùng mạnh trường kiếm, chém cả đám người rơi xuống khỏi mình ngựa.

Nhiếp Dao vùng roi, dùng nội lực đánh ra, binh sĩ đang vây tới đây tức thì bị cây roi cuốn lấy ném sang hai bên. Y cười bạch mã xông thẳng về phía quân thù, ung dung như tiến vào chỗ không người. Mất thấy Ngột Khắc Đồ đã ở ngay trước mặt, Nhiếp Dao vùng roi nhắm ngay yết hầu đối phương đánh tới. Ngột Khắc Đồ nhận thức nguy hiểm, vội vàng né tránh, nhưng là vẫn bị roi bạc quét thẳng vào vai, đau đến mức suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nhiếp Dao vừa động cổ tay, roi bạc lại thêm một lần quét tới. Đúng vào lúc ấy, một đạo hàn quang từ sau lưng Ngột Khắc Đồ bắn ra, mang theo kiếm khí sắc bén đánh bật đường roi đòi mạng kia. Bị nội lực nương theo thân roi truyền tới làm ảnh hưởng, lòng bàn tay Nhiếp Dao chấn động một hồi, sau đó y lập tức thu roi. Nhưng là, người nọ đã xoay người phi thân nhảy tới, vùng tay ý đồ đánh mạnh một chưởng vào ngực y.

Người này chính là kẻ lúc nãy đã bắn lên Thiên Lang. Không ngờ Vị Lương lại có một cao thủ nội công thâm hậu đến như vậy. Nhiếp Dao không dám khinh thường, vội vã khua roi để ngăn chặn chưởng lực hung hiểm,

nhưng là háng ngựa lại bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào, tuấn mã nhất thời khuy thân mà ngã xuống. Y nhanh nhẹn xoay người nhảy khỏi lưng ngựa, chẳng ngờ ngay khi còn đang chấp chới ở giữa khoảng không, ngực đã truyền đến một hồi đau nhói. Khí lực tiêu hao hơn phân nửa, Nhiếp Dao gấp rút quét roi, đẩy lùi đối thủ, sau đó sải chân mà tiếp đất.

Ngực trái đau đốn một hồi, may là khi y tiếp đất đã dùng tay chống đỡ, vừa vặn không để cho đối phương phát hiện ra. Thời điểm ngẩng đầu, biểu tình đau đốn đã sớm được thay bằng một nụ cười ngạo nghễ và đầy thách thức.

Đối diện với y là một lão hắc y vệ già nua của Vị Lương, người nọ dung mạo bình thường, thế nhưng ánh mắt sáng bừng như đuốc. Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, lạnh lùng hỏi, “Ngươi là môn đệ của Tu La?”

Nhiếp Dao không đáp. Chỉ nói, “Ngươi là người trong võ lâm, việc gì phải lẫn lộn vào chốn phân tranh này, lập tức rời đi, ta tuyệt không làm khó cho ngươi.”

Lão nhân vẻ mặt ngập đầy oán hận, cắn phẫn nói, “Ta phải trốn chui trốn nhủi trên thảo nguyên này mấy chục năm, đều là do Tu La ban tặng. Ngươi nếu đã là đồng đạo của hắn, vậy thì hôm nay đừng mong sống sót mà rời khỏi nơi này!”

Nhiếp Dao hừ một tiếng, roi bạc lập tức quất ra, đánh thẳng về phía lão nhân. Từ những tin tức được mật báo và võ công của lão nhân này, y đoán hẳn chính là sư phụ của huynh đệ Ngột Khắc Đồ, nghe nói đến từ Trung Nguyên, thế nhưng bình thường ru rú trong phòng nên người ngoài không biết nhiều về hắn lắm. Chẳng ngờ võ công của hắn lại rất cao thâm, tuy không phải đệ nhất, nhưng là đối đầu cũng phải tập trung tư tưởng. Roi bạc uốn lượn, tạo ra một mảnh ngân hoa vùn vụt bay ra, những binh sĩ ở xung quanh đều là lần đầu được chứng kiến sức mạnh của loại vũ khí này, cho nên có chút kinh hãi mà thối lui, vô hình trung đã giãn ra một khoảng cách không nhỏ.

Thiên Lang vẫn luôn đi theo bên cạnh Nhiếp Dao, vừa rồi, một khắc đình trệ khi người kia tiếp đất hoàn toàn không thoát được cặp mắt hắn ta. Trong lòng lo lắng người kia có chuyện, hắn liền thả mình xuống ngựa, thế nhưng lại bị Ngột Khắc Đồ dẫn binh ngăn cản. Ngột Khắc Đồ hai lần bị roi bạc đánh trúng, tổn thương không nhẹ, nhưng vẫn bởi vì sức hấp dẫn của Mặc kiếm mà nén đau, tay trái cầm đao không ngừng khua múa phong tỏa lối đi của Thiên Lang.

Nhớ đến Nhiếp Dao, Thiên Lang không có tâm tình tham chiến. Nắm chặt Mặc kiếm trong tay, hắn như chớp động giữa trời mà múa loạn một vòng, chỉ trong nháy mắt đã mở ra một đường máu. Ngột Khắc Đồ nhận thấy không thể địch lại đối phương, liền vội vã thúc ngựa mà bỏ chạy. Thiên Lang dễ dàng tiếp được cung tiễn từ phía sau ném tới, nhắm thẳng vào tuấn mã Ngột Khắc Đồ đang cười mà bắn tên. Chỉ nghe con ngựa bị thương mà hí dài một tiếng, vó trước giơ cao tức thì ném văng chủ nhân của nó ra ngoài. Mà người nọ lại vừa vặn rơi đúng vào giữa vùng tranh đấu của Nhiếp Dao với lão nhân kia.

Thấy Ngột Khắc Đồ ngã xuống ngay trước mặt mình, Nhiếp Dao thuận thế quất roi bạc đánh tới. Lão nhân vội vã vùng kiếm ngăn chặn đường roi. Nhiếp Dao vừa mới đối đầu với lão ta vài hiệp, cũng đã nhìn ra được công phu của đối phương, tuy rằng không quá đáng sợ, thế nhưng cũng là một phiền phức đối với mình. Nhất thời ngực trái lại dấy lên một đau nhức, y liền vội vã nói với Thiên Lang đang đuổi tới nơi này, “Chặn hắn lại!”

Thiên Lang nghe theo cản bước lão nhân. Biết rõ sự lợi hại của Mặc kiếm, lão nhân nó cũng không dám cùng hắn chính diện giao tranh, chỉ giả vờ vùng vài nhát kiếm rồi nhanh chóng né tránh sang một bên. Chỉ trong nháy mắt Thiên Lang và Nhiếp Dao đã trao đổi đối thủ cho nhau. Hai người bọn họ lưng đối lưng, Thiên Lang bắt chợt thấp giọng hỏi, “Cầm cự được không?”

“Không sao cả!”

Không thể bộc lộ về yếu nhược trước mặt người khác. Nhiếp Dao cắn răng chịu đựng, đồng thời lạnh mặt mà nhìn Ngột Khắc Đồ. Hắn ta mặc dù vẫn là một thân tràn đầy sát khí, vung đao không ngừng, thế nhưng mi tâm đã lộ vẻ rụt rè e sợ. Nhớ tới ngày ấy, Thiên Lang kịch liệt chiến đấu với bảy sói dữ, cũng không mấy may bộ lộ một tia sợ hãi nào, Nhiếp Dao không khỏi cười lạnh, “Ngươi mà cũng xứng để xưng bá chốn thảo nguyên này!”

Cổ tay khẽ động, roi bạc mãnh liệt xé gió cuộn cuộn đánh về phía Ngột Khắc Đồ. Ngột Khắc Đồ chỉ biết công phu của ngoại gia, trên thân lại mang nhiều thương tích, căn bản không phải đối thủ của Nhiếp Dao. Chẳng được mấy hiệp, hắn đã bị roi bạc trên tay y chế trụ. Nhiếp Dao một cước đá vào chân hắn, khiến hắn quỳ rạp xuống trước mặt mình, quát, “Lập tức hạ lệnh lui binh!”

“Được, được. Người trước hết buông tay.” Cổ bị roi bạc quấn chặt, Ngột Khắc Đồ liên tục cầu xin. Nhiếp Dao vừa mới thả lỏng một chút, ai ngờ hắn đột nhiên vùng tay bắn ra ám tiễn. Nhiếp Dao vội vã lắc mình né tránh, nhưng là cảm giác đau nhức trong tim lại bất chợt dấy lên. Mấy đạo hàn quang bắn tới ngay trước mặt, bên hông y bất chợt có một lực đạo mạnh mẽ kéo về. Thì ra Thiên Lang đã ra tay tương trợ, ám tiễn vì thế bắn thẳng vào Mặc kiếm, sau đó dễ dàng bị đánh rớt xuống. Mặc kiếm lạnh liệt xẹt qua ấn đường của Ngột Khắc Đồ, lập tức chém hấn ngã nhào trên mặt đất.

Lão nhân thừa cơ búng tay một cái, mấy miếng kim loại đột ngột bắn về phía hai người Nhiếp Dao. Y vội vã vùng roi chống đỡ, thế nhưng lại bởi vì cơn đau kịch liệt ở vùng ngực trái mà động tác bị chậm một hồi. Cánh tay nhất thời bị cầm một mảnh kim loại, máu huyết theo đó mà mãnh liệt chảy tràn.

“Dao Dao!”

Máu đỏ tựa hồ đâm thủng đôi mắt Thiên Lang, làm tràn ra một thứ quang mang phi thường hung ác. Hắn vun kiếm đâm thẳng về phía lão nhân. Kiếm thế sắc bén như thể một con thú săn bị vây hãm đã lâu, bấy giờ bất ngờ được giải thoát liền nổi lên dã tính, chỉ trong nháy mắt trở nên hưng trí bừng bừng. Lão nhân có phần kinh hãi, khí thế bất chợt bị triệt tiêu, sau hai ba chiêu thức, đã trúng một kiếm trên đùi. Mắt thấy Ngột Khắc Đồ đã chết, ở lại cũng không có tác dụng gì, vội vàng tung hự chiêu đánh lạc hướng đường kiếm của Thiên Lang, nhảy lên một con tuấn mã gần đó mưu đồ trốn thoát. Chẳng ngờ, trên cổ căng cứng một hồi, một đường roi bạc tựa như thân rắn mà cuộn chặt cuống họng lão nhân. Nhiếp Dao mạnh mẽ vùng tay, roi bạc thẳng một đường lòi đối phương xuống khỏi lưng ngựa.

“Hiên tại muốn chạy trốn cũng đã muộn rồi!” Trong khi thanh âm lạnh lùng của Nhiếp Dao vang lên, lợi kiếm của Thiên Lang đã từ giữa không chung xẹt tới, cắt ngang cổ họng của lão ta.

Nhiếp Dao thu roi, ngực trái đau nhức đến lợi hại. Y hơi gấp thắt lưng, tận lúc chống chọi không cho đau đớn xâm nhập thêm sâu. Tuy rằng thủ lĩnh địch nhân đã bị diệt trừ, thế nhưng vẫn còn rất nhiều thống lĩnh. Lạnh mặt đảo mắt nhìn qua đám binh lính đang không ngừng áp sát lại gần, y biết giờ phút này không thể lơ là được.

“Dao Dao, người đau tim có phải không?” Tay bị bàn tay to lớn đầy vết chai của người nào đó nắm chặt, Nhiếp Dao nghe thấy Thiên Lang cấp thiết hỏi thăm mình. Y khẽ cắn môi định sẽ phủ nhận, thế nhưng đau đớn lại càng kịch liệt dấy lên, thân thể không cách nào trụ nổi, mà gấp mạnh người xuống.

“Đau, rất đau...” Rốt cuộc nhịn không được nữa, Nhiếp Dao rên rỉ nói. Vừa rồi vẫn luôn liều mạng nhịn đau, thế nhưng sự ân cần của Thiên Lang khiến cho phần ý chí kia của y nhất thời chùng xuống. Có lẽ ở trước mặt người mà mình tin tưởng, ý chí sẽ không cách nào tự chủ được mà trở nên yếu mềm. Tinh thần vốn đang căng thẳng nhất thời được thả lỏng, trái lại cơn đau kia từng đợt từng đợt như sóng cuộn trào không cách nào khống chế được.

“Đau từ lúc nào?” Thiên Lang vội hỏi. Tay nắm chặt tay, từng dấu móng của người nọ hung hăng bấm chặt vào da thịt mình, khiến cho hắn hiểu được người kia hiện đang có bao nhiêu khổ sở. Hắn không ngừng vùng kiếm đẩy lui quân thù, kẻ địch xung quanh tuy nhiều, nhưng cũng đã bị khí thế của hai người bọn họ làm cho kinh hãi, không dám tiếp cận quá gần.

“Khi nào...” Đau đớn khiến cho phản ứng của Nhiếp Dao trở nên đình trệ, y tựa hồ mê mang rồi lại bừng tỉnh, nói, “Hình như là từ khi chúng ta đi tới Khương Nguyệt tộc...” Ban đầu chỉ là cảm giác đau âm ỉ mà thôi, y cũng không để ý lắm, chẳng ngờ mỗi lúc lại càng đau đớn kịch liệt hơn.

“Có ta ở đây, đừng sợ!”

Thanh âm trầm thấp của Thiên Lang truyền tới bên tai, Nhiếp Dao theo bản năng khẽ gật đầu. Đau nhức ăn mòn mọi loại cảm giác, đạo quang kiếm ảnh trước mắt dường như cũng trở thành một mảnh mơ hồ. Y thoáng run rẩy thân mình, sau đó trượt người xuống dưới, hắc ám đánh úp từng cơn, đây là thứ hắc ám thuộc về cái chết.

Đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi không hiểu vì đâu, y liền chết nứ chặt cánh tay của Thiên Lang, dồn hết sức lực nói, “Đừng rời bỏ ta...”

Không nghe được hồi đáp của đối phương, chỉ cảm thấy sát khí cùng thanh âm va chạm của binh đao không ngừng truyền tới. Sau đó là một hồi vô ngựa điên cuồng chạy tới, kèn hiệu vang vọng cả một trời đêm, chấn động tới tận sâu thẳm lòng người. Tâm tư của y nhất thời buông lỏng, vô thức mà ngã vào ***g ngực của Thiên Lang, mặc cho mọi thứ giác quan đang chìm sâu vào không gian giăng đầy hắc ám.

9. Chương 9

Editor: Mi Mi

Beta: Ame

Bên tai không hề có tiếng giao tranh hỗn chiến, cảm giác tĩnh mịch xung quanh khiến cho người ta sợ hãi vô cùng, tựa hồ một loại rối hoảng loạn khi mất đi một thứ gì quan trọng lắm. Nhiếp Dao mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong một gian lều ẩm áp, đầu gối ở vùng tim đã ngừng lại rồi. Hách Hổ ở một bên thấy y tỉnh lại, lập tức nhào tới, vui vẻ nói, “Nhiếp đại ca đã tỉnh, Nhiếp đại ca không sao rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Mũi tên không có độc, Nhiếp đại ca đương nhiên sẽ không sao.” Sợ làm ồn đến Nhiếp Dao, Hách Liên vội vã dỗ ngọt để Hách Hổ ra ngoài.

Nhiếp Dao ngồi dậy, chỉ thấy vết thương trên tay đã được băng bó lại, Nhiếp Anh và A Sứ đều đang có mặt ở nơi này, nhưng lại không thấy bóng dáng của Thiên Lang. Tim y vì thế mà đột nhiên trầm xuống, rốt cuộc hiểu ra cảm giác hoảng loạn chính mình gặp phải lúc hôn mê là cái gì.

“Người đã mê man suốt một ngày.” A Sứ nói.

Tối qua, khi bọn họ tới đây, nơi này đã rơi vào một mảnh hỗn loạn vô cùng, nhưng Nhiếp Anh dụng binh thuần thực, ngay sau khi thấy rõ thế trận liền nhanh chóng ra tay khống chế. Nhưng khi đó Nhiếp Dao đã hôn mê, A Sứ liền đưa y tới tộc Phong Diệu để nghỉ ngơi, chẳng ngờ được y lại ngủ suốt một ngày trời.

“Hắn đâu?” Rốt cuộc nhện không được nữa, Nhiếp Dao nhẹ giọng hỏi. Sau rất nhiều lần lừa dối, y không trông đợi Thiên Lang sẽ tha thứ cho mình, song đêm qua liên thủ đối đầu với quân địch, sự bảo hộ của người kia đã khiến cho tâm tư y dấy lên một tia hy vọng. Y chỉ mong khi chính mình đang hôn mê bất tỉnh, người kia sẽ vẫn túc trực bên người.

“Đêm qua, sau khi hắn giao người lại cho Nhiếp đại ca thì liền rời đi.” Hách Liên nói.

A Sứ gật đầu, xác nhận lời nàng, sau đó lại do dự một chút, nói, “Hắn nói còn có chuyện quan trọng phải làm, chỉ bảo chúng ta phải chăm sóc người cho tốt.” Thiên Lang bỏ đi rất vội vã, sau khi để lại Nhiếp Dao vừa té xỉu thì liền ly khai. A Sứ nghĩ nếu như lúc ấy Nhiếp Dao nhìn thấy bộ dạng đứt khoát không chút luyến lưu của đối phương, nhất định sẽ rất đau lòng.

Nhiếp Dao cảm thấy trong nháy mắt nội tâm như bị hung hăng giày xéo. Thì ra ở trong lòng của Thiên Lang, y đã không còn giữ một vị trí quan trọng nữa rồi. Người họ mấy ngày trước còn vì y mà ngay cả mạng cũng không cần, thế mà vừa nói ân đoạn nghĩa tuyệt liền thực sự bỏ đi không hề lưu luyến. Sự quyết liệt này thực sự rất giống với tác phong của Thiên Lang. Nực cười chính là, bản thân mình thế nhưng vẫn ấp ôm hy vọng rằng sau khi tỉnh lại có thể nhận được quan tâm chăm sóc của đối phương.

Trong lòng có phần trống rỗng, nhưng là khóe miệng vẫn nhàn nhạt mỉm cười, Nhiếp Dao nói, “Hắn là tộc trưởng, đương nhiên sẽ rất bận rộn.”

Nắm tay siết chặt, lại bị Nhiếp Anh nắm lấy đặt xuống bên giường, Nhiếp Dao đau đến nhú máu, “Nhiếp hoàng huynh, huynh có thể ôn nhu với một người hôn mê vừa tỉnh lại một chút hay không?”

“Tĩnh lại tức là người đã không sao nữa, lập tức viết thư báo bình an cho Tiểu Lạc đi!” Sở dĩ sau khi dẹp yên chiến loạn Nhiếp Anh vẫn chưa rời đi, chính là để đợi chờ Nhiếp Dao tĩnh lại. Đêm qua, khi nghe y gặp nguy hiểm, Nhiếp Lạc đã nhất quyết đòi lên đường ứng cứu cùng mình, mình phải khuyên nhủ hết lời mới ngăn cản được. Tuy rằng đã phái người chạy về báo tin, thế nhưng hẳn biết rõ, với tính cách của Nhiếp Lạc nếu không thấy được thư do đích tay Nhiếp Dao viết thì chắc chắn sẽ không yên lòng.

Trên bàn, giấy mực đã sớm dọn xong, Nhiếp Dao ngồi xuống, nhắc bút, nhớ lại trận huyết chiến đêm qua, nhất thời cảm xúc trong lòng một hồi xao động. Không biết phải viết như thế nào mới tốt, sau khi nghĩ ngợi hồi lâu, y đặt bút, viết: ta vẫn bình an, xin ngũ ca không cần lo lắng.

“Người xuất quan vài ngày, viết thư đã gọn gàng dứt khoát hơn nhiều lắm.” Trước kia Nhiếp Lạc và Nhiếp Dao đều ở trong thi xã, chắc chắn rất quen thuộc với nét chữ của nhau, mấy chữ này là đủ rồi. Nhiếp Anh cất thư đi, lại nói, “Trận bạo loạn này và cả việc tự ý thỉnh binh cứu viện, người tự giải thích với Hoàng thượng đi!”

“Nhị ca, người không thể giúp ta chuẩn bị một phong thư biện hộ hay sao?” Lần này, chẳng những không làm tốt nhiệm vụ phụ vương giao phó mà còn làm cho mọi chuyện rối loạn be bét cả lên, rốt cuộc kéo cả đại quân triều đình đi làm loạn. Nhiếp Dao không dám tưởng tượng, sau khi phụ hoàng biết được sẽ có biểu tình khó coi đến mức nào. Vì thế y vội vàng bày ra một biểu tình cực kỳ đáng thương, đồng thời đổi cách xưng hô sang thành ‘nhị ca’ mưu đồ lôi kéo Nhiếp Anh cùng chịu tội.

“Là người tự chuốc phiền hà!” Tối qua A Sữu ở trước mặt Nhiếp Lạc thêm mắm thêm muối nghiêm trọng hóa tình hình, hại hắn bị Nhiếp Lạc áp bức buộc phải lập tức xuất binh. Vừa nghĩ tới chuyện bị con hồ ly đáng chết này bài binh bố trận, Nhiếp Anh chỉ hận không thể lập tức cắm vào người y mấy mũi tên, làm gì có chuyện ra tay tương trợ. Chẳng những thế, hắn còn thực sự hả hê mà ở một bên nhìn y rơi vào xui xẻo.

Nhiếp Anh lấy được thư thì liền rời đi, Nhiếp Dao đột nhiên lên tiếng, “Nhị ca, người có bao giờ hối hận chưa?”

Nhiếp Anh quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. Nhiếp Dao lại cười cười, nói, “Giữa giang sơn và ngũ ca, người đã chọn cái thứ hai. Vậy thì người đã bao giờ hối hận chưa?”

“Chưa hề!” Nhiếp Anh trả lời phi thường nhanh gọn, “Bởi vì ta chưa từng lựa chọn, ngay từ đầu, thứ ta muốn đã là Tiểu Lạc rồi!”

Nhìn theo bóng lưng dần dần tiêu thất của Nhiếp Anh, Nhiếp Dao rơi vào trầm mặc một hồi lâu, sau cùng chẳng hiểu vì sao lại quay sang nói với Hách Liên ở bên cạnh, “Công chúa, đại cục đã định, hôn ước giữa chúng ta có phải cũng nên hủy bỏ rồi không?”

“Được!”

Vị Lương đã bị tiêu diệt, không còn khả năng uy hiếp tới Khương Nguyệt tốc được nữa, mà Phong Diêu đêm qua cũng cùng bọn họ trả qua một hồi liên thủ chống lại địch nhân, giao tình đã tốt hơn không ít. Quan trọng nhất chính là, Thiên Lang đã vì cứu mạng Hách Hổ mà tình nguyện giao ra Mặc kiếm, khiến cho tộc nhân Khương Nguyệt tộc thật tâm bội phục, sau này bọn họ chắc chắn sẽ khuất phục hắn ta. Người có được thanh kiếm Trung Châu chính là người cường đại nhất trên thảo nguyên này, là người mà bọn họ thực sự nên tôn sùng.

A Sữu đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối cho Nhiếp Dao. Sau khi ăn uống xong xuôi, tộc nhân của hai bộ tộc Khương Nguyệt và Phong Diêu cũng tiến vào thăm y. Tối qua chứng kiến phong thái ngạo nghễ đương đầu địch nhân của y, thái độ của những tộc nhân này cũng đã thay đổi, bên trong cung kính lại mang theo vài phần ngưỡng mộ. Hách Hổ lại càng giống như kẹo dẻo mà chám chặt lấy y quyết không chịu rời. Nó nhỏ giọng hỏi, “Nhiếp đại ca từ đầu tới cuối vẫn là thâm tàng bất lộ, có phải giống như những đại anh hùng mà sách vở vẫn nói tới hay không?”

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Hách Hổ, Nhiếp Dao mỉm cười, xoa xoa đầu nó, đáp, “Ta căn bản không phải anh hùng gì hết, ta chẳng qua là một người thích lợi dụng yếu điểm của người khác để đạt được những mục đích hạ lưu bỉ ổi của mình mà thôi.”

Hách Hổ lắc đầu, “Ta không hiểu.”

“Người không cần phải hiểu, có một số việc mãi mãi không bao giờ hay biết lại tốt hơn.”

Nhiếp Dao ở lại Phong Diệu một ngày một đêm rồi lên đường hồi kinh. Chiến loạn bên ngoài quan ải đã động đến quân binh ở vùng biên giới, y phải nhanh chóng hồi kinh phục mệnh, mà Khương Nguyệt tộc cũng cùng lúc rời đi. Mãi đến khi bọn họ ly khai, Thiên Lang vẫn không hề xuất hiện, ngay cả đám người Hải Nhạc cũng không biết hắn đã đi đâu, chỉ biết là có chuyện gấp, xong việc sẽ quay trở về.

Ra khỏi địa phận Phong Diệu, Nhiếp Dao liền chia tay với bọn Hách Liên, rẽ vào quan lộ. Trên đường, y nói với A Sữu, “Người có kẻ thù ẩn náu ở Vị Lương mà cũng không nói cho ta, hại ta đem đó suýt nữa là mất mạng rồi.”

“Không nhớ.”

Sau khi nghe Nhiếp Dao miêu tả lại dung mạo của lão nhân kia, A Sữu lắc đầu, thản nhiên nói, “Kẻ có thể xưng là cừu nhân của ta đã không được mấy người còn sống. Nếu ngay cả một tên hạ đẳng người cũng đánh không lại, vậy thì thực uổng phí công sức dạy dỗ của ta bấy lâu. Quay về tự mình kiểm điểm bản thân đi.”

Bị người kia làm cho ghen hờn, Nhiếp Dao nhanh chóng ngừng lại đề tài này. Chỉ đành đổ thừa cho nguyên nhân đau tim bất chợt, chứ nếu không thì có nhiều cao thủ hơn nữa xuất hiện, y cũng không sợ. Nhưng kỳ lạ chính là vì sao sau khi tĩnh lại tim liền không thấy đau nữa rồi.

Lặng lẽ đi một quãng đường, bất chợt A Sữu vỗ lên lưng ngựa của y một cái rồi thở dài, “Ngựa ơi là ngựa, thật ủy khuất cho người rồi. Thân là Thiên lý mã mà lại vô pháp được bay nhảy trên đường, gặp phải một chủ nhân như vậy, người nhất định rất thương tâm đi?”

Lấy lại tinh thần, Nhiếp Dao kỳ quái nhìn A Sữu, A Sữu hồi đáp y bằng một ánh mắt khinh thường, “Đi kiểu này thì sang năm cũng về tới được kinh thành, thay vì chờ hắn đuổi tới đây, chi bằng người quay lại tìm hắn đi.”

Đến lúc này y mới phát hiện chính mình đang đi rất chậm, có lẽ sâu trong tâm tưởng y vẫn còn mong đợi người kia sẽ chạy tới tìm mình. Nhưng là... khi vừa quay đầu nhìn lại, Nhiếp Dao chỉ thấy xa xa một mảnh trời đầy giao hòa, gió đùa cỏ lá, trên bình nguyên rộng lớn mênh mông từ đầu chí cuối không hề có một bóng người đuổi theo.

“Có hối hận vì đã cứu hắn hay không?”

Một câu hỏi quen thuộc, giống như trước đó không lâu y đã từng Nhiếp Anh. Nhiếp Dao mỉm cười, thản nhiên nói, “Cứu hắn có lẽ sẽ có chút hối hận, thế nhưng không cứu, tương lai chắc chắn hối hận không thôi!”

“Nếu đã bận tâm đến hắn như thế, chi bằng quay lại nói rõ ràng đi. Cho hắn một cơ hội, mà cũng là mở một lối thoát cho chính bản thân người.”

Nhiếp Dao lắc đầu. Nền tảng của yêu thương là tín nhiệm, không có niềm tin thì tình cảm có cầu cũng không thể dài lâu. Y không trách Thiên Lang tuyệt tình, nếu có một người hết lần này đến lần khác lừa dối y, y đương nhiên sẽ không cách nào tin tưởng được. Tín nhiệm, có khi chỉ một lần thôi cũng đã là quá xa xỉ rồi.

Mắt nhìn thẳng vào vầng thái dương vàng vọt ở phía trước, trên mặt Nhiếp Dao loáng thoáng xuất ra một nét cười, “Kỳ thực, như vậy cũng tốt. Hải Đông Thanh (*) không nên được nuôi dưỡng ở trong vương phủ, nó thuộc về trời đất bao la nơi thảo nguyên rộng lớn này. Chỉ có ở nơi đây, nó mới có thể sải cánh mà tự do chao liệng.”

(*) Hải Đông Thanh: tên khoa học: *Falco rusticolus*: một loại ác điểu khổng lồ

Một đoàn người ngựa đầu cũng không quay lại mà nhanh chóng rời đi trong tiếng hí vang của tuần mã.

Mấy ngày sau, Nhiếp Dao về tới kinh thành. Nửa tháng vắng mặt, nơi này vẫn không hề thay đổi, hoàng cung vẫn nguy nga, bảo tọa vẫn rực rỡ, thế nhưng, trong đáy mắt của y, tất cả đã không còn trọng đại như trước đây.

Có lẽ là, tâm tư của y đã thay đổi.

May mắn, phụ hoàng đã di giá tới hành cung, không có mặt ở Kinh thành, người triệu kiến Nhiếp Dao chính là tân vương Nhiếp Kỳ. Nhiếp Dao bẩm lại rằng Nhiếp Anh đã tương trợ y bình định quân phiến loạn, cũng nói rõ sự tình hủy bỏ hôn ước với Công chúa Hách Liên, tạm thời muốn ở lại Kinh thành. Nhiếp Kỳ đáp ứng, lại nói, Sở Đào – Tiểu hoàng tử của Vạn Dục vừa vận chạy tới Vĩnh Thặng, mấy vị quan viên bên lễ bộ đã nhiều ngày bị hấn quấy nhiễu đến ý loạn tâm phiền, liên nhân cơ hội này bảo Nhiếp Dao đi hỗ trợ xã giao một chút.

Nhiều Dao quen biết Sở Đào, biết rõ đối phương yêu thích võ nghệ và phi thường hiểu chiến, bảo người của lễ bộ chiêu đãi hấn, không bằng gọi đại tướng quân đích thân xuất trận còn hợp khẩu vị hấn hơn. Nhưng mình hiện tại cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm, vì thế y liền lĩnh chỉ đi tới lễ bộ.

Nhìn thấy Nhiếp Dao, mấy vị cự thần kia rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi, nhao nhao xông tới kể lể chuyện xấu của Sở Đào mấy ngày hôm nay. Thì ra vị tiểu hoàng tử này sau khi tới Vĩnh Thặng liền dạo chơi khắp chốn khắp nơi, còn thường xuyên chạy rong trên đường săn tìm người đẹp, không thì mò vào trong cung tìm thị vệ luận võ so chiêu, khiến cho mấy người bọn họ cả ngày thấp thỏm. Nhiếp Dao thờ ơ đón nhận những ánh mắt chớp động không ngừng của đám cáo già trước mặt, lại thấy bọn họ liếc chột chột khoai nóng tới tay mình, đã biết còn có ẩn tình sâu kín khác. Song y không muốn vạch trần, dù sao thì trước đây y cũng thường xuyên vui chơi hoan lạc, mấy việc tiếp đón như thế này đối với y cũng không phải khó khăn gì.

Sau đó, Nhiếp Dao tới dịch quán của hoàng thất để gặp Sở Đào. Đã lâu không qua lại, Sở Đào dường như gầy đi rất nhiều, mà vẻ buồn bực sâu trong đáy mắt lại không hề thay đổi. Hàn huyên với Nhiếp Dao một hồi, hấn liền bảo y giới thiệu cho vài kỹ viện có tiếng ở kinh thành, đồng thời không ngừng than vãn rằng ngày nay rong ruổi khắp nơi thế mà không tìm được một người nào thuận mắt.

Nhiếp Dao nhấp trà, thuận miệng nói, “Quen nhìn Mẫu Đơn lộng lẫy làm sao lọt mắt hoa cỏ ven đường. Phũ của ta có vài ca nữ người Hồ, dung mạo và tài năng đều không tồi, nếu người thích, ta sẽ tặng lại cho người.”

“Có xấu không? Không xấu thì không cần!” Một câu nói này của Sở Đào thành công khiến cho ngậm trà thơm ngon không gì sánh được trong miệng Nhiếp Dao phun trào lên trên mặt đất. Sau khi kịp phản ứng, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu y chính là: người này luyện võ luyện đến mức ma quỷ nhập thân rồi!

Sự thực chứng minh, Sở Đào không những bị quỷ nhập, mà còn bị rất nặng, cơ hồ nhiễm vào tận xương tủy, không có thuốc nào cứu được. Vài ngày sau đó, Nhiếp Dao thực sự cảm nhận được nỗi thống khổ của đám quan viên lễ bộ kia. Đồng thời, y cũng vô cùng hối hận mình ngày đó đã vội vàng đáp ứng đề nghị của tên hoàng đế hồ ly kia. Y đã nói mà, Thái tử ca ca từ khi nào lại có lòng tốt mà không truy cứu lỗi lầm của y như thế. Thì ra người nọ đã sớm muốn đẩy y vào tròng, cả ngày bị Sở Đào kéo đi khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm ‘xú nữ’, thanh danh Lục hiền vương của y liền nhanh chóng theo nước sông Trường giang mà chảy thẳng về biển Đông rồi.

Bị Sở Đào quẩn lấy mấy ngày, tuy rằng hao tâm tổn sức nhưng cũng giúp cho y đề xuống được tâm tư mong nhớ Thiên Lang. Mặc dù có đôi khi nửa đêm thức giấc, nhớ lại một màn rượt đuổi trên thảo nguyên ngày ấy, y sẽ có xúc động muốn tức thì chạy đi tìm hấn, nhưng là cuối cùng vẫn nhịn xuống được. Y không biết sau khi tìm được người kia thì mình nên nói cái gì, nói dối đã quá nhiều rồi, đến mức chính bản thân mình còn không thể tin, vậy thì làm sao dám vọng tưởng có được tín nhiệm của Thiên Lang?

Có lẽ, chỉ cần biết hấn sống tốt là được rồi, mọi thứ khác đều không có gì quan trọng.

Điểm nhẹ ngòi bút lên mặt giấy Tuyên Thành, Nhiếp Dao nhẹ nhàng khua múa vài nét vẽ, một người cười ngựa toàn thân tản mát khí thế lâm liệt uy phong, đây chính là cảnh tượng ngày đầu hai người bọn họ gặp mặt. Hôm nay, Sở Đào phá lệ mà không tới tìm y, cho y có cơ hội yên tĩnh ngồi tại thư phòng hoàn thành nốt bức họa này. Nhiếp Dao vẽ đến vô cùng tỉ mỉ, sau khi dùng hết cả một buổi chiều, chỉ còn thiếu vài nét nữa là hoàn thiện rồi. Ánh mặt trời từ ngoài song cửa tà tà chiếu tới, tựa như một mảnh hoàng hôn rơi xuống mặt sông ở nơi bên ngoài quan ải kia, gọi lên cảm giác thích thú trong lòng của y.

Bên ngoài truyền tới một trận ồn ào đánh tan không gian tĩnh lặng trong phòng. Nhiếp Dao ngừng bút, đáy mắt lộ ra một chút không vui. Khi y đánh vẽ tranh, điều tối kỵ chính là những thanh âm ầm ĩ, xem ra y rời nhà đã qua lâu, khiến cho đám gia nô này quên hết cả phép tắc rồi.

“Xảy ra chuyện gì!” Một thanh âm thanh lãnh vang lên, điều này đại biểu cho tâm tư đang cực kỳ tồi tệ của người nào đó. Gia đình trong phủ đều hiểu rõ tính tình của y, cho nên không ai dám lên tiếng đáp lời. Trong nháy mắt sau, một hồi bước chân hỗn độn thẳng một lèo chạy về phía thư phòng, cửa bị đẩy mạnh ra, một đám người bổ nhào vào bên trong.

Nhiếp Dao biểu tình trầm như mặt nước, đang định ra tay giáo huấn đám nô tài không hiểu lễ nghĩa này, nhưng là ánh mắt bất chợt rơi xuống thân thể một người, nhất thời, nội tâm tựa hồ giật nảy. Người nọ, khuôn mặt vẫn lãnh liệt và kiên nghị như thuở ban đầu, chỉ là có chút tái xanh và mệt mỏi sau một chặng đường dài bốn ba chạy tới. Hắn giương đôi đồng tử đen bóng mà bình tĩnh nhìn mình, sau một chốc khựng lại thì liền nhanh chân bước đến.

Trái tim Nhiếp Dao bất chợt nhảy dựng lên, thoáng cái, y mất đi ý thức và cũng mất đi tri giác, để mặc câu bút trên tay tuột xuống lăn dài trên mặt đất.

“Vương gia, tên điên này vô công vô cùng lợi hại, hần xông vào chúng nô tài không cách nào cản được...”

“Đi ra!” Nhiếp Dao lẩm bẩm.

Đám thị vệ bảo hộ bên trong nội viện vừa chạy tới, nghe được mệnh lệnh của Vương gia liền tức tốc xuất binh ý đồ đánh đuổi Thiên Lang. Chẳng ngờ, lúc ấy Nhiếp Dao lại cả giận nói, “Ta nói các ngươi ra ngoài! Tất cả rút hết cho ta!”

Nhiếp Dao tính cách ôn hòa, lúc này bỗng nhiên nổi giận, đám thị vệ thất thế thì sợ tới mức luống cuống tay chân vội vã bỏ ra ngoài. Căn phòng thoáng chốc rơi vào một mảnh vắng lặng, chỉ còn lại ánh tà dương rơi rớt trên mặt sàn.

Người này xuất hiện quá đột ngột, đột ngột đến mức khiến cho y cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Đầu óc Nhiếp Dao có phần hỗn loạn, y ngơ ngác nhìn Thiên Lang tức bước đến gần, vốn tưởng hắn sẽ nói gì đó, chẳng ngờ, người nọ thể nhưng lập tức cởi bỏ nút thắt nơi ngực áo của y, nhẹ nhàng kéo vạt áo trượt xuống dưới.

Con sói này không phải là vừa mới gặp mặt liền động dục chứ?

Thư phòng có lò sưởi, cho dù cởi hết y phục cũng không thấy lạnh, trái lại còn khiến cho người ta nảy sinh một cảm giác lửa nóng ngập tràn. Cảnh tượng trước mắt vô cùng quỷ dị, Nhiếp Dao thể nhưng không ngăn cản động tác của đối phương, mặc cho hắn mở rộng hai vạt áo trước ngực, nhìn một chút rồi lại giúp y mặc vào.

“Ngươi...” Nghi hoặc lớn thêm một chút, Nhiếp Dao nhẹ giọng nói. Rõ ràng là con sói này đang nổi giận, sự hung hãn của dã thú được che đậy bên dưới vẻ ngoài trầm tĩnh kia. Hần càng trầm tĩnh bao nhiêu thì lại càng khiến người ta sợ hãi bấy nhiêu.

“Đừng sợ. Ta chỉ tới thăm ngươi một chút, xem ngươi có chuyện gì hay không.” Thấy đôi đồng tử xinh đẹp của Nhiếp Dao không ngừng co rút, tựa hồ cực độ khẩn trương khi mình bước tới gần, Thiên Lang liền giải thích một câu như thế.

Đây là cái cớ duy nhất để mình có thể tìm tới gặp y. Thậm chí mình đã từng dự định, chỉ cần thấy y bình an vô sự sẽ lập tức rời đi. Thế nhưng sau khi bắt gặp gương mặt xinh đẹp mà hồ hững này, hắn bỗng nhiên phát hiện chính mình hoàn toàn không có dũng khí để rút chân ra.

Vươn tay chạm nhẹ lên mặt người nọ, da thịt tinh tế mịn màng tựa như một tấm lụa bạch sắc trắng trơn. Gương mặt ấy, cho dù có đẹp hơn thế nữa thì vẫn hàm ẩn một thứ cảm xúc hững hờ ở sâu thẳm bên trong. Hắn biết rõ điều này, nhưng là không cách nào tránh thoát được, cứ thế bị cuốn hút, rồi từ từ chìm sâu vào trong đó.

“Vừa rồi ở bên ngoài vương phủ, ta nghe nói hôm qua ngươi mới thu nhận hai mỹ nữ, lúc này hần là đang vui vẻ chơi đùa không còn biết đến ai, cho nên mới vội vã xông vào.” Thiên Lang nhẹ giọng nói.

Đôi con ngươi xinh đẹp của Nhiếp Dao lấp lánh rạng ngời như phiến đá trơn nhẵn được ánh trăng rơi vào, khiến cho người ta nhìn mà kinh tâm động phách. Hần rất muốn hỏi y vì sao lại tuyệt tình như thế, chỉ mới quay đầu đã tức thì ôm ấp mỹ cơ, cũng rất muốn cầm thanh Mặc kiếm này mà hung hăng cầm mạnh

vào tim y, để xem thử trái tim kia vì có gì lại lạnh lùng thờ ơ đến vậy. Chính là, nhìn vào đôi mắt ấy một hồi lâu, tất cả những gì hần làm lại là mạnh mẽ gì chặt người kia vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của đối phương.

Nhiếp Dao có phần sưng sốt, mấy ngày hôm nay mỹ cơ y thu nhận đầu chỉ dừng lại ở con số hai, thấy y hồi triều, bằng hữu cùng với đám quan lại còn đưa tặng mấy ca cơ vào phủ. Bất quá, y ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ một cái cũng chưa hề, tên tiểu hoàng tử của Vạn Dục kia đã đủ để làm cho y bận đến tối tăm mặt mũi rồi, căn bản không có thời gian để nhìn, mà cũng không có tâm tư để mà ngắm nghía.

Nụ hôn dịu dàng của đối phương chặn đứng lời giải thích của Nhiếp Dao, y híp mắt hưởng thụ cảm giác rung động mà người kia mang tới. Khác với trong mơ, xúc cảm nóng bỏng ở trên môi hiện tại đã nói cho y biết, hết này cảnh tượng đang diễn ra trước mắt đây đều là sự thật. Rốt cuộc Nhiếp Dao nhận không được, vươn tay ôm lấy Thiên Lang, vươn đầu lưỡi mềm mại chủ động quấn lấy môi lưỡi của đối phương, hung hăng cắn mút. Cảm giác kìm nén đã nhiều ngày triệt để phát tiết vào nụ hôn này, chất dịch trong suốt mà nóng bỏng bên trong khoang miệng theo đó mà tràn ra bên ngoài khóe môi, làm cho y cảm thấy yêu thích vô cùng.

Sự nhiệt tình của Nhiếp Dao khiến cho Thiên Lang kinh ngạc, hoàn toàn quên mất dự tính ban đầu của chính mình. Hần ôm lấy thắt lưng người nọ, khẽ để y hơi dựa vào cạnh bàn, tiếp tục triển miên ôm hôn cắn mút. Bất chợt ánh mắt của Thiên Lang lơ đãng lướt xuống mặt giấy Tuyên Thành đang trải rộng ở trên mặt bàn, người được họa thể nhưng lại chính là mình. Nét mực còn chưa khô hẳn, hiển nhiên Nhiếp Dao mới vừa rồi đang ở chỗ này vẽ tranh chứ không phải cùng đám mỹ cơ ôm ấp áp.

Tâm tư như đang chìm dưới Địa ngục bất chợt lại vọt thẳng tới Thiên Lang, Thiên Lang lưu luyến mà kết thúc nụ hôn nóng bỏng, vuốt nhẹ mấy sợi tóc rủ xuống trước trán Nhiếp Dao, cười hỏi, “Dao Dao vẽ ta, có phải là đang nhớ đến ta hay không?” Câu hỏi này dường như chỉ có duy nhất một đáp án. Nhìn vào bức tranh được vẽ đến là tỉ mỉ kia, người họa ra nó chắc chắn đã phải hao nhiều tâm sức, nếu không phải trong lòng có nhiều vương vấn, Nhiếp Dao hẳn là sẽ không phí thời gian ở đây để làm cái loại chuyện này.

Bị người kia phát hiện, Nhiếp Dao có chút xấu hổ, chính là vẫn cố tỏ ra thản nhiên, nói, “Tối qua ta mơ thấy người cho nên nhất thời nổi hứng mà vẽ thôi.”

Lời thật khó lòng nói ra ngoài miệng, y cũng không hy vọng Thiên Lang sẽ tin, chẳng ngờ người nọ nghe xong lại lộ vẻ vui mừng, hỏi, “Mơ thấy ta như thế nào, nói một chút xem.”

Nhiếp Dao có chút xấu hổ. Thấy hai gò má y thoáng chốc phồng hồng, Thiên Lang mỉm cười, “Có phải mơ thấy ta ôm người, cho nên ngại ngần không dám nói ra?” Hiện tại hẳn không chỉ có cảm giác như đang được ở Thiên đường, mà còn cảm thấy chính mình tựa hồ đang bay bổng giữa ngàn mây. Tất cả mệt nhọc cực khổ của mấy ngày qua chỉ trong nháy mắt đã tiêu thất không còn dấu vết. Thiên Lang ôm chặt Nhiếp Dao vào lòng, hôn nhẹ lên khóe môi của đối phương, nói, “Mấy ngày nay ta cũng rất nhớ người.”

Thiên Lang chắc chắn sẽ không nói dối mình, điểm này Nhiếp Dao có thể khẳng định. Ngay sau đó, y lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, liền lên tiếng hỏi, “Người vừa ân đoạn nghĩa tuyệt với ta, hiện tại lại chạy đến đây nói mấy lời này là có ý gì?”

“Thực xin lỗi, Dao Dao, ta sai rồi.” Ôm lấy Nhiếp Dao, Thiên Lang nhẹ giọng nói, “Ta đã cho rằng mình có thể làm được, chẳng ngờ lại hoàn toàn không có khả năng.” Cái gì mà lần sau gặp lại sẽ không chút lưu tình, chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Trên thực tế, ở giữa chiến trường vừa chứng kiến Nhiếp Dao không được khỏe, hẳn đã hận chính mình không thể giúp y chia sẻ phần đau đớn dằn vặt kia, thế thì làm sao nói tới mấy chữ hạ thủ không lưu tình cho được.

“Nhưng sau cùng chẳng phải người vẫn bỏ đi sao? Tại sao người lại ra đi vào thời điểm ta cần người nhất.” Không phải trách móc, y chẳng qua chỉ muốn nói, nếu đã muốn tuyệt tình, vậy thì một lần liền đoạn tuyệt luôn đi, đừng để y ôm ấp hy vọng, suốt đường hồi kinh còn liên tục quay đầu chờ đợi thân ảnh người kia xuất hiện.

“Ta thực sự muốn ở lại bên người, nhưng vì để cứu người, ta không thể không rời khỏi. Hãy tin ta!” Sở Nhiếp Dao không tin, Thiên Lang dùng sức nắm chặt tay y.

“Cứu ta?”

“Đúng vậy, cái tên thầy phù thủy kia hạ cổ trên người người, cho nên người mới luôn luôn đau tim như thế. Nếu ta không kịp ra tay ngăn cản thì tính mệnh của người khó mà giữ nổi rồi.” Thấy Nhiếp Dao vẫn còn nghi hoặc, Thiên Lang lại tiếp lời, “Còn nhớ trước khi đi tới Khương Nguyệt tộc, người đã từng bị mảnh bát vỡ cửa đứt tay hay không? Chính tên hỗn đản đó đã cố tình gây ra việc này, mục đích của hắn là lấy máu người để hạ cổ. May mắn hắn không biết sinh thần thực sự của người, bằng không người đã không chống đỡ được lâu như vậy.”

Khi nhìn thấy Nhiếp Dao liên tiếp bị đau tim, Thiên Lang đã đoán ra y bị người âm thầm hạ cổ. Mà người có thể làm ra được loại chuyện này chỉ có một mình tên thần y phù thủy kia mà thôi. Vì thế, hắn một mạch chạy tới cấm địa tuyết sơn chuyên tiến hành tế lễ kia, kiếm tìm tên phù thủy nọ. Sau khi bị Thiên Lang uy hiếp một hồi, người nọ đã khai là bị Hải Anh lợi dụng, hơn nữa lại thấy Nhiếp Dao rất có nhân duyên cùng với bộ tộc, sợ rằng y sẽ thay thế vị trí của mình, cho nên mới bất chấp mà hạ cổ. Cũng may vì để phòng trừ bị kẻ khác nguyên rửa ám toán, cho nên sinh thần của người trong hoàng thất đều được che giấu cực kỳ cẩn thận, chỉ công bố giờ giả ra ngoài. Vì lý do đó, cho nên số liệu mà Hải Anh cung cấp cho tên phù thủy này hoàn toàn không chính xác, mà Nhiếp Dao cũng bởi thế mới may mắn thoát thân. Sau khi giải cổ, Thiên Lang đã ra tay hạ sát tên thần y phù thủy và cả Hải Anh cùng với tì nữ kia. Không cho phép bất cứ kẻ nào thương tổn tới Nhiếp Dao, đây là lời hứa mà hắn dùng để đã trả giả cho đoạn tình ái kia của mình!

“Vậy người xem ngực ta...”

“Huyết cổ được hạ ở tim người, cho nên ngực người sẽ xuất hiện hồng ban, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy. Lúc ở chiến trường ta đã từng xem qua, cho nên mới có thể xác nhận việc người đau tim chính là do cổ độc quỷ phá. Tuy rằng vẫn biết chỉ cần phá bỏ huyết cổ là người sẽ không sao, thế nhưng phải tận mắt nhìn người một cái ta mới có thể yên tâm được.”

Thì ra đây chính là việc quan trọng mà lúc trước Thiên Lang đã nói. Nghe hắn kể lễ một hồi, Nhiếp Dao cảm thấy cõi lòng bị một thứ cảm giác gì đó lấp đầy, ngoại trừ vui sướng còn có thêm vài phần thỏa mãn khi được người thật lòng quan tâm chăm sóc.

“Hạ cổ đơn giản như thế sao? Vậy các bộ tộc cần gì phải đánh đánh giết giết, cứ trực tiếp tìm người hạ cổ là được rồi đi?”

“Đương nhiên là không đơn giản, hạ cổ là việc làm trái với lương tâm, nếu chuẩn bị không tốt sẽ bị phản phệ. Giống như trong người ta chảy dòng máu sói hiểm ác hung tàn, không ai dám hạ cổ lên người ta cả.”

“Giải cổ có phải rất phiền phức hay không?” Nhiếp Dao không thông thạo cổ thuật, thế nhưng y nghĩ, nếu Huyết cổ kia đã là thứ có thể đẩy người ta vào tử lộ, hẳn là là không dễ gì phá bỏ được.

Thiên Lang gật đầu, “Huyết cổ chỉ có thể dùng máu huyết để giải trừ, cho nên mấy ngày nay ta vẫn bị vây hãm bên trong Tuyết sơn. Mãi đến khi xuống núi trở về bộ tộc ta mới biết người đã đi rồi, bởi vì lo lắng cho nên mới đổi tới nơi đây. Thực xin lỗi, nếu ta chú ý sớm hơn một chút, người đã không phải chịu đau đớn nhiều như vậy, là lỗi của ta!” Kỳ thực, khi ở trong bộ tộc, Nhiếp Dao bỗng nhiên bị đau tim hẳn đã cảm thấy có chút không ổn, nhưng lúc ấy biết được người nọ chính là gian tế, vì thế liền bất chấp không thêm để tâm. Sau này mỗi lần nhớ lại, hắn đều hối hận vô cùng.

Khó trách sắc mặt Thiên Lang lại khó coi như vậy. Mấy ngày lấy máu giải cổ lại thêm cả chặng đường bốn ba chạy tới kinh thành, những cực khổ này, mặc dù hắn không chính miệng nói ra, thế nhưng Nhiếp Dao cũng có thể nhận ra được. Lại nhìn vẻ mặt hối hận xót xa cứ như thể việc y bị đau tim hoàn toàn là lỗi của hắn kia, Nhiếp Dao vốn dĩ lạnh nhạt thờ ơ, lúc này cũng không khỏi dâng lên vài phần cảm động. Y vươn tay vuốt lên khuôn mặt đã gầy đi một chút của Thiên Lang, run giọng hỏi, “Có đáng không? Vì một người từng muốn giết người, làm vậy có đáng không?”

Thiên Lang nhướn đôi mày kiếm, tựa hồ cảm thấy kỳ quái khi nghe Nhiếp Dao hỏi vậy.

“Người người yêu thích là một người tâm tư thiện lương tốt đẹp, chứ không phải là ta. Mục đích ta tiếp cận người chính là để giết người, thậm chí hủy diệt cả quê hương của người. Một người như ta, người vì sao còn muốn yêu thương che chở? Người không sợ ta lại tiếp tục lừa dối người sao?”

“Cho dù người lừa ta một trăm lần thì đến lần thứ một trăm lẽ một ta vẫn sẽ tin người, bởi vì ta yêu người! Chìm ửng cả đời chỉ có một tình lữ, một khi đã nhận định rồi thì đến chết cũng không thể đổi thay, bất kể

đối phương đa tâm hay là vô tình bạc bẽo.” Ôm lấy Nhiếp Dao, Thiên Lang nhẹ nhàng hôn lên vành tay y, khẽ nói, “Cố hương hủy rồi có thể xây dựng lại, nhưng Dao Dao lại chỉ có một mà thôi. Để cho ta cả đời bầu bạn bên ngươi, có được không? Ngươi có thể không dùng tình cảm của mình hồi đáp lại ta, chỉ cần chịu tiếp nhận ta, thế là đủ lắm rồi.” Nếu như ba năm trước đây người hấn yêu thích là một Nhiếp Dao ôn hòa nhã nhặn, vậy thì, Nhiếp Dao khí phách ngang tàng vung roi đương đầu quân địch vào đêm đó lại khiến cho hấn phải trầm mê. Nhiếp Dao thực sự chẳng khác nào một con hỏa hồ ly ẩn náu sâu trong thảo nguyên mênh mông rộng lớn, vừa ưu nhã thanh tao, lại vừa hoang dã ngoan cường, khiến cho hấn triệt để đắm say.

Cổ họng có chút nghẹn ngào, Nhiếp Dao từ từ khép đôi mắt lại, dùng sức mà gạt đầu. Một khắc đó, y biết suốt cuộc đời này, chính mình đã không cách nào rời khỏi nam nhân kia được nữa. Khoảng trống trong lòng của y, chỉ có hấn mới có thể lấp đầy, từ từ khóa lấp bằng cả kiếp người.

10. Chương 10

Editor: Mi Mi

Beta: Ame

Ngửa cổ, tiếp nhận cảm giác nóng bỏng mà đầu lưỡi Thiên Lang truyền đến bên tai, Nhiếp Dao hốt hoảng cảm thấy vật áo từng chút từng chút bị người tháo mở. Bàn tay phủ kín vết chai của người nọ chậm chậm tiến vào, không ngừng tùy tiện vuốt ve từ trước ngực xuống đến bên hông, tận lực khơi gợi cảm giác của y. Tiệm tay cởi bỏ y phục của đối phương xuống, bất chợt nhìn thấy hình xăm lông vũ ở trên vai y, trái tim Thiên Lang bất chợt đập dồn, hấn cúi đầu khẽ hôn lên vết lông vũ màu xanh nọ, nhỏ giọng nói: “Ta tưởng ngươi sẽ xóa bỏ nó.”

“Không, rất đẹp, ta thích, ân...” Xương quai xanh bị đầu lưỡi phiến tình khiêu khích, trong miệng Nhiếp Dao tràn ra những tiếng rên rỉ không ngừng, nửa câu còn lại cũng theo đó mà bị nuốt ngược xuống.

“Ta rất nhớ ngươi, chỗ này nhớ, chỗ này... cũng nhớ.” Thiên Lang chậm chậm kéo tay Nhiếp Dao từ trên ngực trái xuống dưới hạ phúc của mình. Dưới những nụ hôn đầy kích tình kia phân thân của người nào đó đã sớm sôi sục khí huyết, hấn mỉm cười, nói: “Giúp ta âu yếm nó một chút đi.”

Tay bị đối phương kiên quyết đặt lên phân thân, gò má Nhiếp Dao bỗng chốc đỏ bừng. Chính là y lại không rút tay ra, mà càng nắm chặt thứ hung khí dữ tợn kia rồi chậm rãi vuốt ve lên xuống. Trước ngực y bất chợt nóng lên, Thiên Lang cúi đầu chủ động ngậm lấy một bên đầu nhũ, ra sức mà liếm mút trên đầu. Chỉ trong nháy mắt, rung động từ trái tim lan tràn ra khắp toàn thân, thất lưng bị người cởi xuống, tính khí vừa mới ngóc đầu đã bị Thiên Lang nắm chặt trong tay.

Bộ vị yếu hại được bao bọc trong lòng bàn tay nóng như lửa cháy, từng ma sát từ những vết chai mang lại kích thích khôn lường, Nhiếp Dao bật ra một tiếng thở dốc thật dài, thân mình khẽ khẽ cong lên, ngửa mặt mà ngã thẳng xuống bàn.

Mặt bàn dài rộng đón nhận hai thân thể triền miên quấn quýt, y phục mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống mặt sàn. Giữa những cái ôm ấp nóng bỏng, sách vở giấy bút trên bàn đều bị gạt rơi xuống đất, phát ra những thanh âm cực kỳ vang dội. Thế nhưng những thanh âm này lại lập tức bị tiếng thở dốc của hai người bọn họ nhấn chìm mất.

“Vương gia, ngài không sao chứ?” Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm của thị vệ.

Trong phủ không ai biết được thân thủ của Nhiếp Dao, vừa rồi tuy rằng bị y quát mắng, nhưng bọn thị vệ vẫn rất lo lắng, sợ tráng hấn hung dữ kia gây bất lợi đối với Vương gia, cho nên vẫn không dám rời đi xa. Giờ phút này bọn chúng đột nhiên lại nghe được những tiếng rơi đổ vang vọng từ trong thư phòng, vì thế nhịn không được vội vàng lên tiếng hỏi.

“Không...” Vừa mới phun ra một chữ, bộ vị yếu hại lại bị bàn tay thô to kia xấu xa mà nhiệt tình chà xát, Nhiếp Dao không kịp đề phòng, bất chợt đứt đoạn thanh âm. Sau khi thở dốc một hồi, y mới sợ bọn thị vệ xông tới mà vội vã nói: “Ta muốn yên tĩnh, các người đi xa một chút...”

Lời vừa dứt, môi lưỡi đã bị Thiên Lang bịt kín lại, nhiệt tình hôn liếm. Cảm giác dây dưa thân mật một lần nữa triệt để xâm chiếm thần trí của Nhiếp Dao. Ánh mắt bởi vì trầm mê mà rơi vào mông lung mờ ảo, tựa hồ có nước gợn dâng lên, hiện ra một vẻ nhu nhược hiếm khi thấy được. Y biết Thiên Lang cố ý, nhưng lại không muốn kháng cự, chỉ nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi đang ngang tàng khiêu khích trong khoang miệng mình, nghênh đón nụ hôn của hắn. Trong lúc hôn môi, động tác dưới tay Thiên Lang càng lúc càng kịch liệt, không mất bao nhiêu thời gian đã đưa Nhiếp Dao lên đến cao trào, run rẩy mà phóng thích ra một trận.

Tinh thần ở trong trạng thái căng thẳng kịch liệt, dù chỉ phát tiết ra một dòng chất lỏng ít ỏi, nhưng Nhiếp Dao đã mềm nhũn thân mình mà nằm thẳng trên bàn. Từng lọn tóc khe khẽ tản ra, tùy tiện quyen vào thân thể dính ướt bởi vì mồ hôi của y. Thiên Lang gạt mở tóc đen hỗn độn kia ra, nâng đầu Nhiếp Dao dậy, một lần nữa hôn xuống, tay còn lại trượt ra phía sau, mang theo chất lỏng thu được lúc vừa rồi chậm rãi tiến vào hậu huyệt của đối phương.

Xúc cảm lạnh lẽo trên ngón tay người nọ khiến Nhiếp Dao không tự chủ được khẽ run rẩy thân mình. Nhớ tới cảm giác đau nhức toàn thân sau một hồi tận tình ở trong mộ thất ngày hôm ấy, y thở dốc nói: “Nhẹ một chút, đừng làm ta đau.”

“Dao Dao, kỹ thuật của ta không kém như vậy.” Thiên Lang cười khở, không bị xuân được kích thích, đương nhiên hắn sẽ không thiếu sẵn sóc như vậy, huống chi lần này còn liên quan đến tương lai hạnh phúc của hắn sau này.

Ngón tay nhẹ nhàng ra vào bên trong thân thể Nhiếp Dao, khiêu khích điểm mẫn cảm ở tận sâu cùng. Vách tràng mềm mại bị kích thích không tự chủ được mà bắt đầu co rút, Nhiếp Dao thở dốc một tiếng nặng nề, đôi mày thanh tú khẽ khàng nhíu lại, biểu tình nửa như đau đớn lại nửa như là vui thích. Thấy y đã thả lỏng thân mình, Thiên Lang mới rút ngón tay ra, tách rộng chân y. Tiểu huyệt của người nọ đã vừa rồi bị hắn xoa nắn một phen đã có chút sưng đỏ, khe hé mở ra. Thiên Lang đặt đỉnh phân thân trên ngay trước cửa huyệt, nương theo từng đợt run rẩy của nó mà chậm rãi chen vào. Tính khí nóng như lửa của đối phương rất nhanh sau đó đã hoàn toàn tiến nhập vào cơ thể Nhiếp Dao, quen thuộc mà nhanh chóng lấp hậu huyệt đối phương, dễ dàng tìm thấy điểm mẫn cảm của y mà cọ sát. Nhiếp Dao vì thế thoải mái thở ra một hơi dài.

“Thoải mái sao?” Không dám dùng sức quá mực, sợ làm Nhiếp Dao đau, Thiên Lang chỉ có thể chậm rãi mà đưa đẩy, đồng thời âu yếm dục vọng của y. Phân thân đã phóng thích một lần kia dưới tác động ở hạ thân đã sớm ngóc đầu đứng dậy, dịch thể trong suốt từ đầu linh khẩu tràn ra thấm ướt bàn tay của hắn.

Hưởng thụ khoái cảm tình nhân mang tới, hai tay Nhiếp Dao thả lỏng ra. Trong lúc quờ quạng đầu ngón tay chợt cảm nhận được một xúc cảm lạnh lẽo, thì ra là chạm vào cái chặn giấy bằng ngọc ở trên mặt bàn. Cái lạnh như băng của ngọc thạch khiến cho thần trí y thanh tỉnh ít nhiều, y nhíu mày, đột nhiên hỏi: “Lần này người vào kinh, có tới lễ bộ đệ trình thư xin yết kiến không?”

“Ta tới tìm người, đến lễ bộ làm cái gì?” Không rõ vì sao vào thời điểm này Nhiếp Dao lại đột nhiên nhắc tới một chuyện chẳng liên quan như thế, Thiên Lang có phần buồn bực, đoán rằng nhất định là vì mình quá ôn nhu, cho nên Dao Dao mới rảnh rồi mà thất thần. Thế là hắn mạnh mẽ động thân một cái, đẩy nhanh luật động của cơ thể.

“Ân...” Tâm tư vừa mới thanh tỉnh của Nhiếp Dao bị người nọ thiếu chút nữa là đánh tan, y tức giận mắng: “Dừng lại cho ta!”

Thiên Lang không dừng, chỉ cúi người ôm lấy y, hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Con sói ngu ngốc, người có biết hoàng đế rất muốn lấy mạng của người không? Người tới kinh thành nhất định phải lập tức tới lễ bộ, lấy danh nghĩa của tộc trưởng Phong Diệu mà xin yết kiến, như vậy hoàng đế sẽ vì nhân khẩu thực tế trong kinh thành, không những không động tới người, còn bảo hộ người an toàn... Không được, ta phải nhanh chóng viết thư báo cho lễ bộ...”

Nhiếp Dao hơi hơi ngồi dậy, với tay lấy giấy và bút. Nhưng y lại bị Thiên Lang đè xuống, dùng một cái động thân mãnh liệt khiến thân thể y mềm nhũn đi phân nửa. Một lần nữa áp đảo người xuống mặt bàn, hấn phủ ghé vào lỗ tai của đối phương nói: “Yên tâm, hoàng đế không giết được ta, người có thể giết ta chỉ có một mình ngươi!”

“Chính là...”

“Đừng lo, Dao Dao, hiện tại đừng nghĩ cái gì cả, chỉ nghĩ đến ta thôi!”

Con sói này vẫn bá đạo như vậy, Nhiếp Dao vô cùng bất đắc dĩ. Song những va chạm mỗi lúc một nhanh của Thiên Lang tức tốc đánh bay nỗi băn khoăn trong lòng của y, khiến cho y đắm chìm vào nhiệt tình của hấn, mà khe khẽ rên rỉ ngấm nga.

Hoàng hôn đã hoàn toàn buông xuống, ánh tà dương cuối cùng quét lên thân thể đang dẫy dụa quằn quặt của hai người sau đó dần dần tiêu tán. Màn sương của đêm tối thần nhiên bao phủ thư phòng, khiến cho thân thể Nhiếp Dao thoát nhìn như một khối bạch ngọc nhu nhuận và hoàn hảo, vòng eo khe khẽ cong lên, tứ chi tinh mỹ bám lên thân người nọ, nương theo luật động của đối phương mà chậm rãi nhấp nhô. Va chạm bắt đầu trở nên mãnh liệt, mỗi một lần đều mạnh mẽ ma sát bên trong bộ vị chật khít nhất cơ thể kia. Nhiếp Dao bị công kích đến mức ngửa tới ngửa lui, đành phải vòng chân gắt gao quằn lẩy thắt lưng Thiên Lang. Bộ dáng này khiến y có chút ngượng ngùng, thế nhưng dục vọng nguyên thủy mang theo lửa nóng đánh sâu vào cả thân lẫn tâm, làm y không cách nào che giấu.

Thần trí lần thứ hai bị dục vọng cuồng nhiệt xâm chiếm, Nhiếp Dao rên rỉ mà phóng thích ra, huyết khẩu ở giữa hưng phấn bất giác co rút kịch liệt. Thiên Lang chỉ cảm thấy phân thân bị kẹp rất chặt, loại này cắn nuốt này khiến cho dục vọng của hấn nháy mắt đạt tới cao trào. Sau vài cú thúc mạnh mẽ toàn bộ nhiệt tình của hấn đều bắn vào bên trong cơ thể Nhiếp Dao.

Sau khi kích tình quá đi, Nhiếp Dao tựa vào ***g ngực Thiên Lang nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó đứng dậy mặc lại quần áo tử tế, nâng bút viết thư xin yết kiến của tộc trưởng Phong Diệu tộc, phân phó hạ nhân lập tức đưa tới lễ bộ. Thấy Nhiếp Dao suy nghĩ cho mình như thế, Thiên Lang mừng rỡ vô cùng, ngoan ngoãn nghe theo phân phó của y đi tắm rửa và thay y phục. Sau bữa cơm chiều, hấn lại lôi kéo y mây mưa quằn quặt thêm một đêm đêm xuân.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Nhiếp Dao còn đang say ngủ, ngoài phòng truyền đến tiếng bấm báo dè dặt của hạ nhân: “Vương gia, Sở vương gia đến bái kiến ngài, nô tài phải báo lại với ngài ấy thế nào?”

Bị giằng co suốt một đêm, Nhiếp Dao buồn ngủ vô cùng, mắt cũng không mở lên nổi, chỉ khe hờ một tiếng. Bất chợt y cảm thấy trên môi trở nên ẩm áp, Thiên Lang đã tỉnh lúc này ôm chặt thắt lưng y, nói: “Người nghỉ ngơi đi, ta giúp người đi gặp khách.”

Người mà tên kia muốn gặp chính là y, con sói này ham náo nhiệt cái gì? Cái mà Sở Đào sùng bái nhất cuộc đời này là anh hùng vô tiết, Nhiếp Dao bị suy nghĩ này đánh cho một kích, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan. Y mở mắt ra, đã thấy Thiên Lang nghiêng người dán chặt vào thân mình mà mỉm cười. Nghỉ ngơi một đêm, bộ dáng mệt mỏi của hấn hôm trước đã sớm tan thành mây khói, hai mắt lóe sáng như sao trời, lộ ra bá khí cao ngạo của một con sói nơi hoang dã. Đây rõ ràng chính là loại hình mà Sở Đào cực kỳ kính ngưỡng cái đi.

Nghĩ như vậy, Nhiếp Dao càng không đồng ý cho Thiên Lang đi gặp khách, vội vàng bảo hạ nhân nói Sở Đào chờ một chút, sau đó đứng dậy, nói với Thiên Lang: “Sở Đào là hoàng tử của Vạn Dục, hoàng huynh muốn ta chiêu đãi hấn, ta không ra mặt thì không được. Có lẽ ta sẽ bị hấn quằn lẩy một ngày, người trải qua đường dài mệt nhọc, hôm nay cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, ta sẽ bảo A Cửu ở lại với người.”

Thiên Lang thể chất cường hấn vô cùng, cả đêm nghỉ ngơi tinh thần đã hoàn toàn khôi phục, nhưng nghe Nhiếp Dao nói như vậy, hiển nhiên hiểu được người nọ quan tâm tới mình, làm sao lại nỡ lòng cự tuyệt. Vì thế hấn chỉ cười cười, gật đầu đáp ứng.

Sau khi Nhiếp Dao rửa mặt chải đầu liền đi đến phòng khách. Sở Đào đang nhàn nhã thưởng thức trà, một thân nho sam thêu tranh sơn thủy đơn giản, giữa cặp chân mày khí thế dâng cao, so với bộ dáng sa sút mấy ngày hôm trước quả là một trời một vực. Nhìn vào bộ dáng này của hấn ta, Nhiếp Dao âm thầm thở phào một hơi, thầm nghĩ có lẽ hôm nay sẽ không xui xẻo bị hấn kéo đi tìm quái nữ nữa.

Nhìn thấy Nhiếp Dao, Sở Đào cũng kinh hãi không thôi, lắp bắp, “Lục vương gia, hình như tinh thần của người không tốt lắm, có phải là không khỏe hay không?”

“Khụ khụ!” Nhiếp Dao nâng chén trà lên che đi biểu tình bất đắc dĩ, cười khổ: “Trong nhà vừa mới nuôi một con Hải Đông Thanh, ta bị nó giằng co suốt cả đêm.” Cũng may chính mình từ nhỏ đã luyện võ, thân thể bền bỉ dẻo dai, nếu không, bị Thiên Lang lần qua lần lại đến như vậy, hôm nay nhất định không thể rời khỏi giường.

“Hải Đông Thanh vừa khó bắt lại khó nuôi, ta đã nuôi vài lần nhưng chưa bao giờ thành công cả.” Sở Đào bày ra vẻ mặt thấu hiểu, nói: “Nó được xưng vua của các loại chim, đã tính khó thuần, không dễ gì thu phục được. Người phải chịu khổ rồi, nhưng một khi nó đã nhận chủ, đời này đến chết cũng không bao giờ rời đi, sự trung thành của nó e rằng ngay cả con người cũng không sánh kịp.”

“Yên tâm đi.” Nhiếp Dao dùng nắp tách gạt gạt lá trà trong chén, từ từ nói: “Con ưng của nhà ta chỉ cần cho ăn no, là sẽ rất nghe lời, sau này có thời gian, ta sẽ thuần hóa nó đến mức ngoan hơn cả khổng tước trong ***g, bảo đi đông tuyết không dám đi tây.”

Sở Đào nướng đôi mày kiếm, biểu tình rõ ràng là không tin. Nhiếp Dao cũng không nói thêm nữa, lại hỏi: “Hôm nay người vẫn muốn đi tìm người sao?”

“Không cần, tìm được rồi!” Nói lên vấn đề này, ánh mắt Sở Đào lộ vẻ hân hoan, hắn đưa một trục bức họa được cuộn tròn tới cho Nhiếp Dao, “Ngày hôm qua ta gặp được người này ở chợ, đủ xấu. Chính là người lại đi mất rồi, cho nên ta cố ý vẽ bức họa này, người giúp ta tìm kiếm một chút.”

“Kinh thành lớn như vậy, muốn tìm người thực không dễ dàng nha.” Mới vừa cùng Thiên Lang tình ngổy ngàng ý mật, y làm gì có tâm tư để kiếm người, nói chi đến chuyện tìm một người vô cùng quái dị. Vì thế Nhiếp Dao thuận miệng nói một câu như vậy, ý đồ sẽ ném cái nhiệm vụ gian khổ này cho đám lễ bộ cáo già kia.

“Chủ nhân, ngài tìm ta?” Bức họa cuộn tròn vừa được mở ra phân nửa, bất chợt A Sữu từ ngoài cửa tiến vào, thi lễ với Nhiếp Dao, hỏi.

Hắn đã ra ngoài làm việc nhiều ngày, tối qua mới trở về, vừa rồi nghe hạ nhân nói Nhiếp Dao tới tìm, còn tưởng có chuyện gì lớn, liền vội vàng chạy tới.

“Là người! Tên xấu xí!” Không đợi Nhiếp Dao mở miệng, Sở Đào đã nhảy dựng lên, chạy tới trước mặt A Sữu, vui vẻ nói: “Ngày hôm qua người đi lúc nào, ta tìm người không biết đã bao lâu, tên xấu xí... A, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải đang mắng người, đúng rồi, người tên là gì?”

“...” Nhìn cái tên vui vẻ nói cười ở trước mặt của mình, A Sữu không còn lời nào để nói. Cũng là hoàng tử, tại sao tố chất lại kém nhiều như vậy, xem Lục vương gia của hắn lãnh tinh âm ngoan bao nhiêu, người này đầu óc lại đơn giản ngu ngốc bấy nhiêu.

“Các người...” Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Sở Đào, Nhiếp Dao tựa hồ nghĩ tới một điều gì đó, vội vàng mở nốt cuộn tranh ra. Chỉ thấy bên trên giống vẽ một người giống người đang đứng trước mặt kia nhu nhúc, cũng không phải A Sữu thì còn có thể là ai? Y sững sờ một hồi, sau đó khước miệng lập tức cong lên thành một nụ cười.

“Đây chính là tên xấu xí vừa gặp ở chợ hôm qua mà ta mới nói, a, ta thật sự không lường mọ người khác đâu...” Sợ A Sữu tức giận, Sở Đào vừa nói dứt lời đã vội vàng giải thích, sau đó lại hưng phấn đi qua đi lại bên trong đại sảnh, nói với Nhiếp Dao: “Thật không ngờ đi mòn gót giày không tìm được, lại vô tình gặp gỡ ở chốn này. Lục vương gia, tại sao người không nghĩ tới, biết rõ ta tìm người xấu xí ở khắp mọi nơi, vì cái gì không đề cử một câu?”

“Thật có lỗi, ta không nghĩ tới con mắt người lại thiếu cảm thụ như vậy.”

Không nghe ra sự chế nhạo trong ngôn ngữ của Nhiếp Dao, Sở Đào vỗ mạnh vào bả vai y, “Không sao tìm được là tốt rồi, bắt hắn cho ta đi, không, bán cho ta cũng được.”

“Bán à.” Âm thầm liếc mắt nhìn A Sữu một cái, Nhiếp Dao cười đến cực kỳ ôn nhu, “Tuy rằng A Sữu này tướng mạo xấu xí, nhưng hắn đã đi theo ta mười mấy năm rồi, trung thành tận tụy không gì sánh được. Ta

chưa từng xem hấn như người ngoài, làm sao có thể bán đây? Trong lòng ta, giá trị của hấn còn nặng hơn cả ngàn vàng a!”

Câu nói cuối cùng kia còn được y nhấn mạnh không ít, A Sứ cup mắt, dự đoán vẻ mặt bi thảm như sắp đến ngày tận thế của tên tiểu hoàng tử hơn ha hấn hờ này.

“Nguyên lai hấn gọi là A Sứ.” Vừa nghe đến bốn chữ ‘trung thành tận tụy’, Sở Đào lại càng mãnh liệt động tâm. nghĩ nghĩ một chút, hấn liền búng tay một cái, nói: “Người đã nói hấn giá trị ngàn vàng, vậy ta liền cho người ngàn vàng, cũng xem như không bôi nhọ hai chữ trung – nghĩa kia, thế nào?” Nói xong, còn sợ A Sứ không đáp ứng, hấn lại quay sang đối phương, tiếp lời: “Ta không định ra khế ước với người, người là người tự do, bất cứ lúc nào cũng có thể về thăm Dao Vương gia, được không?”

Người này không phải là ngu ngốc bình thường! Nhìn vẻ mặt đắc ý của Nhiếp Dao ở phía sau Sở Đào, A Sứ âm thầm khinh bỉ, nhưng nghĩ nghĩ một chút, mình ở đây cũng lâu rồi, có phần mệt mỏi, đổi hoàn cảnh cũng không tồi, đến khi chơi đủ rồi lại trở về. Nhiếp Dao là con rồng vàng, hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y. Vì thế A Sứ khom người cung kính nói: “A Sứ chỉ là một nô tài, nếu vương gia không chê, nô tài nguyện đi theo phụng sự. Chính là nô tài thật sự không đáng giá ngàn vàng, khi Lục vương gia mua nô tài, chỉ tốn có mười lượng bạc thôi.”

Nét cười trên mặt Nhiếp Dao cứng đờ, trái lại A Sứ đáp lễ y bằng một ánh mắt đầy đắc ý. Sở Đào lúc ấy vẫn còn xoay vòng vòng trong đại sảnh, không thấy được nhãn thần tranh đấu gay gắt giữa hai người kia, chỉ nói: “Không sao, không sao. Trọng tình trọng nghĩa, ngàn vàng cũng khó đổi được, nhưng khi đi ta không mang theo nhiều tiền như vậy, Lục vương gia, ta viết cho người một cái giấy nợ, sau khi về sẽ cho người mang tiền tới, có được không?”

“Vương gia nói đùa, người là huynh đệ của ta, còn viết cần giấy nợ làm gì, ta cũng không cần tiền gấp, chừng nào người đưa tới đều được.” Cá lớn cứ nhẹ nhàng như vậy mà mắc câu, hoàn toàn không có cảm giác thành tựu, nhưng cuối cùng cũng thu hồi lại được phần tiền bị A Sứ cướp đoạt mấy năm nay, Nhiếp Dao vẫn là thực thỏa mãn. Y bước tới, vỗ vào bả vai của tiểu hoàng tử, mỉm cười nói: “Ta cam đoan, người nhất định sẽ không hối hận khi mua hấn.”

Tìm được người mình muốn, hôm sau Sở Đào liền từ biệt ra về. Tiễn chân tiểu hoàng tử phiên toái và tùy tùng thiếp thân của mình xong, Nhiếp Dao mới thở phào một cái, đã nhận được thủ dụ của hoàng đế, thông báo rằng, đêm nay tại điện Bảo Hòa sẽ thiết yến khoản đãi tộc trưởng của Phong Diệu tộc, lệnh cho tới tham dự.

Đêm xuống đèn đuốc rực trời, cảnh sắc xa hoa. Ngoại trừ Nhiếp Dao, yến tiệc còn có vài vị quan lớn của lễ bộ. Sau khi uống hết ba tuần rượu, Thiên Lang đứng dậy cầu thân với hoàng đế Vĩnh Thặng – Nhiếp Kỳ. Biết rõ hấn nhất định sẽ tranh thủ yến hội mà đề xuất việc này, bất quá nhìn vào vẻ mặt kinh hãi trộn mắt há miệng của đám lễ bộ, Nhiếp Dao vẫn là có chút xấu hổ.

Trái lại, Nhiếp Kỳ không đỏ sắc, mỉm cười nói: “Nếu như lương tình tương duyệt, trăm cũng không phản đối, thế nhưng lục hoàng đệ mới vừa giải trừ hôn ước cùng với công chúa của Khương Nguyệt, đã vội vã kết duyên với người, tựa hồ không thỏa đáng lắm. Còn nữa, trăm nghe nói tộc trưởng Thiên Lang rất có uy danh trên thảo nguyên, nữ tử muốn gả cho người không ít, trăm thực lo lắng sau khi lục hoàng đệ theo người tới nơi biên ải xa xôi sẽ bị khi dễ và bài xích. Người muốn nên duyên với y, ít nhất phải cho trăm thấy chân ý của người.”

Thiên Lang thoáng trầm ngâm một chút, sao đó tháo mặc kiếm bên hông xuống, đi tới trước đại điện hai tay dâng kiếm lên, nói: “Kiếm này là bảo bối mấy trăm năm trước quý ngao vương nơi thảo nguyên sử dụng, tên gọi Trung Châu, hôm nay ta dâng kiếm này lên cho bệ hạ, minh chứng cho sự thần phục của ta đối với Vĩnh Thặng, cũng đại diện cho tình ý của ta với Lục hoàng tử, xin Hoàng Thượng thành toàn!”

Lạnh mặt nhìn một ý cười giảo hoạt lóe lên trong mắt Nhiếp Kỳ, Nhiếp Dao cúi đầu, lấy tay đỡ trán.

Chết tiệt, sao y lại thích con sói ngu xuẩn này? Vĩnh Thặng không cho phép thần tử mang theo binh khí khi yết kiến, hoàng huynh đồng ý cho Thiên Lang mang bội kiếm theo, chỉ sợ ngay từ đầu đã có ý lừa hấn mắc mưu. Chính mình ở trong triều có nhiều thân tín, hoàng huynh vì để củng cố giang sơn xã tắc, lúc nào

cũng muốn tổng mình đi. Hôm nay cho dù Thiên Lang không làm gì cả, y vẫn tin hoàng huynh sẽ đồng ý tác hợp cho mình. Không ngờ con sói thiếu kiên nhẫn này lại ngoan ngoãn dâng kiếm lên.

Quả nhiên, Nhiếp Kỳ nhận lấy mặc kiếm từ tay thị hầu chuyển tới, vuốt nhẹ vỏ kiếm, cười đến đắc ý vô cùng, nói: “Truyền thuyết kể rằng, người sở hữu thanh kiếm này sẽ có được cả thiên hạ, tuy rằng đó là lời nói vô căn cứ, nhưng người tình nguyện dâng kiếm lên đây đã đủ thấy được thành ý rồi. Hôm nay trẫm sẽ đáp ứng giao lục hoàng đệ cho người, hy vọng người không bao giờ vi phạm lời hứa hôm nay mà đối tốt với y. Lục hoàng đệ, người có yêu cầu gì không?”

Khó có được cơ hội tổng tiền, Nhiếp Dao thần nhiên đứng dậy, đáp: “Bản thân thần đệ không có yêu cầu gì, nhưng đời sống của dân cư chốn thảo nguyên rất nhiều gian khổ, xin hoàng huynh hạ chỉ cho phép các tộc dân ở biên quan tiến hành bán buôn qua lại, cũng miễn thuế ruộng đồng và vải vóc, xem như long ân của Thiên triều. Mặt khác, lần này thần đệ rời đi, không biết khi nào mới lại trở về, muốn ở kinh sư một thời gian nữa, hy vọng hoàng huynh thành toàn.”

Đều là vài yêu cầu nhỏ nhặt, Nhiếp Kỳ sảng khoái đáp ứng. vì thế Nhiếp Dao ở lại kinh sư hơn một tháng nữa theo Thiên Lang xuất quan. Lúc bọn họ sắp sửa lên đường, Nhiếp Kỳ lại tặng một lượng tơ lụa gấm vóc, cũng phái y quan, tướng sĩ và vài vị đại thần đi theo, mục đích để dạy cho dân cư ngoài quan ải những kiến thức về chăn nuôi, y dược, kiến trúc và thủy lợi. Đội ngũ này một đường chậm rãi tiến thẳng tới biên quan.

Mấy ngày sau, đoàn nhân mã tiến vào thảo nguyên bao la rộng lớn. Phóng tầm mắt nhìn về xa xăm, chỉ thấy cỏ xuân điệp điệp trùng trùng phập phồng lay động, dê núi nhảy nhót khắp nơi, thiên địa như hòa vào làm một ở cuối chân trời, rộng rãi bạt ngàn không sao kể hết. Nhiếp Dao hưng trí dạt dào, bảo đoàn ngựa thồ ở phía sau đi chậm lại, sau đó lôi kéo Thiên Lang phóng ngựa chạy dọc một mảnh thảo nguyên. Chạy một hơi hơn mười mấy dặm, y mới kìm cương, từ từ dừng lại, nhìn xa một mảnh dương quang sắp lặn ở cuối chân trời, thở dài: “Chỉ có ở nơi này mới có thể chân chính thức ngựa tung hoành, kinh thành mặc dù phồn hoa thịnh vượng, nhưng lại lúc nào cũng thiếu đi cảm giác tự do thả mình vào trời đất.”

Thiên Lang sóng vai bên y, nói: “Nếu người thích, mỗi ngày ta đều cùng người cưỡi ngựa rong chơi.”

Nhiếp Dao mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Tiền cống thanh kiếm Trung Châu người không hối hận sao?”

“Có chút luyến tiếc.” Thiên Lang thành thật nói: “Ngàn vàng dễ có, kiếm tốt khó cầu, ta thực sự thích Mặc kiếm, nhưng cho dù nó có tốt, cũng chỉ là vật chết, nếu có thể dùng nó để đổi một đời tương thủ cùng người, thì có đáng kể gì đâu?”

Rõ ràng không phải những từ ngữ hoa mỹ, thế nhưng nghe vào lại khiến trái tim phải đập dồn. Có lẽ ngày xưa đã nghe quá nhiều những lời a dua phỉnh nịnh, cho nên giờ phút này y lại càng cảm thấy một câu nói giản dị này tốt đẹp biết bao nhiêu.

“Cho người một thứ.” Mỉm cười, Nhiếp Dao lấy một thanh trường kiếm ra khỏi bao hành lý, thẳng tay ném tới chỗ Thiên Lang. Thiên Lang tiếp nhận, chỉ thấy vỏ kiếm đen bóng một màu, kiếm khí sắc bén, đích thị là Mặc kiếm. Hắn ngạc nhiên nhìn Nhiếp Dao, người nọ thể nhưng chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Bảo kiếm tặng anh hùng, cất trong thâm cung chẳng bao lâu sẽ thành đồ bỏ. Nó vốn phải thuộc về người.”

“Người làm sao lấy được?” Danh tiếng của thanh kiếm Trung Châu phạm vào cấm kỵ của hoàng gia, Thiên Lang biết hoàng đế tuyệt sẽ không trả lại nó, vì thế gương mặt nhìn thẳng về phía Nhiếp Dao, chờ đợi y trả lời.

“Rất đơn giản, ta bảo người đúc một kiếm giống hệt, sau đó đêm khuya lên vào hoàng cung, thay hình đổi bóng, mang mặc kiếm chân chính ra ngoài. Hiện tại chúng ta đã ra khỏi quan ải, không sợ mật thám của hoàng huynh nghe lén, nên mới lấy ra đưa cho người. Sau đó ta lại phái người tung tin đồn rằng, người vì muốn trấn an tộc nhân, nên đúc một thanh mô phỏng lại hình dạng của Mặc kiếm. Như vậy cho dù về sau hoàng huynh nghe được tin tức người nắm mặc kiếm trong tay cũng sẽ không hề hoài nghi.”

“Liều quá!”

Nghe Nhiếp Dao kể lại, trước mắt Thiên Lang hiện ra cảnh tượng một đêm trăng mờ gió lặng, một tiểu hồ ly kinh hoàng chạy trốn giữa hàng ngàn ám khí của chốn thâm cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạn

tiền xuyên thây. Hắn vốn tưởng Dao Dao lưu lại kinh sư lâu như vậy là bởi vì quyền luyến gia đình, chẳng ngờ y lại thừa dịp này rèn đúc kiếm giả. Nhớ tới mấy ngày trước đích thực có một đêm khuya y ra ngoài rất lâu, khi trở về đã quá canh ba, hắn hỏi y đi đâu, người kia thể nhưng nhất quyết không chịu nói, chỉ trưng ra vẻ đắc ý vô cùng. Bây giờ nghĩ lại, hẳn là đêm ấy người nọ chạy tới hoàng cung làm chuyện xấu. Thế mà y lại giấu diếm mình lâu đến như vậy.

Hung hăng trừng mắt nhìn Nhiếp Dao một cái, thấy y vẫn bày ra vẻ mặt chờ được biểu dương khen thưởng, Thiên Lang đành phải nuốt mấy câu nặng lời trở vào bên trong, đèn xuống lửa giận nơi đáy lòng, nói: “Dao Dao người quá hồ đồ, nếu ta đã dâng Mặc kiếm lên, thì sẽ không nghĩ tới chuyện thu hồi nữa. Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, mình thương ám tiền quá nhiều, người mạo hiểm trộm kiếm, nếu gặp phải chuyện gì bất trắc thì phải làm sao?”

“Vô công của ta người không phải là không biết, những bấy rập nhò nhỏ sao có thể thương tổn đến ta?”

Bộ dáng ung dung tự tại của Nhiếp Dao khiến cho Thiên Lang càng thêm buồn bực, hắn nói: “Luyện võ tới kỳ chính là lỗ mảng tự cao, cho dù cao thủ cũng có khi thất thố. Nhớ kỹ, về sau không được làm ra những chuyện nguy hiểm như vậy nữa!”

“Biết rồi, về sau bất kể ta làm làm cái gì đều sẽ nói trước với người, như thế được rồi chứ?” Hiếm khi thấy Thiên Lang bực bội khi nói chuyện với mình, Nhiếp Dao trái lại lại cảm thấy có phần thú vị, cười cười, hỏi: “Hiện tại Mặc kiếm đã về tay người, không vui sao?”

Nói thật, hiện tại nếu nói là vui vẻ, chẳng thà nói là tức giận và sợ hãi thì đúng hơn. Hắn tức giận vì Nhiếp Dao không chịu thương lượng với mình, tự tiện hành động. Hắn sợ lúc ấy người kia gặp chuyện ngoài ý muốn, làm cho mình phải thương tâm. Song, bất luận như thế nào hắn cũng biết y thực sự có thiện ý, việc đã đến nước này, có nói thêm nữa cũng chẳng tác dụng gì, vì thế chỉ đành rầu rĩ gật đầu.

Nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt âm trầm muốn phát hỏa rồi lại cực lực nhịn xuống của Thiên Lang, Nhiếp Dao âm thầm thở dài một tiếng.

Con sói này bình thường rất mực thông minh, thế nhưng vì sao hắn chưa bao giờ hoài nghi những lời mình nói? Đến tột cùng phải yêu thích một người bao nhiêu, mới có thể tín nhiệm tuyệt đối như vậy?

Thân là hoàng tử Thiên triều cao quý, được người xưng tụng là lục hiền vương, trộm gà bắt chó chính là hành vi mà y khinh thường nhất, hơn nữa, y lại càng không ngu ngốc đến mức mang cái mạng nhỏ của mình đi khiêu chiến với mình thương ám tiền chống hoàng cung. Chính là vào cái đêm trước khi xuất quan nọ, y một mình tiến cung yết kiến hoàng huynh, nói cho đối phương biết mình tình cờ phát hiện thanh mặc kiếm mà Thiên Lang cống nạp này là giả, cho nên thừa dịp hắn ngủ say đã mang kiếm thật đến đây để hoàng huynh đổi lại. Nhiếp Kỳ không chút nghi ngờ, vì thế y liền đường đường chính chính mang Mặc kiếm thật ra khỏi hoàng cung.

Nước cờ này trước đêm tiệc mà Thiên Lang cầu thân, y đã bày ra. Mấy năm nay A Sữu ngao du khắp chốn giang hồ, muốn tìm cao thủ đúc kiếm, trong vòng một tháng làm ra kiếm giả, với hắn mà nói dễ dàng như trở bàn tay. Nhiếp Kỳ không tinh thông võ học, y có đủ tự tin có thể lừa gạt đối phương. Hơn nữa, y đoán hoàng huynh nhất định sẽ mắc mưu, bởi vì người nọ rất mực đa nghi cho nên y đã lợi dụng khe hở này. Nhiếp Kỳ và y là cùng một loại người, đều không bao giờ thực sự tin tưởng vào người khác, lại càng không có chuyện hết lòng đối đãi với một ai, bất luận như thế nào cũng sẽ lưu lại cho mình một đường lui. Cho nên nếu đổi lại là bọn họ, chắc chắn sẽ cống nạp kiếm giả. Nhiếp Kỳ suy bụng ta ra bụng người, vì thế rơi vào cái bẫy của y.

Hoàng huynh không hề biết rằng, lúc này đây y đã không lưu lại đường lui cho mình nữa. Y đánh cược cuộc đời còn lại của mình ở trên người Thiên Lang, vì một người như hắn, có làm thế cũng là đáng giá.

Tái ông mất ngựa, chưa chắc đã là cái họa. Bất kể là chim ưng quắp được hồ ly, hay là hồ ly nuốt được chim ưng, đều là phúc khí.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Dao không khỏi khí huyết sục sôi, vùng roi thúc ngựa, chạy về phía trước vài bước, nói: “Thiên Lang, người là vua của chốn thảo nguyên này. Hàng trăm năm sau, người trên mảnh đất này sẽ không còn nhớ Quý Ngao, bọn họ sẽ chỉ biết bá chủ của nơi này là Thiên Lang người mà thôi!”

Thiên Lang nhất thời hiểu được Nhiếp Dao là muốn giúp mình thống nhất thảo nguyên. Người này văn thao võ lược tài trí vượt trội hơn mình, nếu y đã đứng về phía mình, muốn thống nhất mảnh thiên địa này chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay. Nghĩ tới việc y chấp nhận từ bỏ kinh đô phồn hoa lộng lẫy, cùng chính mình sống chết trên mọi nẻo đường, trong lòng Thiên Lang đột nhiên dâng lên một loại xúc động khó nói thành lời. Hắn giục ngựa tới gần Nhiếp Dao, ôm lấy thắt lưng của đối phương kéo y sang ngựa của mình, cùng y nhìn ngắm phong cảnh tráng lệ của đất trời trước mắt.

“Ta chỉ hy vọng, khi người đời sau nhắc tới Thiên Lang cũng sẽ nhắc tới cái tên Nhiếp Dao này.”

“Được.” Nắm lấy bàn tay của Thiên Lang, để mười đầu ngón tay đan cài vào tay hắn, Nhiếp Dao mỉm cười, nói: “Nhất định sẽ như vậy!”

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-tri-phi-ho>